



கற்றது கைம்மண்ணளவு  
கல்லாதது உலகளவு  
நியூ செஞ்சுரியின்

## 2-வது நூலகம்

மாத இதழ்

திருவள்ளூர்வாரண்டு 2049  
மலர் - 11 இதழ் - 8 - நவம்பர் - 2019

ஆசிரியர்

த.ஸ்டாலின் குணசேகரன்

பொறுப்பாசிரியர்

சண்முகம் சரவணன்

ஆசிரியர் குழு

எஸ். சண்முகநாதன்

தி.ரத்தினசபாபதி

அ.கணேசன்

அ.கிருஷ்ணமூர்த்தி

ஜி. சரவணன்

இதழ் வடிவமைப்பு

டாக்டர் சரிதா

நியூ செஞ்சுரி வாசகர் சங்கம்

பதிவு எண் : 21/2005/11/2/2005

16 (142), ஜானி ஜான்கான் ரோடு,

இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014  
ungalnoolagam@gmail.com | www.ncbhpublisher.in

இணைய தள முகவரி: www.keetru.com

தனி இதழ் ₹ 30.00, ஆண்டு சந்தா ₹ 360.00

மாணவர்களுக்கு ₹ 300.00

ஆயுள் சந்தா ₹ 3000.00

அயல்நாடு (ஆண்டு சந்தா) ₹ 2750.00

சந்தா தொகையை

New Century Reader's Sangam

என்ற பெயரில் அனுப்பலாம்.

உங்கள் நூலகம் பற்றிய விமர்சனக் கடிதங்கள்,  
உங்கள் நூலகத்திற்கான படைப்புகள், கட்டுரைகள்,  
நூல் விமர்சனங்கள், மதிப்புரைக்கான நூல்கள்  
ஆகியவற்றைக் கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்புமாறு வேண்டுகிறோம்.

பொறுப்பாசிரியர்

உங்கள் நூலகம்

நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ் (19) லிட.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,

அம்பத்தூர், சென்னை - 600050.

தொலைபேசி எண் : 044-26251968, 26258410

படித்துப் பாருங்களேன்...

ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்..... 05

நூல்களின் மீதான ஆசை அல்லது

தேவை இன்னும் குறையவில்லை

ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்..... 15

பொருள்சார் பண்பாடு:

புதைந்து கிடக்கும் பண்பாட்டு வரலாறு

நா. இராமச்சந்திரன்..... 29

என் மதிப்பிற்குரிய நண்பர்

பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்

முனைவர் ஆறு.இராமநாதன்..... 39

மனம் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள்

சி.சொக்கலிங்கம்..... 41

உப்பின் சுவை போல குன்றாமல்

எப்போதும் இருப்பவர்

முனைவர் இரா.காமராசு..... 43

தஞ்சைக்கு ஒரு தலைவணக்கம்!

எஸ்.கே. கங்கா..... 47

காலனி ஆட்சி மருத்துவமனையில்

உயர்சாதிக்கு தனிப்பகுதி, தனிச்சமையல்

டாக்டர். சு.நரேந்திரன்..... 49

வரிக்கு வரி வேண்டாம்

அ.கா. பெருமாள்..... 53

அடையாளச் சின்னங்கள்

பாவண்ணன்..... 57

உ.வே.சா. அணிந்துரைகள்

முனைவர் இரா. வெங்கடேசன்..... 62



## கௌரவப்பட்டுக்கொண்டது மதிப்புறு முனைவர் பட்டம்

தமிழ்க் கலை இலக்கிய அரசியல் சூழலில் எப்போதாவது சில அதிசய நிகழ்வுகள் நடந்தேறுவதுண்டு. அப்படியான ஒன்றாக தமிழ்ச்சமூகத்திற்கு ஆகச்சிறந்த இலக்கியப் பங்களிப்பை நல்கிய மூன்று தமிழ்ச் சான்றோர்களுக்கு தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் சமீபத்தில் மதிப்புறு முனைவர் (D.Litt) பட்டம் வழங்கி கௌரவப்படுத்தியுள்ளது.

நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வறிஞர் பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், எழுத்தாளர் வண்ணதாசன், மொர்சியஸ் நாட்டின் முன்னாள் அமைச்சரும் உலகத் திருக்குறள் மைய நிறுவனருமான ஆறுமுகம் பரசுராமன் ஆகியோரே அம்மூவராவர். முனைவர் பட்டம் பெற்ற அனைவருக்கும் 'நியூ செஞ்சுரியின் உங்கள் நூலகம்' வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

நாட்டார் வழக்காற்றியல், வாய்மொழி வரலாறு, பொருள்சார் பண்பாடு, அடித்தள மக்கள் வரலாறு போன்ற துறைகளில் ஆகச்சிறந்த ஆய்வுகளையும் படைப்புகளையும் நிகழ்த்தி வருகிற பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் தமிழ் வாசகர்களுக்காக 'உங்கள் நூலகம்' மாத இதழில் கடந்த பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தொடர்ந்து அரிதினும் அரிதான பிற மொழி நூல்களை அறிமுகம் செய்து வருவது தமிழ்ச்சூழலில் மிக முக்கியமானதொரு முன்னெடுப்பாகும்.

ஓட்டுமொத்தமான அவரது சமூகச் செயல்பாடுகளுக்கு தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் மதிப்புறு முனைவர் பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்திருக்கும் இவ்வேளையில் 'உங்கள் நூலகம்' மாத இதழ் அவரைப் பெருமிதப்படுத்த முனைகிறது. அவ்வகையில் பேராசிரியரின் மாணவர்கள் மற்றும் அவர்தம் களச்செயல்பாட்டு வழிநடைப்பயணிகளின் கட்டுரைகள், நேர்காணல், மதிப்புரைகள், ஊடக வாழ்த்துரைகள் என இவ்விதழ் அவரது படைப்புப்பணிகளைக் கவனப்படுத்தி அவருக்கான மதிப்பும் சிறப்பும் சேர்த்து மகிழ்கிறது.

பொறுப்பாசிரியர்



பகிர்வு

# படித்துப் பாருங்களே...!

ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்

## A Priest's Encounter With Revolution

AN AUTOBIOGRAPHY

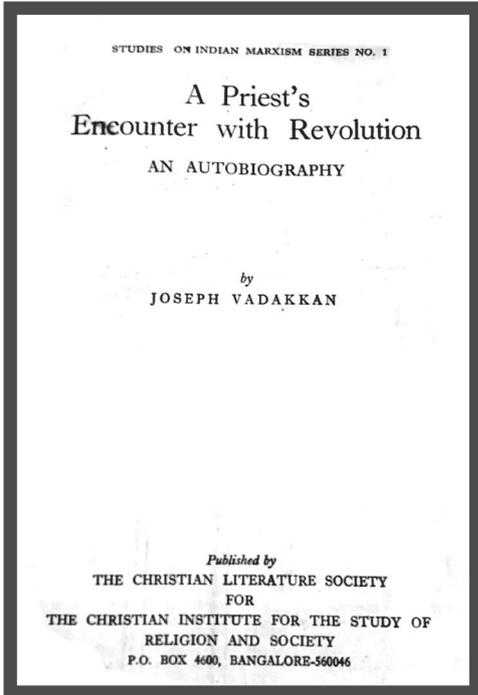
JOSEPH VADAKKAN

The Christian Literature Society

### என்றே குதீப்பும் கீதப்பும்

(ஒரு கத்தோலிக்கக் குருவின் சுயசரிதை)

ஜோசப் வடக்கன்



சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி

பங்குக்குரு பொறுப்பிலிருந்து வடக்கன் பாதிரியார் மேற்கொண்ட பணிகளையும் எதிர்கொண்ட சிக்கல்களையும் இந்நூலின் இறுதிப்பகுதி வெளிப்படுத்துகிறது.

இச்செய்திகளை அறிந்து கொள்வதற்கு முன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் நிர்வாக அமைப்புகள் குறித்து அறிந்து கொள்வது அவசியமாகிறது. ஏனெனில் கத்தோலிக்கர் அல்லாத பெரும்பாலானோருக்கு இதைக் குறித்த புரிதல் இல்லாதிருக்கும் வாய்ப்புள்ளது.

கத்தோலிக்கர்களின் வழிபாட்டு இடமான தேவாலயத்தையும் அச்சமயத்தின் நிர்வாக அமைப்பான திருச்சபையையும் குறிக்க 'சர்ச்' என்ற ஆங்கிலச்சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. பயன்படுத்தப்படும் சூழலுக்கேற்ப இச்சொல்லிற்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் அடிப்படை அலகாக அமைவது வழிபாட்டு இடமான

தேவாலயமாகும். இதன் உறுப்பினர்களாக இங்கு வந்து வழிபடும் குடும்பத்தினர் அமைவர். இக்குடும்பத்தாரின் பெயர்கள் அடங்கிய பட்டியல் ஒன்று தேவாலயத்தில் ஓர் ஆவணமாக இடம்பெற்றிருக்கும். இத்தேவாலயமானது பங்கு (Parish) எனப்படும். இதன் உறுப்பினர்கள் பங்கு மக்கள் (Parishners) என்றும் இதனை நிர்வகிப்பவர் பங்குக்குரு, பங்குச்சாமி, பங்குத்தந்தை (Prist) என்றும் அழைக்கப்படுவார்.

ஞாயிறு வழிபாட்டை நடத்துதல், சமயக்கல்வி வழங்குதல், பாவமன்னிப்பு வழங்குதல் என்பன பங்குச்சாமியின் முக்கிய கடமையாகும். இவை தவிர தம் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள தேவாலயங்களின் உறுப்பினர்களுக்கு, திருமுழுக்கு, புதுநன்மை வழங்குதல், திருமணம், இறப்புச்சடங்குகளை நடத்தி வைத்தல், திருவிழாக்களை நடத்துதல், தேவாலயச் சொத்துக்களைப் பராமரித்தல் என்பனவும் இவரது முக்கியப் பணிகளாகும். முறையான இறையியல், சமயத் தத்துவம் தொடர்பான கல்வியும் நிர்வாகப் பயிற்சியும் பெற்றவராக இவர் இருப்பார்.

பல பங்குகளை உள்ளடக்கிய நிர்வாகப்பகுதி மறைமாவட்டம் (டயசிஸ்) எனப்படும். இதற்கும் வருவாய்த்துறை நிர்வாகப் பகுதிக்கும் எவ்வித உறவும் கிடையாது. மறைமாவட்டத்தின் தலைவர், ஆயர் (பிஷ்ப்) ஆவார். இவரை நியமிக்கும் அதிகாரம் ரோமிலுள்ள போப்பாண்டவருக்கே உள்ளது. இவரது அடிப்படைத் தகுதியாக இவரது பங்குக்குரு பயிற்சியும் பங்குக்குரு பணி அனுபவமும் உயர்கல்வியும் அமையும். இவருக்கு வழிகாட்ட 'சினாடு' என்ற பெயரிலான ஆலோசனைக்குழு ஒன்றும் உள்ளது. இக்குழுவின் உறுப்பினர்களாக மறைமாவட்டத்தில் பணியாற்றும் பங்குக்குருக்கள் அமைவர்.

பங்குக்குருக்களைக் கண்காணித்தல், வழிகாட்டல், இடம் மாறுதல் செய்தல், உயர் பதவிகளில் அவர்களை அமர்த்துதல், மறைமாவட்டத்தின் சொத்துகளை நிர்வகித்தல் என்பன இவரது முக்கிய பணிகளாகும்.

பணிகளின் அடிப்படையில் நோக்கினால் சராசரிக் கத்தோலிக்கர் ஒருவரின் சமய வாழ்விலும் ஓரளவுக்கு உலகியல் வாழ்விலும் நேரடியான தொடர்புடையவராக பங்குக்குரு விளங்குவது தெரியவரும். குடும்பங்களில் ஏற்படும் சிக்கல்களைத் தீர்த்து வைத்தல், கல்வி பயில வழிகாட்டுதல் - உதவுதல் என்பனவும் இவரது பணிகளாக அமையும்.

இச்செய்திகளின் பின்புலத்தில்



ஃபாதர் வடக்கனின் பங்குக்குரு பணியை அறிந்துகொள்வோம்.

### பங்குக்குரு ஆதல்

ஃபாதர் வடக்கன் கனடாவில் சுற்றுப்பயணத்தில் இருந்தபோது கேரள சட்டமன்றத் தேர்தல் நடைபெற்றது. இத்தேர்தலில் காங்கிரஸ் கட்சி படுதோல்வி அடைந்தது. உடும்பன்சோலை நில வெளியேற்றத்தை எதிர்த்துப் போராடிய அணியில் இடம் பெற்றிருந்த கிரிஷி தொழிலாளர் கட்சி மார்க்சிஸ்டுகளுடன் கூட்டு சேர்ந்து கல்பத்தா தொகுதியில் வெற்றி பெற்றிருந்தது.

கம்யூனிஸ எதிர்ப்பு அணியில் ஃபாதர் வடக்கன் உறுதியாக இல்லை என்பதை உணர்ந்திருந்த கேரள கத்தோலிக்கத் திருச்சபை, இவரை அடையாளமில்லாதவராக ஆக்க முடிவு செய்துவிட்டது. கனடாவிலிருந்து திரும்பிய உடன் திரிகுரிலுள்ள தெய்தின்காடு திடலில் பிரமாண்டமான பொதுக்கூட்டத்தில் இவர் உரையாற்றத் திட்டமிட்டிருந்தார். இதை அறிந்துகொண்டு தேவாலயத்தில் மறையுரை ஆற்றுவதைத் தவிர பொதுக்கூட்டங்களில் உரையாற்றக்கூடாது என்றும் கட்டுரைகள் எழுதக்கூடாது என்றும் ஆயர் தடை விதித்தார்.

பின்னர் 1500 குடும்பங்கள் கொண்ட குரியசிட்ரா கத்தோலிக்கத் தேவாலயத்தின் பங்குக்குருவாக இவரை நியமித்தார். இங்கு வாழ்ந்த கத்தோலிக்கர்களில் பெரும்பாலோர் கூலிவேலை, நகராட்சிகளில் கடைநிலை ஊழியர்கள் போன்ற பணிகளை மேற்கொண்டிருந்த ஏழைத் தொழிலாளிகள். ஒரு பங்குக்குருவாக இவர் பணியாற்றத் தொடங்கியது இதுவே

முதல்முறையாகும். இதற்கு முன்னர் இதழியல், சமூக அரசியல் நடவடிக்கைகளில்தான் இவர் ஈடுபட்டிருந்தார். 1965 தொடங்கி 1971 வரை அவரது பங்குக்குரு பணி தொடர்ந்தது.

### பாவம்

இவர் பணியாற்றத் தொடங்கிய பங்கில் பரத்தமை, கொலை ஆகியன மலிந்திருந்தன. இவற்றை பாவமாகக் கருதியோர் ஏழ்மையை ஒரு பாவமாகக் கருதவில்லை. இதனால் தமது அறைக்கு வெளியே 'ஏழ்மையே மிகப் பெரும்பாவம்' என்று கொட்டை எழுத்துக்களில் எழுதி வைத்தார்.

### ஏழ்மை

பொருள் இல்லாமையை மட்டுமே ஒரு பாவமாக இவர் கருதவில்லை. ஏழ்மை என்பதற்கு விரிவான முறையில் அவரது விளக்கம் இருந்தது. அறிவின்மை-பண்பாடின்மை-அறம் இன்மை என்பனவும் ஏழ்மையே என்பது அவரது கருத்தாக இருந்தது. ஏழ்மையானது அறியாமை- பசி- நோய்-வசிக்க இடமின்மை என்பனவற்றை உருவாக்குகிறது என்பதை வெளிப்படுத்தினார். இதன் அடிப்படையில் ஏழ்மையே மிகப்பெரும் பாவம் என்று சுவரில் எழுதி வைத்தார். பங்குக்குரு பொறுப்பிலிருந்து இவரை வெளியேற்றிய பின் ஆயரின் அறிவுறுத்தலின்படி புதிய பங்குக்குரு இதை அழித்துவிட்டார். தேவாலயத்தின் சுவர்களில் இவ்வாறு எழுதுவது மிகப்பெரிய பாவம் என்று ஆயர் எண்ணியிருக்கலாம் என்று இந்நிகழ்வு குறித்து ஃபாதர் வடக்கன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பாவம் என்பது குறித்த கத்தோலிக்க சமயத்தின் வழக்கமான வரையறையிலிருந்து இது வேறுபட்டிருந்தது. மேற்கூறிய ஏழ்மைகளிலிருந்து தம் பொறுப்பிலிருந்த பங்கை மட்டுமின்றி அண்டையில் வாழும் சமூகங்களையும் விடுவிப்பது அவரது நோக்கமாக இருந்தது.

### கல்வி

ஏழ்மையை ஒழிப்பதில் மதச்சார்பற்ற கல்வியும் மதக்கல்வியும் தேவை என்பது அவரது கருத்தாக இருந்தது. இவர் பணியாற்றிய பங்கில் தொடக்கப்பள்ளிகூட இல்லை. ஆனால் பணக்காரவீட்டுக் குழந்தைகள் படிக்கும் இரண்டு ஆங்கிலவழிப் பள்ளிகள் இருந்தன. இவற்றால் ஏழைக்குழந்தைகளுக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை. இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுகள் போராட்டத்திற்குப் பின் தொடக்கப்பள்ளி ஒன்று தொடங்க அனுமதி கிடைத்தது.

மற்றொரு பக்கம் கத்தோலிக்க சமயக்கல்வி பயில ஞாயிற்றுக்கிழமைப் பள்ளியும் மழலையர்

பள்ளியும் வயது வந்தோர் கல்வித்திட்டமும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. படங்கள் திரையிடல், கல்விச்சுற்றுப்பயணம், விளையாட்டு, நாடகம் என்பன இங்கு அறிமுகமாயின. 'குரியசிட்ரா குழந்தை' 'செல்வி குரியசிட்ரா', 'செல்வன் குரியசிட்ரா' என்று போட்டி சார்ந்த விழாக்களும் கூட நடந்தன.

### கூட்டுத் திருமணம்

'திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் உறுதி செய்யப் படுகின்றன' என்பது சராசரிக் கிறித்தவர்களின் பொதுவான நம்பிக்கையாகும். என்றாலும் பொருளாதார நிலையே, குறிப்பாக இளம்பெண் ஒருத்தியின் குடும்பப் பொருளாதார நிலையே அவளது வருங்காலக் கணவன் யார் என்பதை முடிவு செய்தது. சில வேளைகளில் இளைஞன் ஒருவனின் பொருளியல் நிலையும் கூட இம்முடிவில் செல்வாக்கு செலுத்தியது. என்றாலும் இளம்பெண்களே இதில் அதிகம் பாதிப்புக்கு ஆளாகி முதிர்கன்னிகளாக வாழவேண்டிய அவலம் இருந்தது. இதைப் போக்கும் வழிமுறையாக சில தேவாலயங்கள் 'கூட்டுத் திருமணம்' என்ற பெயரில் ஏதிலார் விடுதியில் வாழும் இளம்பெண்கள் சிலருக்குப் பொருத்தமான மணமகனைத் தேர்வு செய்து திருமணம் நடத்திவைக்கும் வழிமுறையை மேற்கொண்டன. இத்திருமண முறை இன்றும் தொடர்வதை இவர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இணையருக்கு ஒரே நேரத்தில் தேவாலயமே கூட்டுத் திருமணத்தை நடத்திவைக்கும். ரூபாய் 500 அல்லது 1000 மதிப்புள்ள தங்கம் மணமகளுக்கு வழங்கப்படும். செல்வர் வீட்டுப் பிள்ளைகள் திருமணத்தின் பார்வையாளர்களாக இருப்பர்.

இதற்கு நேர்மாறாக இவர் நடத்திய கூட்டுத் திருமணங்கள் அமைந்தன. அன்பு, சமத்துவம், ஒருவர் மீது ஒருவர் கொள்ளும் நம்பிக்கை என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே கூட்டுத்திருமணம் நிகழவேண்டும் என்பது இவரது விருப்பமாக இருந்தது. இதன்படி மணக்கொடை, தங்க அணிகலன் என்பனவற்றை மணப்பெண்ணிடமிருந்து பெறக்கூடாது என்று விதி வகுத்தார். பணம் படைத்தோரின் அறச்செயலின் வாயிலாக நடைபெற்றுவந்த ஏழைப்பெண்களின் திருமணத்திற்கு முடிவு கட்டினார்.

இவரது கூட்டுத்திருமணத் திட்டத்தில் கட்டாய மணக்கொடை, தங்க அணிகலன் வழங்குவதிலிருந்து ஏழைக் குடும்பப் பெண்கள் மட்டுமின்றி வளம் படைத்த குடும்பப் பெண்களும் கூட விடுவிக்கப்பட்டனர். திருமண நாளன்று பொன்

அணிகலன் அணிந்து பகட்டாக வருவது தடை செய்யப்பட்டது. அவற்றை அணியாமலேயே பெண்கள் வந்தனர். இக்கூட்டுத் திருமண விழாவில் அமைச்சர்கள், ஆயர்கள் மற்றும் உயர்நிலையில் உள்ளவர்கள் சிறப்பு விருந்தினர்களாகக் கலந்துகொண்டனர்.

### பிற நிகழ்வுகள்

கல்விச் சுற்றுலா, விளையாட்டுப் போட்டிகள் என்பனவற்றை அறிமுகம் செய்து தம் பங்கு மக்களின் குறிப்பாக இளைஞர்களின் அறிவை இவர் வளர்த்தார். இளைஞர்களுக்கும் இளம்பெண்களுக்கும் இடையே நிலவிய இடைவெளியை இவை நீக்கின. இவ்விருவருக்கும் இடையே உரையாடல்கூடத் தடை செய்யப்பட்டிருந்ததை இவர் விரும்பவில்லை. மதச்சார்பற்ற பண்பாட்டை உருவாக்கும் வகையில் பல்வேறு அரசியல் சார்புடையோரையும் சமயம் சார்ந்தோரையும் கண்டு உரையாட சுற்றுலாக்கள் உதவும் என்பது இவரது நம்பிக்கையாகும்.

இவை தவிர 'திருவாளர் குரியசித்ரா' 'திருவாட்டி குரியசித்ரா' என்று தேர்வுசெய்து அவர்களுக்கு 'முடி' அணிவிக்கும் விழாவினையும் அறிமுகம் செய்தார். இவ்விழாவில் ஆயர்கள் அமைச்சர்கள் கலந்துகொண்டனர். ஒருமுறை எழுத்தாளர் தகழி சிவசங்கரபிள்ளையை இவ்விழாவிற்கு அழைத்திருந்தார். அவரது புரட்சிகரமான உரை குரியசித்ரா மக்கள் மறக்க இயலாத ஒன்றாக இருந்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அச்சுத மேனன், எம்.என்.கோவிந்த நாயர், இம்பிசீபாவா, வெலிங்டன் என கேரள அரசியல்வாதிகள் சிலரும் சிறப்பு விருந்தினர்களாக இந்நிகழ்வுகளில் பங்கேற்றுள்ளார்கள்.

கூட்டுத் திருமணத்தின் ஓர் அங்கமாக கூட்டு விருந்துமுறையும் அறிமுகமானது. கிறித்துப் பிறப்புநாளன்று நிகழும் விருந்தில் சமூகப்படிநிலை-சாதி மத வேறுபாடு இன்றி அனைவரும் கலந்துகொண்டு ஒன்றாக அமர்ந்து ஒரே உணவை உண்டனர். உணவும் பணமும் மக்களிடமிருந்தே கிடைத்தன. முதல்முறையாக நடந்த கூட்டுவிருந்தில் மூவாயிரம் மக்கள் கலந்துகொண்டனர்.

### ஒப்புரவு

கத்தோலிக்கர்களின் சமய வாழ்வில் ஒரு முக்கிய அங்கமாக ஒப்புரவு என்ற சடங்கு இடம் பெறுகிறது. தொடக்கத்தில் 'பாவசங்கீர்த்தனம்' என்றும் பின்னர் 'பாவமன்னிப்பு' என்றும் இது அழைக்கப்பட்டது. இதன்படி தேவாலயத்திற்கு வரும் கத்தோலிக்கர் ஒருவர் குருவிடம் தான் செய்த பாவச்செயல்களை, கழுக்கமாகக் கூறுவது வழக்கம். அவர் அவற்றைக் கேட்டு உரிய பரிகாரங்களைக்

கூறுவார். ஒப்புரவு வழங்குதல் தொடர்பாக ஃபாதர் வடக்கன் பின்வரும் கருத்துகளைத் தன் அனுபவ அடிப்படையில் முன்வைத்துள்ளார்.

ஒரு மனிதன் மற்றொரு மனிதனின் காதில் தான் செய்த பாவங்களைக் கூறும் நடைமுறை நிறுத்தப்பட வேண்டும்.

இச்சீர்திருத்தத்தை உடனடியாக நடைமுறைப்படுத்துவது என்பது எளிதானது அல்ல. என்றாலும் மணமறுப்பு மேற்கொண்ட குருவிடம் இளம்பெண்கள் ஒப்புரவு கேட்பதை நிறுத்தவேண்டும். பெண்களிடம் ஒப்புரவு கேட்க துறவினிகளை (கன்னியாஸ்திரிகள்) அனுமதிக்கவேண்டும்.

ஒப்புரவு கேட்க வரும் எந்தப் பெண்களுக்கும் அய்ந்து மணித்துளிகளுக்கு மேல் குரு அறிவுரை கூறக்கூடாது.

பதினைந்து ஆண்டுகள் ஒப்புரவு கேட்கும் குருவாகப் பணியாற்றிய நிலையில் ஏராளமான பாவச்செயல்களை இவர் கேட்டறிந்துள்ளார். இவற்றில் பாதி பெண்கள் கூறியவை. இவர்களில் பெரும்பாலோர் இளம்வயதினர். தம்மை ஒழுக்கத்தில் உயர்வானவர்களாகவும் தம்மிடம் பொருத்தல் கேட்போர் ஒழுக்கத்தில் இழிவானவர்கள் என்றும் கருதி இவர்களிடம் தாம் ஒருபோதும் உரையாடியதும் இல்லை, நடந்துகொண்டதும் இல்லை என்று எழுதியுள்ளார்.

### வீதியில் மறையுரை

கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் வரலாற்றில் சில வருடாந்திர சடங்குகளை தேவாலயத்திற்கு உள்ளே நடத்தாமல் வீதியில் நடத்திய முதல் குரு தாம்தான் என்று வெளிப்படுத்திக்கொள்ளும் இவர் இப்புதிய முறையானது தேவாலயத்திற்குள் மக்களை அழைப்பதற்கு மாறாக தேவாலயத்தை மக்களிடம் அழைத்துச் செல்லும் நடைமுறை என்கிறார். இது எளிதான செயல் அல்ல என்பதையும் ஒப்புக்கொள்கிறார். இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலமாக ராயப்பர் (பீட்டர்) உருவாக்கிய திருச்சபை உறுதியாகப் பாறையில் நிற்கிறது. ஆனால் கோடிக்கணக்கான மக்கள் உணவு, உடை, உறைவிடம் இன்றி தேவாலயங்களின் வளாகத்துக்குள் சுற்றித் திரிகிறார்கள்.

'ராயப்பரால் பாறையின் மீது கட்டப்பட்ட திருச்சபை புயல் வெள்ளத்தை எதிர்த்து நிற்கிறது' என்று இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலமாக திருச்சபை தவறான போதனை செய்துவருகிறது என்கிறார் ஃபாதர் வடக்கன்.

இவ்வறுதியான திருச்சபையை அல்லது தேவாலயத்தைத் தகர்த்து மக்கள் வாழும் தெருக்களுக்கு கொண்டுவருவதே தம் திட்டம் என்கிறார்.

ஒவ்வொரு தெருவிலும் மூன்று நாட்கள் பக்திப் பொழிவுகள் நிகழ்ந்தன. ஒன்றரை மாத காலஅளவுக்கு இது நீடித்தது. இதுவே வழக்கமான முறையில் தேவாலயத்தினுள் நிகழ்ந்தால் ஒரு வார காலத்தில் நடந்து முடிந்துவிடும். இவரது மறையுரையானது பணிக்குச் சென்று திரும்பும் தொழிலாளர்களை மையமாகக்கொண்டு நிகழ்ந்ததால் இரவு எட்டரை மணிக்குத் தொடங்கியது. மக்களால் நன்கு அறியப்பட்ட குருக்கள் இதில் பங்கேற்றார்கள்.

பார்வையாளர்களைப் போன்று தேவாலயம் செல்லும் 'பார்வைக் கிறித்தவர்கள்' என்போரே மிகுதியாக இருந்தனர். தேவாலயச் செயல்பாடுகளில் பக்தி உணர்வுடன் பங்கேற்ற இவர்கள் கிறித்தவக் கோட்பாடுகளுக்கு முரணாக, தேவாலயத்திற்கு வெளியே செயல்படுவார்கள். இதனால்தான் புதிய தலைமுறையினர் சந்தர்ப்பவாதத்திற்கு உட்படுகிறார்கள். மக்களுக்கு எதிரான அமைப்பாக தேவாலயத்தை நோக்குபவர்களை இது உருவாக்குகிறது. கல்வி கற்றோரே கூட இப்போக்குக்கு ஆளாகிறார்கள் என்று வருந்தியுள்ளார்.

இவர் பணியாற்றிய குரியசிட்ரா பங்கில் 75 விழுக்காட்டினர் வழிபாட்டிற்கும் மறையுரை கேட்கவும் முறையாக வருவதில்லை. இக்காரணத்தாலேயே தெருக்களில் மறையுரை நிகழ்த்தியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இது தேவஊழியக்காரர்களால் ஞாயிற்றுக்கிழமை அன்று தெருக்களில் நிகழ்த்தப்படும் கூட்டம் போன்றதல்ல என்று கூறிவிட்டு தமது செயல்பாட்டை விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தாம் வழிபாடு நடத்தப்போகும் தெருவிலுள்ள வீடுகளில் வாழும் மக்களை பகற்பொழுதில் இவர் சந்திப்பார். அவர்களது வாழ்வியல் பிரச்சினைகளை அறிய இச்சந்திப்பு உதவியுள்ளது. முடிந்தால் பொருளாதார உதவியும் செய்துள்ளார். அவர்களிடையே நிலவும் மனவேறுபாடுகளைத் தீர்த்துவைத்துள்ளார். அடுத்துவரும் கூட்டுத்திருமண நிகழ்வுக்கு மணமக்களைத் தேர்வு செய்துள்ளார். சுருங்கக்கூறின் அவர்களது வாழ்வில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களைப் போக்குவதற்கு முடிந்தளவுக்கு உதவியுள்ளார். இதனால் இரவு வழிபாட்டில் கிறித்துவின் வார்த்தைகளைக் கேட்க மக்கள் திரண்டார்கள். திருச்சபை சட்டத்தின்படி பங்கு அமைப்பு தேவையில்லை என்று இவர் கூறும் பின்வரும் செய்திகள் கத்தோலிக்கக் குருக்கள்

பலருக்கும் அதிர்ச்சி அளிப்பவையே.

அதிக அளவில் இரும்பு, செங்கல், சிமென்ட் என்பன கிடைத்தால் தேவாலயங்களை கட்டிவிடலாம் என்று எண்ணுவதைக் குருக்கள் கைவிட்டு விட வேண்டும். இரும்பாலும் செங்கற்களாலும் கட்டப்பட்ட தேவாலயத்தைக் கிறித்து நிறுவவில்லை என்பதை நான் நன்றாக அறிவேன். ஜெருசலத்திலுள்ள ஆலயத்தைக் கிறித்து அழித்தார். பின்னர் மூன்று நாட்களில் கண்ணுக்குப் புலனாகாத புதிய திருச்சபையைக் கட்டினார். எனக்கு என்ன தண்டனை கிடைப்பதாக இருந்தாலும் இம்மாபெரும் உண்மையை நான் மறக்கமாட்டேன்.

இவ்வாறு கூறிவிட்டு, தேவாலயத்தில் ஞாயிற்றுக்கிழமை அன்று நிகழும் மறையுரை வகுப்புகளில் தாம் மேற்கொண்ட சீர்திருத்தங்களை விளக்கியுள்ளார். அத்துடன் இவர் உருவாக்கிய பல்வேறு அமைப்புகளை அறிமுகம் செய்துவிட்டு இவற்றைத் தாம் உருவாக்கியதற்கான காரணங்களாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1. மந்தையின் மேய்ப்பரே பங்குக்குரு என்றால் மேய்ச்சலுக்கு வரும் செம்மறி ஆடுகளையும் வெள்ளாடுகளையும் பிரித்தறியத் தெரிந்திருப்பது அவசியமாகும்.
2. ஒழுக்கமுடையவர்களாகவும் சரியான விழுமியங்களைக் கொண்டவர்களாகவும் கத்தோலிக்கர்கள் வளர்ந்தால் மற்றவர்களுடன் இணக்கமாக வாழமுடியும். இது நட்புறவும் அன்பும் கொண்ட குழுமத்தை உருவாக்கும்.
3. நிர்வாக அதிகாரத்தை ஒரே இடத்தில் மையப்படுத்தும் முறையைக் கைவிடவேண்டும்.
4. சராசரி மனிதனுடன் உயர்மட்டத்தினரும் செல்வமிக்க குடும்பத்தினரும் பழகி சமத்துவ உணர்வு ஏற்பட வழிவகுக்கவேண்டும்.
5. சமூக உணர்வு இன்றி, கடவுளைக் கண்டறிதல் என்பது இயலாத ஒன்று.

#### தொழில் சார்ந்த ஒழிவு

தற்போதைய பொருளாதார முறையை மாற்றி சோசலிசத்தை அறிமுகம் செய்தால்தான் வேலையின்றி இருக்கும் கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு விடிவுகாலம் பிறக்குமென்பது இவரது நம்பிக்கையாக இருந்தது. அதுவரை வேலையற்றோர் பட்டினியாக இருக்கமுடியாது என்பதால் அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு வழங்கவேண்டும் என்று கருதினார். இவரது பங்கில் வாழ்ந்த மூவாயிரம் குடும்பங்களில் இளைஞர்களும் பெண்களுமாக

ஏறத்தாழ ஆறாயிரம் பேர் வரை வேலையின்றி இருந்தது இவரது மனதை உறுத்துவதாக இருந்தது.

இதைப் போக்கும் வழிமுறையாக, 'நாசரேத்' தொழிற்கூடங்கள் என்ற பெயரில் தொழிற்பயிற்சி நிறுவனங்களை நிறுவினார். தச்சுப்பயிற்சிப் பட்டறை ஒன்று முதல்முதலில் தொடங்கப்பட்டது. ஒருசில கிறித்தவ இளைஞர்கள் இப்பயிற்சியில் சேர்ந்தாலும் வேலையில்லாக் கிறித்தவர்களில் பெரும்பாலோர் இதில் பயில வராமல் இருந்தனர். தச்சவேலை என்பது 'ஆசாரி' என்ற பிற்பட்ட சாதியினருக்கு உரியது என்றும் கிறித்தவர்கள் அப்பணியை மேற்கொண்டு தங்களைத் தாழ்த்திக்கொள்ளக்கூடாது என்றும் அவர்கள் கருதினர்.

தச்சரின் மகனான யேசுவைப் பின்பற்றுவோர் தச்சுத்தொழிலைக் கிறித்தவர்கள் மேற்கொள்வது இழிவானது என்று கருதியுள்ளனர்.

இந்தியாவில் தாழ்ச்சியான வேலைகள் எனக் கருதும் வேலைகளை மேற்கொண்டு உயர்தரமான வாழ்க்கை வாழ்வோரைத் தமது அய்ரோப்பிய பயணத்தின்போது, தாம் கண்டுள்ளதாகவும் கசாப்புக் கடைக்காரரும் முடி திருத்துவோரும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்ததாகவும் இப்பணிகள் தாழ்வானவை என்று கருதியதில்லை என்பதைத் தாம் அறிந்ததாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ரோம் நகரில் முகமழித்துக்கொள்வதற்காக முடிதிருத்தகம் ஒன்றிற்குத் தாம் சென்றபோது அங்கிருந்த நாற்காலி ஒன்றில் பேராயர் ஒருவர் அமர்ந்திருந்ததைத் தாம் பார்த்ததாகவும் சராசரி மனிதன் செல்லும் முடிதிருத்தகத்திற்கு கேரளத்தின் ஆயர்களும் பேராயர்களும் செல்வதைக் காண ஒரு நூற்றாண்டு காலம் ஆகும் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். சராசரி மனிதனுடன் தன்னை அடையாளப்படுத்திக்கொள்ளும் கலையை நமது ஆயர்களும் குருக்களும் கற்றறியவில்லை என்றும் விமர்சனம் செய்துள்ளார்.

பீடி சுற்றும் தொழிலை மேற்கொள்ள, பெண் பிள்ளைகளுக்குப் பயிற்சி அளித்துள்ளார். பீடித் தொழிலில் ஏற்கனவே இருந்த பெருமுதலாளிகள் இவர்கள் தயாரித்த பீடிக்கு சந்தை கிடைக்காமல் செய்து இதை அழித்துவிட்டனர் என்றும் கூறியுள்ளார். சிறுதொழில் முனைவோரை பெருமுதலாளிகள் எப்படியெல்லாம் அழிக்கின்றனர் என்பதை விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளதுடன் எந்திரமயமாக்கல் என்பது ஆயிரக்கணக்கானோரைத் தெருவில் நிறுத்தியுள்ளதாகவும் வருந்தியுள்ளார்.

இவருடைய முற்போக்கான கருத்துகள், குறிப்பாக ஒரு பொதுத்திட்டத்தின் அடிப்படையில் கம்யூனிஸ்டுகளுடன் ஒத்துழைத்தல் என்பதை



சகோதரர்களுடன் ஃபாதர் ஜோசப் வடக்கன் - இடமிருந்து வலம்: பேராசிரியர் ஸ்டீபன் வடக்கன், வழக்குரைஞர் பாபு வடக்கன், அவரது மகன், திரு டாம் வடக்கன் மற்றும் அ.இ.கா.கமிட்டி ஊடகச் செயலாளர் சுபாஷ் வடக்கன் ஆகியோர்

கத்தோலிக்கத் திருச்சபை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதற்காக இவருடன் பகையுணர்வு கொண்டது.

கத்தோலிக்கத் திருச்சபையில் நிலவும் ஊழலையும் அதிகாரக் குவியலையும் இவர் எதிர்த்தது அவர்களுக்கு உகப்பாயில்லை. பொருள் வளம் படைத்தோரை நோகடிக்காமல் ஏழைகளுக்கு உதவுதல் என்பதே திருச்சபையின் திட்டமாக இருந்தது என்றும் கூறியுள்ளார்.

இவை தவிர மேற்கத்திய நாட்டின் கான்வெண்டுகளுக்கு, கேரளத்திலிருந்து இளம்பெண்களை அனுப்புவதை எதிர்த்து இவர் கூறிய கருத்துகள் திருச்சபையை வெகுவாக பாதித்தது.

### அய்ரோப்பாவில் கேரளத் துறவினிகள்

ஆயர் குண்டுகளும் என்பவர் இது காரணமாக இவருடன் பகையுணர்வு பாராட்டினார். புள்ளாளி என்ற இடத்திலிருந்து ஏராளமான இளம்பெண்கள் துறவினிப் பயிற்சிக்காக அய்ரோப்பாவிற்கு அனுப்பப்பட்டனர். இது ஆயர் குண்டுகளத்தின் மேற்பார்வையில் நடந்தது. இதில் நிகழ்ந்த ஊழல்கள் குறித்தும் இழிவுக்கும் வசவுக்கும் பாகுபாட்டிற்கும் இப்பெண்கள் ஆளானமை குறித்தும் சில செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளார். இப்பெண்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கச் சென்ற முதுகலைப் பட்டதாரியான துறவினி ஒருவர் உள்ளத்தை உருக்கும் முறையிலான கடிதம் ஒன்றை இவருக்கு எழுதியுள்ளார். இக்கடிதத்தை இவரது பொறுப்பிலிருந்த 'தொழிலாளி' இதழின் ஞாயிறு இணைப்பில் இவர் வெளியிட்டார்.

இக்கடிதம் வருவதற்கு முன்பே இந்நிகழ்வுகள் குறித்துத் தாம் அறிந்துள்ளதாகக் கூறும் இவர் இவ்வாறு பயிற்சிக்காக அனுப்புவதை 'ஏற்றுமதி' என்ற பொருள் தரும் ஆங்கிலச் சொல்லாலேயே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1961இல் இவர் ஜெர்மனிக்குச் சென்றபோது கேரளத்தைச் சேர்ந்த பத்து பெண்களே அங்கு இருந்ததாகக் குறிப்பிட்டுவிட்டு 1973இல் தாம் எழுதிய சுயசரிதையில் ரெண்டாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பெண்கள் இருந்ததாக எழுதியுள்ளார்.

'தொழிலாளி' இதழில் வெளியான இக்கடிதம் ஆயருக்குக் கோபத்தை ஏற்படுத்தியது. இவர் மீது பொய்யான குற்றச்சாட்டுகளைப் பொதுவெளியில் பரப்பியதுடன் அதற்கு விளக்கம் அளிக்கும் வாய்ப்பைத் தருவதற்கும் மறுத்தார். இது தொடர்பாக இவர் அனுப்பிய முறையீடுகளை கத்தோலிக்கத் திருச்சபையும் அதை நிருவகிக்கும் உயர்மட்ட அதிகாரிகளும் புறக்கணித்தனர். அதிகாரத்தின் பக்கமே அவர்கள் நின்றனர். இவருக்கு

ஆதரவாகத் திரண்ட சராசரிக் கத்தோலிக்கர்களின் வேண்டுகோளுக்கு அவர்கள் செவி சாய்க்கவில்லை.

### ஆயருடன் முரண்பாடு

குடியிருப்பு மனைகளில் குடிசைவாசிகளாகப் பல ஆண்டுகாலம் குடியிருந்த ஏழைக் கத்தோலிக்கர்களை வெளியேற்றுவதில் ஆயர் ஆர்வம் காட்டினார். குடிசைகளிலிருந்து வெளியேற்றப்படும் கத்தோலிக்கர்களுக்கு ஆதரவாக கம்யூனிஸ்டுகளுடன் இணைந்து இவர் போராடினார். இவரையும் இவரது ஆதரவாளர்களையும் தாக்குவதற்கு அடியாட்களை, கத்தோலிக்கத் திருச்சபை ஏவியது. கம்யூனிஸ்டுகளின் துணையால் அடியாட்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். இது குறித்து:

கிறித்துவ மதகுரு ஒருவர் திருச்சபையின் நடவடிக்கைகளில் தீவிர மாற்றம் ஏற்படுத்தப் பாடுபடும்போது திருச்சபை நிர்வாகிகள் அவரைத் தாக்க முயற்சி செய்கின்றனர். ஆனால் அவர் கம்யூனிஸ்டுகளின் துணையுடன் வரும்போது கிறித்துவின் சீடர்கள் காணாமல் போய்விடுவார்கள்.

என்று எழுதியுள்ளார். குடிசைவாழ் கத்தோலிக்கர்கள் நலனுக்காக இவர் நடத்திய போராட்டங்களையும் இப்போராட்டங்களில் கம்யூனிஸ்டுகளுடன் இணைந்து செயல்பட்டமையும் ஏற்றுமதி சரக்காக அய்ரோப்பிய நாடுகளுக்கு கேரளப் பெண்களை அனுப்பி வைத்ததைக் கண்டித்ததும் இவர்மீது கடும் கோபத்தை ஆயருக்கு ஏற்படுத்தியது. இவருக்கு முந்தைய ஆயர் இவரது பேச்சுரிமையையும் எழுத்துரிமையையும் தடை செய்திருந்தார். பத்தாண்டுக் காலம் இத்தடையாணைக்கு இவர் கட்டுப்பட்டிருந்தார். இத்தடை தமது இறப்பு வரை நீடிக்கும் என்பதையும் இவர் உணர்ந்திருந்தார்.

வேறு வழியின்றி தம் மீது ஆயர் பரப்பிய பொய்யான குற்றச்சாட்டுகளுக்கு விரிவான முறையில் குரியசிட்ரா தேவாலயப் பங்கு மக்களுக்கு விளக்கமளித்தார். இதுதான் ஆயரின் கட்டளையை மீறிய இவரது முதற்செயலாக அமைந்தது.

1967இல் ஈ.எம்.எஸ் தலைமையில் மீண்டும் கம்யூனிஸ்ட் அரசு உருவானது. முந்தைய அரசால் நான்காண்டுகளுக்கு முன்னர் காவல்துறையின் தடியடியாலும் துப்பாக்கிச் சூட்டாலும் வெளியேற்றப்பட்ட ஏழை மக்களைக் குடியேற்ற 1968இல் முடிவு செய்தது. ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் மூன்று ஏக்கர் நிலத்தை வழங்கியது.

நான்காண்டு கால இடைவெளிக்குப் பின்னர் கேரள மாநிலம் முழுவதும் சிதறிக்கிடந்த

ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் திரும்பி வரலாயின. இந்நிகழ்வு எகிப்திலிருந்து 'வாக்களிக்கப்பட்ட நாட்டிற்கு' யூதர்கள் மேற்கொண்ட பயணத்தை ஒத்திருந்ததாக உணர்ச்சி பொங்கக் கூறுகிறார். (அங்கு ஆண்டவர் நாடு வழங்குவதாக வாக்குறுதி தந்திருந்தார். இங்கு கம்யூனிஸ்டு அரசு நிலம் வழங்கியுள்ளது.)

இது ஒரு பெரிய விழாவாக நடந்தது. அமைச்சர்களும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் இவ்விழாவில் கலந்துகொண்டனர். இங்குக் கட்டப்பட இருந்த முதல் வீட்டிற்கு அடிக்கல் நாட்ட அவரை அழைத்திருந்தனர். இப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்த வருவாய்த்துறையினர் வளத்துறையினர் நான்காண்டுகளுக்கு முன் ஈவு இரக்கமின்றி இந்த மக்களை வெளியேற்றினர். இப்போது அவர்களுக்கான வீடுகள் கட்ட உற்சாகத்துடன் ஒழுங்கு செய்திருந்தனர். இந்நிகழ்வில் உரையாற்ற இவர் ஆயரிடம் அனுமதி பெறாததால் ஒரு சொல்கூட பேசாமல் நிகழ்ச்சியில் பங்கேற்றார். இவர் உரையாற்றவேண்டும் என்று மக்கள்திரள் ஆரவாரம் செய்தது. ஆனால் இவர் வாய் திறக்கவில்லை.

ஆயரின் தடையாணை குறித்து சலிப்புற்ற நிலையில் 'போப்பாண்டவர் மட்டுமே தவறிழைக்காதவர்' என்று திருச்சபை போதிக்கின்றது. ஆயர்களையும் குருக்களையும் இவ்வாறாகக் குறிப்படவில்லை என்று பகடியாக எழுதியுள்ளார். தம் பேச்சுரிமை பறிக்கப்பட்டமை குறித்து போப்புக்கு இவர் எழுதிய முறையீடு கண்டு கொள்ளப்படவில்லை. அதைப் பெற்றுக்கொண்டதைக்கூடத் தெரிவிக்கவில்லை என்று கூறிவிட்டு போப்பாண்டவரும் தவறு இழைக்காதவர் அல்லர் என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளார்.

ஆயருடனான முரண்பாட்டின் இறுதிக்கட்டமாக குரியசிட்ரா பங்கின் பங்குக்குரு பொறுப்பிலிருந்து ஆயர் இவரை நீக்கியதுடன் வீடற்றோருக்கு வீடு கட்டும் திட்ட அமைப்பின் தலைவர் பதவியிலிருந்தும் நீக்கினார். இவர் நீக்கப்பட்டதை எதிர்த்து பங்கு மக்கள் ஆயருக்குத் தூதுக்குழுக்கள் அனுப்பினர். ஆயிரக்கணக்கானோர் கையெழுத்திட்ட மனுவும் ஆயரிடம் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் ஆயர் கண்டுகொள்ளவில்லை. பின்னர் தம் தோள்களில் மரச்சிலுவையைச் சுமந்தபடியே ஆயரின் இல்லம் நோக்கி ஆயிரக்கணக்கான மக்களுடன் ஊர்வலமாகச் சென்றார்.

இந்தியாவிலேயே பெரிய கத்தோலிக்க மறைமாவட்டம் திரிசூர் மறை மாவட்டம். இதிலுள்ள பெரிய அளவிலான பங்கு 'உள்ளூர்' என்ற ஊர்ப் பங்கு ஆகும். கேரளத்தின் மிகப்பெரிய நிலஉரிமையாளர்களில் ஒன்றாக உள்ளூர் பங்கு

விளங்கியது. இத்தேவாலயத்துக்கு உரிமையான நிலங்களில் அயம்பது குடிசைவாசிகள் வாழ்ந்து வந்தனர். குடியிருப்போருக்கு நிலஉரிமை வழங்கும் புதிய சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தபின்னரும் இம்மக்களுக்கு குடியிருப்பு மனை வழங்க தேவாலய நிர்வாகிகள் விரும்பவில்லை.

இவர் குரியசிட்ராவில் இருக்கும்போது இது தொடர்பாக இக்குடிசைவாசிகள் இவரைக் காண வந்தனர். இது ஓர் இக்கட்டான நிலைக்கு இவரை ஆழ்த்தியது. இவ்ஏழைக்குடிசைவாழ் மக்களுக்கு ஆதரவாகச் செயல்பட்டால் திருச்சபை இவர் மீது கோபம் கொள்ளும். திருச்சபையின் பக்கம் இவர் நின்றால் முதலில் கடவுளும் இரண்டாவதாக கடவுளின் அன்பிற்குரிய இம்மக்களும் இவரைப் புறந்தள்ளிவிடுவர்.

இறுதியில் தம் உரிமைக்காகப் போராடும்படி அவர்களிடம் கூறினார். அதை ஏற்று அவர்கள் நடத்திய போராட்டத்தின் விளைவாக அங்கு இறுக்கமான சூழல் உருவாகி, இறுதியில் அதிகார பலமிக்க திருச்சபையே வென்றது. இம்மறைமாவட்டத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இத்தகைய நிலஉரிமைப் போராட்டங்கள் நிகழ்ந்தன. நிலவுரிமைச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்து நான்காண்டுகள் கடந்த பின்னரும் குடிசைவாழ் மக்களுக்கு, குடியிருப்பு மனையை, திருச்சபை வழங்கவில்லை. நிலம் கேட்டவர்கள் மீது திருச்சபை சட்டத்தின்படி ஒழுங்குநடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று ஆயர் அச்சுறுத்தினார்.

ஆலப்புழை, எர்ணாகுளம், திரிசூர் மாவட்டங்களில் நிலஉரிமைப் போராட்டங்கள் தீவிரமடைந்தன. ஆயிரக்கணக்கான போராட்டக்காரர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். ஆயிரக்கணக்கானோர் காவல்துறையினர் மற்றும் குண்டர்களின் கொடூரமான தாக்குதல்களுக்கு ஆளாகினர். இறுதியில் லட்சக்கணக்கான குடிசைவாசிகளுக்கு நிலம் கிடைத்தது. இது நிலவுடைமையாளர்களின் அன்பினால் நிகழ்ந்ததல்ல. நிலமற்றவர்களின் கூட்டுப் போராட்டத்தின் மீது கொண்ட அச்சத்தால்தான் நிகழ்ந்தது என்று இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

குடிசைவாழ் மக்களுக்கெதிரான கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் செயல்பாடுகள், ஏழைகளுக்கென்று ஒரு தனித்த திருச்சபையை உருவாக்கலாம் என்ற எண்ணத்தைக்கூட அம்மக்களிடம் உருவாக்கியது. இந்நிகழ்வானது 'விடுதலைக்கான இறையியல்' குறித்த சிந்தனையை இவரிடம் வளர்த்தெடுத்தது. ஆதிக்க சக்திகளுக்கு ஆதரவாக நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ திருச்சபை செயல்படுவதை இவர் உணரும்படிச் செய்தது.

இதன் விளைவாக வேளாண் தொழிலாளர்களுக்கு ஆதரவாகத் தோழர் ஏ.கே.ஜி., ஜான் மஞ்சரன் ஆகியோருடன் இணைந்து செயல்படத் தொடங்கினார். இவர்களுடன் கேரளம் முழுவதிலும் சுற்றுப்பயணம் செய்து பல்லாயிரக்கணக்கானோரை போராட்டத்துக்கு ஆயத்தப்படுத்தினார். இப்போராட்டத்தில் இரண்டு லட்சம் பேர் வரை கைதாகினர். பத்தாயிரம் பேர் சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டனர். பொதுக்கூட்டங்களில் உரையாற்றுவது, ஜீப் ஊர்வலத்தில் பங்கேற்பது என்பன இவர்களின் முக்கியப் பங்களிப்பாக இருந்தது. இப்பயணத்தின்போது, தோழர் ஏ.கே.ஜி., எழுபது வயது முதுமையில் ரத்த அழுத்தம் மற்றும் உடல் நோவுகளுக்கு இடையே உற்சாகத்துடனும் ஆற்றலுடனும் வெளிப்படுத்திய உணர்வும் அர்ப்பணிப்பும் தம்மையும் ஜான் மஞ்சரனையும் வெட்கும்படிச் செய்ததாகப் பதிவு செய்துள்ளார். பயண அனுபவத்தின்போது மக்கள் வெளிப்படுத்திய உற்சாகமும் அளித்த வரவேற்பும் இவரை ஈர்த்தன. என்றாலும் திருச்சபையானது பங்குக்குரு பணியிலிருந்து இவரை நீக்கியது.

#### சில சிந்தனைகள்

இந்நூலில் அவர் விவரித்துச் செல்லும் நிகழ்ச்சிகளின் ஊடாக சில கருத்துகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவை சிலருக்கு அதிர்ச்சியையும் எரிச்சலையும் ஊட்டலாம். சிலரை சிந்திக்கத் தூண்டலாம். அவை வருமாறு:

- ◆ முதலில் சமயம், பின்னர்தான் நாடு என்ற பழமைவாதக் கருத்துநிலையை நான் எதிர்க்கிறேன். இதை முதலில் நாடு, பின்னர் கடவுள் என்று மாற்றலாம். இங்கு நாடு என்பது நாட்டின் மக்கள். மனிதர்கள் இல்லாமல் மதம் எப்படி இருக்கமுடியும்? எனவே முதலில் மனிதன் பின்னர் மதம் என்று கூறவேண்டும்.
- ◆ முதலில் சமயம் என்ற முழுக்கம் ஏகாதிபத்தியவாதிகள் காலனியவாதிகள் என்போரின் கருவியாகச் செயல்பட்ட திருச்சபைத் தலைவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது. முதலில் சமயம் பின்னர் நாடு என்பதில்கூட அவர்கள் உண்மையாக இல்லை. அது உண்மையென்றால் ஏன் பெரும்பாலும் இத்தாலியர்களே போப்பாண்டவர்கள் ஆனார்கள்? போப்பின் தேர்வு முதலில் இத்தாலி பின்னர் சமயம் என்று அமைந்து, தேர்வு செய்யப்பட்ட பின் முதலில் சமயம், பின்னர் நாடு என்று மாறுகிறது.
- ◆ ஆசியா, ஆப்பிரிக்க நாட்டைச் சேர்ந்த ஒருவர் போப் ஆனால் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை மறைந்துபோய் விடுமா? கிறிஸ்து ஆசியாவில்தானே பிறந்தார்? முதலில் ஆப்பிரிக்காவில்தானே கிறித்தவம் பரவியது?
- ◆ 'முதலில் சமயம் பின்னர் நாடு' என்ற முழுக்கமானது முதலில் ஆன்மீக மதிப்பீடுகளையும் நாடு

என்பது மண் சார்ந்த உலகிய பொருட்களையும் குறிக்கிறது. ஆனால் முதலில் சமயத் தலைவர்கள், பின்னரே அரசியல் தலைவர்கள் என்று ஆகிவிட்டது. முதலில் சமய அதிகாரத்திற்கும் பின்னர் அரசியல் அதிகாரத்திற்கும் கீழ்ப்படிய வேண்டும். இதன்படி முதலில் சமய நிறுவனங்களையும் பின்னர் அரசியல் நிறுவனங்களையும் பாதுகாக்கவேண்டும் என்ற விளக்கமே நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. முதலில் சமயம் பின்னர் நாடு என்ற முழுக்கமானது திருச்சபையின் தலைவர்களை மக்களுக்கெதிரானவர்களாகவும் பின் நாட்டுக்கு எதிரானவர்களாகவும் மாற்றியுள்ளதே, வரலாறு கூறும் உண்மையாகும்.

- ◆ கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் குருக்களும் ஆயர்களும் போப்பும் கடவுளின் மக்களால் தேர்வு செய்யப்படவில்லை. கடவுளால் நேர்முகமாக அதிகாரம் வழங்கப்பட்டவர்களாக உள்ளனர். இதன்படி தன் மக்களின் மீது நம்பிக்கை இழந்த கடவுள் மக்களாட்சிக் கூட்டமைப்பைக் கலைத்து சர்வாதிகார அமைப்பை உருவாக்கியுள்ளார். குறிப்பிட்ட பகுதியில் வாழும் இறைநம்பிக்கை உடையோரின் கருத்துகளைக் கேளாமலேயே தம் விருப்பப்படி ஆயர்களை, போப் தேர்வு செய்கிறார். மக்களின் விருப்பங்களை அறியாமலேயே ஆயர்கள் குருக்களை திருநிலைப்படுத்துகின்றனர். அதிகார தோரணையே குருக்களின் செயல்பாடாக உள்ளது.
- ◆ என்னுடைய ஆண்டவர் தேவாலயங்களுக்குச் சென்று வழிபாடு நடத்தியதாகவோ வழிபாட்டில் பங்கேற்றதாகவோ விவிலியம் குறிப்பிடவில்லை. தேவாலயத்திற்கு என் ஆண்டவர் சென்றதாக விவிலியம் கூறுகிறது. ஆனால் வழிபாடு செய்ய அவர் சென்றதாகக் கூறவில்லை. ஆலயத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்தியோரை விரட்டுவதற்காகவே சென்றார்.



இச்சுயசரிதை மனிதநேய உணர்வுகொண்ட கத்தோலிக்கக் குரு ஒருவரின் செயல்பாடுகளையும் தத்துவ அடிப்படையில் அவரிடம் இருந்த குழப்பங்களையும் பதிவு செய்துள்ளது. 'அமைப்பு' என்ற ஒன்று இல்லாமல் தன்னிச்சையாகச் செயல்படுவதால் ஏற்படும் பின்னடைவு இவருக்கும் ஏற்பட்டுள்ளதை இந்நூல் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இருப்பினும் அரசியல்வாதிகளும் அறிவுஜீவிகளும் சமயவாதிகளும் கருத்துப் பரிமாற்றம் மேற்கொள்வதின் அவசியத்தை வலியுறுத்தும் இன்றைய, சமூகச்சூழலில் இந்நூல் வாசித்து விவாதிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு நூல் என்பதில் அய்யமில்லை.

## தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம்

### நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்

இணைந்து நடத்திய

இலக்கியப் போட்டி 2019

விருது பெறுவோர்



#### ஆய்வு நூல்கள்

பேராசிரியர் நா.வானமாமலை நினைவு விருது  
முனைவர் சு. இராமர் : தமிழில் செவ்வியல்  
இலக்கியங்களும் திணைக் கோட்பாடும்  
முதுமுனைவர் வ.ஐ.சுப்பிரமணியன் நினைவு விருது  
வ. ஆன்றனி ஜோசப் : வேணாடும் தமிழ்மரபும்

#### கட்டுரை நூல்கள்

என்.சி.பி.எச். இராதாகிருஷ்ண மூர்த்தி நினைவு விருது  
முனைவர் ஆறு. இராமநாதன் :  
வாய்மொழி மரபும் எழுத்து மரபும்  
மேலவாசல் கோ. இராமசாமி நினைவு விருது  
எஸ். குருபாதம் : பிள்ளைகளை வளர்க்காதீர்கள்  
வளர விடுங்கள்

#### கவிதை நூல்கள்

பின்னையூர் மா. சண்முகம் நினைவு விருது  
ஷக்தி : மரநாய்  
கவிஞர் கே.சி.எஸ். அருணாசலம் நினைவு விருது  
பெரு. விஷ்ணுகுமார் : ழ என்ற பாதையில் நடப்பவன்

#### சிறுகதை நூல்கள்

எழுத்தாளர் தனுஷ்கோடி ராமசாமி நினைவு விருது  
இதயா ஏசுராஜ் : வருகைக்கான ஆயத்தங்கள்  
திருமதி சுந்தரி சாந்திலால் நினைவு விருது  
உமா மோகன் : ராஜகுமாரி வீடு வழியில் இருந்தது

#### சிறுவர் நூல்கள்

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் நினைவு விருது  
நீதிமணி : புலி கிவி  
எம். கௌதம் நினைவு விருது  
கவிஞர் நல்லரசன் : பட்டாம் பூச்சி

#### நாவல்கள்

அழகியநாயகி அம்மாள் நினைவு விருது  
இரா. முத்துநாகு : சுளுந்தீ  
தென்மனநாடு இராமசாமி நினைவு விருது  
எம்.எம். தீன் : யாசகம்

#### மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள்

தொ.மு.சி. ரகுநாதன் நினைவு விருது  
ரகு அந்தோனி : காலனிய வளர்ச்சிக்காலம் புலம்  
பெயர்ந்தவர்களின் வாழ்க்கை  
அறந்தை நாராயணன் நினைவு விருது  
சாந்தா தத் : வீரத் தெலுங்கானா சொல்லும் கதைகள்

#### ஆவணப்படம்

பவானி பி.என்.பாலு - பாக்கியலட்சுமி நினைவு விருது  
சிக்கந்தர் பாஷா : ஒரு கிராமியக் குரல்

#### குறும்படம்

தோழர் பா. முத்துசாமி நினைவு விருது  
தி.ஜெயப்பிரகாஷ் : என் எழுத்து இகழேல்

வாழ்நாள் சாதனையாளருக்கான 'சிற்பி சக்தி விருது'  
பேராசிரியர் முனைவர் தி.சு. நடராசன்

தமிழியல் ஆளுமைக்கான 'சிலம்புச் செல்வர்  
ம.பொ.சி. விருது'

திரு. முத்தையா (காக்கைச் சிறுகினிலே)

வாழ்நாள் சாதனைக் கலைஞருக்கான  
'மணிமேகலை மன்றம் (கொ.மா.கோதண்டம்) விருது'  
திரு. அறந்தை பாவா

விருது பெறுவோருக்கும் பாராட்டுக்கள்!

விருது வழங்கும் விழா : 09-11-2019 தேவகோட்டை

சி. சொக்கலிங்கம் இரா. காமராசு நா. இராமச்சந்திரன்  
மாநிலத் தலைவர் பொதுச் செயலாளர் செயலர்-இலக்கியக்குழு

#### விருது பெற்றோருக்கு

“நியூ செஞ்சுரியன் உங்கள் நூலகம்”  
வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.



## நூல்களின் மீதான ஆசை அல்லது தேவை இன்னும் குறையவில்லை

ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்

நேர்காணல்: ந.முத்துமோகன்

உங்கள் நூல்கள், கட்டுரைகளை முன்வைத்துப் பேசலாமா? உங்களுடைய ஆரம்பகால எழுத்துகளில் பொற்காலங்கள் (1981) பற்றிய சிறு நூலும் அடிமைமுறையும் தமிழகமும் என்ற நூலும் (1984) முக்கியமானவை என்று கருதுகிறேன். அந்த இரண்டு நூல்களையும் உள்ளெடுத்து 2005-இல் தமிழகத்தில் அடிமைமுறை என்ற நூல் வெளியாகியுள்ளது. சங்ககாலம் தொட்டு ஆங்கில ஆட்சிக்காலம் வரையில், இப்போதும் கூட கொத்தடிமை முறை இருந்து வருவதைப் பற்றி அந்நூலில் எழுதியுள்ளீர்கள். வேளாண்மைத் தொழிலில் மட்டுமின்றி, வீட்டுப்பணிகளில், கோயில்கள், மடங்களில் அடிமைகள் இருந்ததைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளீர்கள். தமிழகத்தில் அடிமைமுறை சாதி அமைப்பாக இணைந்து தொழில்பட்டதை எடுத்துக்காட்டுகிறீர்கள். ஆனால் இன்று பல ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகள், தாம் அடிமைகளாக இருந்த பழைய வரலாற்றை நினைவூட்டுவதை விரும்புவது கிடையாது. தாம் உழைப்பாளிகளாக இருந்தோம் என்பதைவிட

தாமும் ஆண்ட பரம்பரையாக இருந்தோம் என்றே அவர்கள் கூற விரும்புகிறார்கள். மதுரையில் ஒரு வணிகரின் வீட்டுக்கு நான் சென்றிருந்தேன். அவர் நாடார் சாதியைச் சேர்ந்தவர். நாடார்கள் பனையேறினார்கள், நாடார் பெண்கள் தோள்சீலை அணியவில்லை போன்ற தகவல்களையே எல்லோரும் பெரிதுபடுத்துகிறார்கள், அப்படியெல்லாம் கிடையாது, அந்த வரலாற்றை நாங்கள் இணையதளங்களின் உதவியோடு மாற்றியமைத்து வருகிறோம் என்று சொன்னார்.

தமிழக வரலாற்றில் ஓர் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகம் பொருளாதார ரீதியாக, பண்பாட்டு ரீதியாக, அரசியல் ரீதியாகப் பல போராட்டங்களை நடத்தி முன்னோக்கி நகரும்போது, அது தனது கடந்தகால வரலாற்றைத் தேடுகிறது. நாம் எப்படியெப்படியெல்லாம் ஒடுக்கப்பட்டோம் என்ற பழைய தகவல்கள் போராட்டக் காலங்களில் அம்மக்களுக்குத் தேவையாக உள்ளன. ஆனால் ஓரளவு தம்மை நிலைநிறுத்திக் கொண்டபிறகு, அதே சமூகத்தினுள் உருவாகும் மேட்டுக்குடித் தலைவர்கள் தமது பழைய இழிவுகளை, அவை திணிக்கப்பட்ட இழிவுகளாக இருந்த போதிலும், அவற்றை மறக்க விரும்புகின்றனர்.

தேவர் சமூகத்தினருக்குச் சொந்தமான மாடத்தி அம்மன் கதையில், இயல்பான சூழல்களிலேயே அண்ணன்மார்கள் ஆட்டுக்கடா திருடி வருவார்கள் என்று கதை தொடங்கும். ஒரு புலவரிடம் சொல்லி மாடத்தி அம்மன் வில்லுப்பாட்டை எழுதச் செய்தபோது, ஆட்டுக்கடா திருடினார்கள் என்ற விஷயத்தைச் சேர்ப்பதா வேண்டாமா என்று ஒரு விவாதம் எழுந்ததாம். நான் அதே கதையை ஒரு கட்டுரைக்காக எழுதும்போது, அந்த விபரத்தைச் சேர்ப்பதா வேண்டாமா என குழப்பம் நேரிட்டு, பின் சேர்த்து விட்டேன்.

இயற்கை விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகளுக்கும் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சிகளுக்கும் இடையிலான அடிப்படையான வேறுபாடாக இது இருக்கலாம். பண்பாட்டு ஆராய்ச்சிகளில் காலஓட்டத்துடன் வரலாற்று எழுதியல் தேவைகள் மாற்றமடைகின்றன. பண்பாட்டு அரசியலில் வெற்றிபெறும் சமூகப் பிரிவுகள் அவற்றின் நேர்மை, திறமை ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு மட்டுமே வெற்றி பெறுவதில்லை. பல்வேறு அரசியல் சந்தர்ப்பங்கள் இங்கு மிகச் சிக்கலான முறையில் தொழில்பட்டு அந்த வெற்றிகளைச் சாதித்துக் கொடுக்கின்றன. வலுவற்ற சமூகக் குழுக்கள் தொடர்ந்து இழிவுகளை எதிர்கொள்ளவேண்டி வருகிறது.

“கல்வெட்டுகளில் தலித்துகள்” என்ற கட்டுரையை நான் எழுத முடிவு செய்தது அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்தான். தலித்துகளின் வரலாறுகள் பொதுவாக வாய்மொழித் தரவுகளைக் கொண்டு எழுதப்பட்ட போதிலும், அவர்களது வரலாற்றில் சில உயர்ந்த புள்ளிகள் உண்டு என்று காட்டுமாறு அந்தக் கட்டுரையை அமைத்திருந்தேன். பூமணியின் “அஞ்ஞாடி..” நாவல் சொத்துப்பத்து இல்லாத தலித்துகளை மையமாகக் கொண்டதில்லை. நிலஉடமையாளர்களாக இருந்த பள்ளர் சமூகத்தை மையமாகக் கொண்டது. இது அவரது கற்பனை அல்ல. அம்மக்கள் நிலவுடமையாளர்கள் என்பது ஒரு சமூக யதார்த்தம்தான். மற்றொரு பக்கம், நில வெளியேற்றம், உரிய ஊதியம் என்ற பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்காகவும் பண்பாட்டு ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகவும் அம்மக்களில் ஒருபகுதியினர் போராடி வெற்றிபெற்றதும் சமூக ஏதார்த்தம்.

இன்னொருபுறம், அதுபோன்ற இயக்கங்கள் போராடிக் கொண்டிருக்கும் கட்டத்தைக் கடந்து, அந்த இயக்கத்தினுள் மத்தியதர வர்க்கப்பண்புகள் குடி கொள்ள ஆரம்பிக்கும் போது, சுய சாதிக்குள்ளேயே உருவாகும் வர்க்க வேறுபாடுகளை மறைக்கவும் கடந்த கால இழிவுகளை மறைக்கும் முயற்சிகள் நடைபெறலாம். இவற்றைப் பலமுறை என் களஆய்வுகளில் கண்டிருக்கிறேன்.

எட்டயபுரம் அருகில் வண்டிமறிச்சான் அம்மன் ஒன்று இருக்கிறது. ஏழ்மையான குடும்பத்தில் பிறந்த அண்ணன் தங்கை இருவரும் பசிக்கொடுமையால் நெசவுக்காகக் காய்ச்சி வைத்திருந்த பாவுக்கஞ்சியை எடுத்து குடித்து விடுகிறார்கள். நெசவுக்காரர்கள் அவர்களைப் பாவுக் கம்பால் அடித்துக் கொன்றுவிடுகிறார்கள். அவ்வாறு இவர்களை அடித்துக் கொன்ற நெசவாளர்கள் துணிகளை ஏற்றி சந்தைக்குப் போகும்போது குறுக்கே படுத்து வண்டியை மறித்தார்களாம். பின்னர் அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தும் வகையில் படுத்த நிலையிலேயே அவர்களுக்கு உருவங்கள் எழுப்பப்பட்டன.

பல ஊர்களில் நெசவாளர் குடியிருப்புப் பகுதிகளில் வண்டி மறிச்சான் கோயில்கள் உருவாயின. எட்டயபுரத்திலும் வண்டி மறிச்சான் கோயில் உருவாகியிருந்தது.

எட்டயபுரத்தில் ஒரு பணக்கார நெசவாளர் தமது அந்தஸ்துக்குத் தகுந்தாற்போல படுத்த நிலையிலிருக்கும் தெய்வத்தை நிமிர்ந்து நிற்கும் நிலையில் உருவாக்க முயன்றார்.

இதன்பொருட்டு தம்முடைய சொந்தச் செலவில் சில நெசவாளர்களை அழைத்துக் கொண்டு காஞ்சி மடத்தின் ஜெயேந்திர சரஸ்வதியைச் சந்தித்தார். அவர் எவ்வாறு செய்யலாம் என்று ஆலோசனை கூறினாரோ, அதன்படி பழைய தெய்வத்தைக் குழிக்குள் போட்டுப் புதைத்து விட்டு, ஜெயேந்திரர் மந்திரித்துக் கொடுத்த தகட்டின் மேல் வேறொரு சிலையை நிற்கும் நிலையில் நிறுவிவிட்டார். அப்பெண் தெய்வம் விஷ்ணுவின் சகோதரி என்ற புனைகதையும் உருவாக்கப் பட்டது. கள ஆய்வின் போது அப்பகுதி நெசவாளர்கள் என்னிடம் இந்தக் கதையைச் சொன்னபோது, சிரிரங்கத்தில் ரொம்ப நாளாக ஒருவர் கிடந்த நிலையிலேயே இருக்கிறாரே, அவரை நிமிர்ந்து உட்கார வைக்க காஞ்சிப் பெரியவர் முயற்சி செய்யக்கூடாதா, என்று நான் வினவினேன். ஒரே சாதியினுள் உருவாகி வரும் வர்க்க மேலாண்மையை நிலைநிறுத்தவும் வர்க்க முரண்பாடுகளை மழுங்கடிக்கவும் இம்மாதிரியான முயற்சிகள் மேலெழுந்து வருகின்றன.

மதுரை திருப்புவனம் அருகில் ஒரு மாரியம்மன் கோவில். நாக்கு வெளியே தொங்கும் வடிவில் கோரைப்பற்களுடன் பயங்கரமான பெரிய உருவம். மதுரையைச் சேர்ந்த ஒரு பணக்காரர் அந்தக் கோயில் பராமரிப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். அம்மனின் நாக்கை உள்ளே அடக்கமாக அமரவைத்து, கோரைப்பற்கள் இல்லாமல், அமைதியான வடிவில் சிலை செய்து கொடுத்துவிட்டார். அம்மனின் எல்லைக்குள் ஆடு, கோழி பலியிடுவதை நிறுத்தி, சிறிது தூரத்தில் செய்யுமாறு ஏற்பாடுகள் செய்துவிட்டார்.

இப்படிப் பல இடங்களில் நிகழுகின்றன. குறியீட்டுத் தளங்களில் நிகழும் இந்த வேறுபாடுகள், சம்பந்தப்பட்ட அந்த சமூக மக்களிடையில் நிகழும் மாற்றங்களைத்தான் பதிவு செய்கின்றன.

வ.உ.சி குறித்த ஆய்வுகளில் உங்களின் பங்களிப்பு ஒரு புதிய கட்டத்தைக் குறிக்கிறது. ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதியும் செய்திருக்கிறார். செக்கிழுத்த செம்மல் என்ற பட்டப்பெயரைத் தாண்டி, அவர் முன்னின்று நடத்திய முதல் அரசியல் வேலை நிறுத்தம், அவரது சிறை வாழ்க்கை, சிறையிலிருந்து வெளிவந்த பிறகான அவரது வாழ்க்கை எனப் பல பரிமாணங்களில் வ.உ.சியை நீங்கள் எடுத்துக் காட்டினீர்கள். வ.உ.சி தமிழ்த் தேசியத்தில் காலூன்றிக் கொண்டுதான் இந்திய தேசியத்தைப் பார்த்தார், அரசியல் விடுதலையையும் சமூக விடுதலையையும் இணைத்தார் போன்ற கருத்துகளையெல்லாம் அந்நூலில் விவாதித்துள்ளீர்கள். அதே நூலில் காந்தியின் சாத்துவீகக் கருத்துகளோடு வ.உ.சியால் ஒத்துப்போக முடியவில்லை என்று எழுதியுள்ளீர்கள்.

## இந்த வேறுபாடு எங்கேனும் பதிவாகியிருக்கிறதா? இதனை விளக்குவீர்களா?

தூத்துக்குடியைச் சேர்ந்த பெ.நா. கந்தசாமிப் பிள்ளை என்ற விடுதலைப் போராட்ட வீரர் அழுத்தமான காந்தியவாதி. அவர் வ.உ.சியின் காலத்திலேயே “அவிந்த நெருப்பு” என்று ஒரு சிறு நூலை எழுதியிருக்கிறார். அந்த நூல் இன்னும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. வ.உ.சி. காந்தியிடமிருந்து வேறுபட்டதால் வ.உ.சி. யைக் கடுமையாக விமர்சித்துள்ளார். ஜீவாவின் வாழ்க்கை வரலாற்றிலும் காந்தியின் ராட்டை குறித்த வ.உ.சியின் கடுமையான விமர்சனம் பதிவாகியுள்ளது. இறுதிவரை சுதேசி என்ற அடைமொழியில் அழைக்கப்படுவதைத்தான் விரும்பியுள்ளார். கதர் அணிவதை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. கைத்தறி ஆடைகளையே அணிந்திருக்கிறார்.

## அன்றைய காங்கிரசின் பிராமணியத் தலைமை வ.உ.சியை நிராகரித்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். உண்மையா?

காங்கிரசுக்குள் பிராமணர்/அல்லாதார் என்ற அணிகள் அன்று உருவாகியிருந்தன. வ.உ.சி, திரிகூடசுந்தரம் பிள்ளை, வரதராசலு நாயுடு, திரு.வி.க போன்றோர் பிராமணர் அல்லாதார் அணியிலிருந்தனர். வ. உ.சி பிராமணர்களை நோக்கி, பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை இந்துக்களின் வாழ்க்கையை, சடங்குகளாலேயே நிரப்பி விடுகிறீர்கள், இப்போது நாங்கள் விழித்துக் கொண்டோம், என்றெல்லாம் எழுதுகிறார். இது “எனது அரசியல் பெருஞ்சொல்” என்ற அவரது குறுநூலில் பதிவாகியுள்ளது. பிராமணர் அல்லாதார் எனும்போது முகம்மதியர், கிறித்தவர், தாழ்த்தப்பட்ட இந்துக்கள், தாழ்த்துகின்ற இந்துக்கள் என்ற நான்கு வகையினரைக் குறிக்கின்றேன் என்று கூட வ. உ. சி எழுதியுள்ளார். இது வ.உ.சி 1927இல் எழுதியது. பிராமணரல்லாதார் என்ற சொல்லுக்குள் தாழ்த்துகின்ற இந்துக்களும் உள்ளனர் என்று வ.உ.சி கூறுவது அவரது தெளிவான பார்வையை எடுத்துக் காட்டுகிறது. காங்கிரசில் இருந்துகொண்டு கம்யூனல் அவார்டை ஆதரித்த காங்கிரஸ்காரர் வ.உ.சி.

காங்கிரஸ் அரசியலில் தீவிரவாதி என அறியப்பட்டுள்ள திலகர், சமூக விஷயங்களில் பழமைவாதியாக இருந்தார். இதனைத் தெளிவான சான்றுகளுடன் அம்பேத்கர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளதை என் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளேன். வ.உ.சி இந்த விஷயத்தில் திலகரிடமிருந்து வேறுபட்டார்.



வ.உ.சி யின் பெயரால் கல்விநிறுவனங்களை நிறுவிய திரு ஏ.பி.சி.வீரபாகு வாழ்வில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி ஒன்றை அவரது நெருங்கிய நண்பர் வாயிலாகக் கேள்விப்பட்டேன். பின்னர் கிறித்தவர் ஒருவரும் தமது நூலில் இதனைப் பதிவு செய்துள்ளதைப் படித்தேன். அப்போது திரு.வீரபாகு அவர்கள் சிரிவைகுண்டம் எம்.எல்.ஏ.வாக இருந்தார். அந்தத் தொகுதியில் ஒரு கிராமத்தில் இந்துக்கள் நிலங்களைக் கிறித்தவர் ஆக்கிரமித்து கோயில் கட்டிக்கொண்டதாக ஒரு பிரச்சினை உருவானது. உண்மையில் அது அவ்வாறு இல்லை. வீரபாகு அவர்களுக்கு அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு வரவேற்புக் கூட்டம் நடத்தினார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் வீரபாகு அவர்கள் இந்துக்களின் கூற்றை விமர்சனம் செய்து பேசினார். அதுபற்றி அவரிடம் அவரது நண்பர்கள் கேட்டபோது, அவர் சொன்ன பதில் இதுதான். “நான் வ.உ.சியின் பெயரால் கல்லூரி நடத்தி வருகிறேன். வெறும் சம்பிரதாயமாக இதனை நான் செய்து வரவில்லை. வ.உ.சி சைவராக மட்டும் வாழ்ந்தவரல்ல, சிறுபான்மையினர் நலன்களைப் பாதுகாப்பதில் அவருக்கு அக்கறை இருந்தது”.

**1913 லிருந்து 1936இல் வ.உ.சியின் மறைவு வரையிலான அவரது வாழ்க்கை விரிவாகப் பேசப்படுவதில்லை. அக்காலம் பற்றிச் சொல்லுவீர்களா?**

இக்காலக்கட்டத்தில் வ.உ.சி பொருளாதார நலிவுக்கு ஆளாகி வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அதே நேரத்தில்

தொழிற்சங்கப் பணிகளையும் செய்துள்ளார். அவருடைய சமூக சீர்திருத்த உணர்வுகள் வெளிப்பட்ட காலம் இதுதான். அவருடைய எழுத்துப் பணிகளும் இதே காலத்தில்தான் நிகழ்ந்துள்ளன. தமிழ் மொழியின் மீது ஆழ்ந்த பற்றும் தமிழில் ஆழ்ந்த புலமையும் கொண்டவர் என்பதை அவரது இக்காலத்திய செயல்பாடுகள் உறுதி செய்கின்றன.

**வ.உ.சி ஆய்வுகள் தொடருகின்றனவா?**

வ.உ.சி ஆய்வுகள் பல கட்டங்களைக் கடந்து வந்துள்ளன. ம.பொ.சி ஒருகாலத்தில் வ.உ.சி குறித்து ஜனரஞ்சக வடிவில் எழுதினார். ஆனால் அது மிகவும் முக்கியமானது. அவரது நூலுக்குப் பின்பே வ.உ.சி பற்றிய அறிமுகம் தமிழ்நாட்டில் பரவலானது என்பதை மறுக்க முடியாது. அதன்பின்னர் பாரதி ஆய்வாளர்களான ரா.அ. பத்மநாபன், பெ.சு.மணி ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளனர். ஆ.இரா.வேங்கடா சலபதி வெளிவராத வ.உ.சியின் எழுத்துகளைச் சேகரித்து சில நல்ல ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளார். பேராசிரியர் வீ.அரசு, வ.உ.சியின் 13 நூல்களைத் தொகுத்து ஒரு பெரிய நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். அவை எல்லாமே வ.உ.சி சிறையிலிருந்து வெளியே வந்த பிறகு 1913 லிருந்து 1936 வரை எழுதியவை. வரலாற்றுப் பேராசிரியர் ராஜேந்திரன் சுதேசி இயக்கம் குறித்த தமது ஆய்வேட்டில் வ.உ.சியின் பங்கை மிக அழுத்தமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆஷ் கொலை பற்றிய உங்களது ஆய்வுகளும் சில விவாதங்களுக்கு உள்ளானது. வாஞ்சிநாதன் ஆஷை ஏன் கொலை செய்தான் என்பது குறித்த விவாதம் அது. இந்த விவாதம் தொடர்கிறது என்றே கருதுகிறேன்.

கொலை செய்யப்பட்ட ஆஷ் ஒரு ஐ.சி.எஸ் அதிகாரி. தன் அரசு எந்திரத்தின் உயர்மட்ட அதிகாரி ஒருவர் கொலை செய்யப்பட்டதை மிக எளிதாக ஆங்கில அரசு எடுத்துக்கொள்ளாது என்பது தெளிவு. ஆஷ் கொலை நிகழ்ந்தது தொடங்கி உயர்நீதி மன்ற தீர்ப்பு வரையிலான காவல்துறை மற்றும் நீதித்துறை ஆவணங்களை நான் முழுமையாகப் படித்துத்தான் “ஆஷ் கொலையும் இந்தியப் புரட்சி இயக்கமும்” என்ற நூலை எழுதினேன். அவை அனைத்திலும் அது ஒரு அரசியல் படுகொலை என்றே காணப்படுகிறது. கொலைச் செயலில் ஈடுபட்டவர்கள் பிராமணர், வேளாளர் வகுப்புகளைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதுடன் சனாதன சிந்தனையும் கொண்டவர்கள். சுவார்க்கர் நிறுவிய “அபிநவ பாரத் சமிதி” என்ற ரகசிய சங்கம் இதில் ஈடுபட்டுள்ளது. இச்சங்கம் வெளியிட்ட இரு துண்டு வெளியீடுகள் நீதிமன்றத்தில் தடயங்களாக அளிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் காணப்படும் செய்திகளையும் காவல்துறை ஆவணங்களையும் இணைத்துப் பார்க்கும்போது இது ஒரு அரசியல் படுகொலை என்பது உறுதிப்படுகிறது. ஆஷ் தொடர்பான சில ஆவணங்களை ஆஷின் பேரளிமிருந்து வேங்கடாசலபதி சேகரித்துள்ளார். ஆஷின் அதிகார வெறியை வெளிப்படுத்து வனவாகவே அவை உள்ளன.

இவையெல்லாம் இருக்க, நிறைமாதக் கர்ப்பிணியான ஒரு பெண்ணுக்கு தான் பயணம் செய்த வண்டியை ஆஷ் கொடுத்து உதவினார் என்ற ஒரு வாய்மொழிச் செய்தியை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அவன் ஒரு தலித் ஆதரவாளன் என்ற சித்திரத்தைச் சிலர் உருவாக்குகிறார்கள். வாஞ்சிநாதன் சட்டைப் பையிலிருந்த கடிதத்தில் தலித்துகளை இழிவுபடுத்தும் தொடர் இடம் பெற்றுள்ளது. இதுவும் மேற்கூறிய கருத்துக்கு அரண் சேர்க்கிறது.

நிலவுடமை அமைப்பு முழுமையாகச் சிதைந்து அழியாத ஒரு நாட்டில் நிகழும் தொடக்ககால விடுதலை இயக்கங்கள் சமயம் சார்ந்து இயங்குவது வரலாற்றில் அறியப்பட்ட உண்மை. இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் வகாபி இயக்கம், சன்னியாசிகள் கலகம் என்பன மதம் சார்ந்த இயக்கங்கள்தாம். காங்கிரஸ் இயக்கம் கூட கிலாபத் இயக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டதுதான். இவற்றையெல்லாம் உணராமல், ஆவணங்களின் உண்மைத் தன்மையைப் புரிந்துகொள்ளாமல் இன்று விவாதங்கள் நிகழுகின்றன.

1988இல் வெளிவந்த “மந்திரம் - சடங்குகள்” நூல் உங்கள் ஆய்வுகளில் மற்றுமொரு மைல்கல். அதன் முதல்பதிப்பை என்.சி.பி.எச் வெளியிட்டது. பின் மக்கள் வெளியீடாக வந்தது. மீண்டும் காலச்சுவடு நான்காவது பதிப்பை சமீபத்தில் வெளியிட்டுள்ளது. தமிழாய்வுகளில் மானுடவியல் அணுகுமுறை வலுவாகக் குடிகொண்டுவட்டதை முன்னறிவிக்கும் நூலாக அது அமைந்தது. பெரியாரின் பகுத்தறிவு, நாத்திகம், தமிழ்ப் புலவர் மரபின் செவ்வியல் நோக்கு ஆகிய இரண்டிலிருந்தும் வேறுபட்ட அணுகுமுறை மானுடவியல் சார்ந்தது. சமூக அடித்தளங்களில் தங்கிநிற்கும் சில பழம் மரபுகளுக்கு மானுடவியல் விளக்கம் அளித்து, நியாயம் வழங்குகிறது. இந்த வகையில் மானுடவியலின் விமர்சனக் கூர்மை பலவீனமாக உள்ளதோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

மானுடவியல், வழக்காறுகளின் தோற்றத்தை ஆய்வு செய்கிறது. ஆனால் அது வழக்காறுகள் அப்படியே தொடர வேண்டுமென்று சொல்வதில்லையே! மானுடவியல் சடங்குகளை, வழிபாட்டு முறைகளை அவற்றின் மீது ஏற்றப்பட்டுள்ள புனிதத் தன்மையிலிருந்து விலக்கி விடுகிறது. பண்டைய மக்களின் அச்சம், வளமை சார்ந்த மனோபாவங்களிலிருந்து அவை தோன்றின என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. அப்படிச் சொல்லும்போது, நம்பிக்கைகளில் ஒரு கீறலை ஏற்படுத்திவிடுகிறது அல்லவா! சமயம் சாராத ஒரு தளத்திற்கு அவற்றைக் கொண்டு சென்று விடுகிறது அல்லவா!

உங்களுடைய “அடித்தளமக்கள் வரலாறு” (2002) அடுத்த கட்டத்தைக் குறிப்பதாகத் தோன்றுகிறது. 2008இல் வெளிவந்த “வரலாறும் வழக்காறும்” நூல் அதனுடன் சேர்ந்து நிற்கிறது. இந்த நூல்களில் நீங்கள் ரணஜித் குகாவின் Subaltern Studies, சமித் சர்க்காரின் கீழிருந்து வரலாறு, இன்னும் வாய்மொழி வரலாறு போன்ற போக்குகளுடன் இணைந்து நிற்கிறீர்கள். உண்மையில் நீங்கள் 80களிலேயே, மேற்குறித்த கோட்பாடுகள் தமிழுக்கு அறிமுகமாகாத காலங்களிலேயே அவ்வகை ஆய்வுகளை நடைமுறையில் செய்யத் தொடங்கிவிட்டீர்கள். பின்னால் அந்தப் பெயர்கள் தமிழுக்கு அறிமுகமான பிறகு புது உற்சாகத்துடன் அக்கட்டுரைகளைத் தொகுத்து புதிய தலைப்பில் வெளியிட்டீர்கள். ஈ.பி. தாம்சன், எரிக் கோப்ஸ்பாம், அந்தோனியோ கிராம்சி எனப் பயணப்படத் தொடங்கினீர்கள். இங்கு என்னுடைய கேள்வி என்னவெனில், வரலாறு என்பது வர்க்கப் போராட்டங்களின் வரலாறு என்ற மார்க்சின்

**கருத்திலிருந்து, அடித்தள மக்கள் வரலாறு எங்கே, எப்படி வேறு படுகிறது?**

ரணஜித் குகா தொடங்கிய அடித்தள மக்கள் வரலாறு மூன்று சொற்களின் ஊடாகப் பயணம் செய்கிறது. மேட்டுக்குடிகள்/அடித்தளமக்கள்/பண்பாட்டு மேலாண்மை என்ற வார்த்தைகள் அவை. எல்லாச் சமூக வேறுபாடுகளையும் இந்த மூன்று சொற்களுக்குள் அடக்கிச் சொல்லிவிடலாம் என்று அவ்வகை ஆய்வாளர்கள் கருதுகிறார்கள். இப்படி எல்லா வேறுபாடுகளையும் ஒற்றை எதிர்வுகளாகக் குறைக்கமுடியும் என்று நான் கருதவில்லை. ஆனால் வட்டார அளவிலான போராட்டங்களைப் பல வரலாற்று ஆசிரியர்கள் புறக்கணித்து வந்தனர்.

துவிக்குத்தகைப் போராட்டம், மேசை எதிர்ப்புப் போராட்டம் போன்ற கட்டுரைகளுக்கான தகவல்களை நான் சேகரித்தபோது, எனக்கு இந்தச் சிக்கல் எழுந்தது. மார்க்சிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் வட்டார அளவிலான நுண் வரலாறுகளைப் புறக்கணித்ததால் ஏற்பட்ட இடைவெளியை அவர்கள் இட்டு நிரப்பினர்.

வெவ்வேறு வட்டாரங்களில் வெவ்வேறு அளவுகோல்களைக் கையாண்டு மேட்டிமையினர் என்பதை அவர்களால் அடையாளப்படுத்த முடிந்தது. பொருளாதாரச் சுரண்டலை மட்டுமின்றி, சாதி, மதம், வட்டார அதிகாரம், ஆணாதிக்கம் என்ற பல அளவுகோல்களைப் பயன்படுத்த அவர்களால் முடிந்தது. வர்க்கம் என்பதை இந்தியச் சூழல்களில் ஒர் ஒற்றை மாதிரியாகப் பயன்படுத்த முடியாது என்ற விமர்சனம் அவர்களின் அணுகுமுறையில் இருந்தது உண்மைதான்.

என்னுடைய கள ஆய்வு அனுபவத்தில் வெவ்வேறு வட்டாரங்களில் வெவ்வேறு வகையான ஆதிக்க வடிவங்கள் பயின்று வந்திருப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன். அவற்றைப் பதிவு செய்வதே நியாயமானது என்பதால் அடித்தள மக்கள் வரலாறு என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினேன். துவிக்குத்தகை, மேசைப் போராட்டம் போன்றவை ஒரே சாதிக்குள் மேட்டிமையினருக்கும் சாதாரண மக்களுக்கும் இடையிலான மோதலைக் குறித்தவைதான். இந்தக் கட்டுரையை நான் முன்பே எழுதிவிட்டேன். அதற்குப் பின் அந்தக் கோட்பாடு எனக்குத் தெரிய வந்தது. நூலின் தலைப்பாக அதனை ஆக்கினேன். தனித்தனி வட்டாரங்களில் தனித்தனி அடையாளங்களைக் கொண்டு மோதல்களைப் பதிவு செய்யும் போது, வரலாறு துண்டுபட்டதாக ஆகிவிடுமல்லவா? எனச் சிலர் ஆட்சேபிக்கின்றனர். அடித்தள

மக்கள் வரலாற்று அணியினர் கூட அப்படித் துண்டுபட்டால் என்ன ஆகிவிடும்? என்று பதிலளிக்கின்றனர். நான் அப்படிச் சொல்லமாட்டேன். நுண் வரலாறுகள் அடுத்த கட்டத்தில் பொது வரலாற்றைச் செழுமையாக எழுத உதவும் என்பதே என் நிலை. பொது வரலாற்றின் இடைவெளிகளை இட்டு நிரப்ப இவை பங்களிக்கும் என்றே கருதுகிறேன். நுண்வரலாறுகள் அளவில் அதிகமாகிக் குவியும்போது, நமது பொது வரலாற்றின் பண்பு மாறலாம். அது குறித்து அப்போது விவாதிக்கலாம்.

“சாமியாடும் மனைவி”, “பாலியல் வன்முறைகளும் நாட்டார் வழக்காறுகளும்” போன்ற கட்டுரைகளில் அமைப்பியல், பிராய்டியம், பெண்ணியம் போன்ற பலவகைச் சொல்லாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. அவற்றை மார்க்சியத்துக்கு முரண்படாதவகையில் உங்களால் கையாள முடிந்திருக்கிறது. இது எப்படி சாத்தியமாகிறது? கோட்பாடுகளைப் பற்றி அக்கறைப்படாத தகவல்கள் தளம் உங்களிடம் அமைந்து போகிறது. மிக அற்புதமான தகவல்கள், மிகச் சிரமப்பட்டுச் சேகரித்திருப்பீர்கள். அவை உங்களை எந்தச் சூழல்களிலும் காப்பாற்றிவிடும். முழுமையான ஈடுபாடு இல்லாமல், எதையும் எதிர்பார்க்காத ஆய்வு நேர்மை இல்லாமல் அந்தத் தகவல்கள் உங்கள் வயப்பட்டிருக்க முடியாது.

ஃபிராய்டியம், பெண்ணியம் போன்ற கோட்பாடுகளை நோக்கியெல்லாம் நான் பயணம் சென்றதில்லை. பெண்கள் குறித்து தனித்து ஏராளமாகப் பேசவேண்டும். பெண்துயரம் நம் ஆய்வாளர்களால் போதுமான அளவு பேசப்படவில்லை. கி.ரா., கு.அழகிரிசாமி போன்ற எழுத்தாளர்கள் சில முக்கியமான பதிவுகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். சாவுச் சடங்குகளில், குறிப்பாகப் பெண்கள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு, துயரத்துக்கும் அவமதிப்புகளுக்கும் உள்ளாக்கப்படுகிறார்கள். ஒரு பெண்ணின் பிள்ளை அல்லது சகோதரன் இறந்து போனால், பிணத்தை எடுத்துச் சென்ற பிறகு, அப்பெண்ணைத் தெருவழியாகக் குளிக்கக் கூட்டிக்கொண்டு செல்வார்கள். கொடூரமான காட்சி அது.

கால் நடக்க முடியாத ஒருவர், மனைவியை அருகில் அழைத்து கட்டையால் அவளை அடிப்பார். அவள் அவரது அருகில் நின்று அடிபடவேண்டும். மனைவியின் தலைமுடியை வெட்டி அசிங்கப் படுத்திய கணவன்மார்கள் உண்டு. கோட்பாடுகளைப் படித்துத்தான் இவற்றைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டுமா? நான் செல்லும் இடங்களிலெல்லாம் இது போன்ற சம்பவங்களைக் கேள்விப் படுகிறேன்.

“எந்தப் பாதை?” என்ற நூலை அடுத்ததாக எடுத்துக் கொள்கிறேன். அந்த நூலின் உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டு பார்க்க, நூலின் தலைப்பு மிகச் சாதாரணமாகத் தோற்றமளிக்கிறது. இந்த நூலில் ஒரு நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வாளரான நீங்கள் சமகால வெகுசன அரசியல் தளத்திற்குள் மிக லாவகமாக நுழைகிறீர்கள். நம்முடைய ஆய்வாளர்கள் பெரும்பாலும் வெகுசன அரசியலுக்குள் நுழைவது கிடையாது. நாட்டார் வழக்காறுகள் எப்படி வெகுசன அரசியலாக மாற்றப்பட முடியும் என்பதற்கு இந்த நூல் ஓர் அற்புதமான எடுத்துக்காட்டு. குறிப்பாக, இந்துத்துவ அரசியலுக்கு எதிராக, சமயச் சார்பின்மைக்கு ஆதரவாக. இந்த நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாட்டார் வழக்காறுகளுக்கும் வெகுசனப் பண்பாட்டுக்கும் இடையிலான உறவுகளை ஆய்வு செய்யலாம்.

“எந்தப் பாதை?” நூலை முதலில் ஒரு சிறு நூல் வடிவில்தான் எழுதினேன். வெகுசன வாசிப்புத் தளத்தில் வாசகர்களை முன்னிலைப்படுத்தி அவர்களை நேரில் சென்று தொடுவது போன்ற வடிவத்தில் எழுதினேன். சிறுசிறு சம்பவங்களைச் சொல்லி அவற்றை நிகழ்கால அரசியல் கருவியாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் எழுதினேன். சலபதி கூடக் கேட்டார், அந்தக் கட்டுரைகளை உங்கள் மொழியிலேயே எழுதியிருக்கலாமே, என்று. ஆனால் அந்தக் கட்டுரைகளை நான் ஆய்வாளர்களுக்காக எழுதவில்லை. வெகுசன வாசிப்பாளர்களுக்காகத்தான் எழுதினேன். அவர்கள் பத்திரிகைகளில் செய்திகளை வாசித்தறியும் பழக்கம் கொண்டவர்கள். அது போலவே இக்கட்டுரைகளையும் படிக்கவேண்டும் என்று கருதினேன். அவர்களது வாசிப்புத்தளத்தை நான் சென்று சேர வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன்.

“தோணி”, “உப்பிட்டவரை”, போன்ற நூல்கள் இன்னொரு வகையைச் சேர்ந்தவை. இந்த வரிசையில் “பனை”, “பருத்தி” என்ற நூல்களை எழுத இருப்பதாகவும் நீங்கள் சொன்னீர்கள். புழங்கு பொருள் பண்பாடு (Material Culture) வகைப்பட்ட நூல்கள் அவை. தூத்துக்குடி வட்டார உழைக்கும் மக்கள் வாழ்க்கையைச் சுற்றி இந்நூல்கள் அமைந்திருப்பதையும் உணரமுடிகிறது. தோணி, உப்பு, பனை, பருத்தி போன்ற வாழ்வியல் ஆதாரங்களைக் கொண்டு அவற்றின் பொருளாதாரத்தையும் வழக்காறுகளையும் பின்னியிருக்கிறீர்கள். மரபு சார்ந்த தொழில்நுட்பத்தில் தொடங்கி அம்மக்களது நம்பிக்கைகள் வரை பயணப்படுகிறீர்கள்.

எனக்கு நேர்ந்த விபத்தால் “பனை” “பருத்தி” குறித்த நூல்கள் காலந்தாழ்ந்து கொண்டு போகின்றன. பொருட்கள் தனியாக வாழ்வதில்லை.

அவை வழக்காறுகளுடன், பண்பாட்டுடன் கலந்தே வாழ்கின்றன. பொருளும் பண்பாடும் பின்னிப் பிணைந்தவை. மேலைநாடுகளில் வெள்ளை ரொட்டி, ப்ரெளன் ரொட்டி ஆகிய இரண்டுக்குமிடையில் வெறும் நிற வேறுபாடு மட்டுமல்ல, சமூக வேறுபாடே உண்டு என ஒரு கிறித்தவப் பாதிரியார் என்னிடம் சொன்னார்.

இஸ்லாமியர்களிடையில் பொருளியல் நிலையில் தாழ்ந்து நிற்கும் லெப்பை பிரிவினர் மாட்டுக்கறி வாங்குபவர்களாகவும் வளமான மரைக்காயர்கள் ஆட்டுக்கறி வாங்குபவர்களாகவும் இருப்பதாக கீரனூர் ஜாகிர் ராஜா தம் நாவல் ஒன்றில் குறிப்பிட்டு உள்ளார்.

ஒரு பொருளுக்குப் பெயரிடுதல், அதன் பயன்பாடு ஆகியவை கூட மேட்டிமைக் குடிகளால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்ற உண்மையைச் சந்திக்கிறோம். சோறில் உப்புப் போட்டுப் பொங்கு பவர்கள், உப்பு போடாமல் பொங்குபவர்கள் என்ற பாகுபாடு உள்ளது. மேட்டிமை சாதியினரும் வளம் படைத்த பிற்பட்ட மற்றும் தலித் சாதியினரும் உப்பிடாமல் சோறு பொங்குகிறார்கள். ஏனையோர் சோறில் உப்புப் போட்டு பொங்குகிறார்கள்.

“தமிழகத்தில் அடிமை முறை” ஒரு காத்திரமான நூல். சங்க காலம், பல்லவர் காலம், சோழர் காலம், மராத்தியர் காலம், விஜயநகரப் பேரரசு, கொங்கு நாடு, திருவிதாங்கூர், நாஞ்சில் நாடு, ஆங்கிலேயர் ஆட்சி என நீங்கள் மிக விரிவாகப் பயணம் செய்த நூல் அது. கல்வெட்டு, இலக்கியம், செப்பேடுகள், ஓலைப் பத்திரங்கள், நாட்டார் வழக்காறுகள் எதுவும் உங்கள் கண்களைத் தப்பவில்லை. உங்களது ஆய்வுப் போக்கில் அந்நூல் வகிக்கும் இடத்தைப் பற்றிச் சொல்லுவீர்களா?

நெல்லை ஆய்வுக்குழுவிலும், தமிழ்நாடு அரசின் தொல்லியல் துறை 1973ஆம் ஆண்டில் நடத்திய கல்வெட்டுப் பயிற்சி முகாமின் நிறைவையொட்டி நிகழ்ந்த கருத்தரங்கிலும் ‘அடிமைமுறையும் தமிழகமும்’ என்ற தலைப்பில் கட்டுரை படித்தேன்.

குமரி மாவட்டக் கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தினர் 1982 ஆம் ஆண்டு மே மாதத்தில் நடத்திய பயிற்சி முகாமில் ‘தமிழகத்தின் அடிமைமுறை’ குறித்து வகுப்பு நடத்தினேன். பின்னர் ‘மார்க்சிய ஒளி’ மாத இதழின் ஆசிரியராய் இருந்த தோழர் அ.சீனிவாசன் கூறியதற்கேற்ப, அதைத் தொடர் கட்டுரையாக்கி அனுப்பினேன். அதன் பின்னர் அது ‘அடிமைமுறையும் தமிழகமும்’ என்ற சிறுநூலாக என்.சி.பி.எச். நிறுவனத்தால்

வெளியிடப்பட்டது. தீவிர வாசகர்களிடையே அதற்கு நல்ல வரவேற்பிருந்தது. அதை விரிவுபடுத்தி 'தமிழகத்தில் அடிமைமுறை' என்ற தலைப்பில் காலச்சுவடு பதிப்பகத்தால் 2005ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. அதன்பின் 2007ஆம் ஆண்டில் இரு பதிப்புகளும், 4வது பதிப்பு 2010ஆம் ஆண்டிலும் வெளியாகியுள்ளன.

பெரிய அளவிலான கூட்டங்களையும் சொற்பொழிவுகளையும் நான் தவிர்த்ததற்கான காரணம் சரியே என்பதை இந்நூல் எனக்கு உணர்த்தியுள்ளது. முதலில் தீவிர வாசகர்களுக்கு நிகழ்த்திய உரை தத்துவார்த்த மாத இதழில் தொடர் கட்டுரை, பின் சிறுநூல் என்ற பரிணாம வளர்ச்சியைத் தாண்டி இந்நூல் உருவாகியுள்ளது. ஆய்வில் நிறைவு என்பது கிடையாது என்ற உண்மையை எனக்கு உணர்த்திய நூல் இது. ஆங்கில காலனியத்துக்கு முந்தைய காலத்தில் தமிழகத்தில் நிலைபெற்றிருந்த போர்ச்சுக்கல், டச்சு, டேனிஷ் காலனியத்தின்போது நிலவிய அடிமைமுறை குறித்து விரிவாக பதிவு செய்வதன் அவசியத்தைத் தற்போது உணர்ந்துள்ளேன். போர்ச்சுக்கல், டச்சு, டேனிஷ் மொழிகள் தெரிந்திருந்தால்தான் விரிவாகச் செய்ய முடியும் என்பது உண்மை. தற்போதைக்கு இரண்டாம் நிலை ஆதாரங்களின் அடிப்படையிலாவது எழுதலாம். தமிழகத்தில்

இவர்கள் நடத்திய கொடூரமான அடிமை வணிகம் குறித்து எழுதுவது அவசியம்.

நான் எழுதியதில் எனக்குப் பிடித்த நூல்களில் இதுவும் ஒன்று. நீ குறிப்பிட்ட ஆவணங்களை எல்லாம் ஒன்றாக இணைத்துப் பத்துறை சங்கம் ஆய்வாக இதை எழுத முயன்றுள்ளேன்.

**தொல்காப்பியம், திருக்குறள் உள்ளிட்ட சங்க இலக்கியங்களில் கொண்டி மகளிர், தொழுவர், அடியோர், அடிமை, இழிசினர் போன்ற சொற்கள் பதிவாகியுள்ளன. இன்னொரு புறம் சங்கப் பாடல்களில் இனக்குழு சமத்துவம் குறித்த ஏக்கங்களும் பதிவாகியுள்ளன. இந்த முரண்பாட்டை எப்படி நீக்குவது?**

இந்த முரண்பாட்டை எப்படி நீக்குவது என்று கேட்பதை விட, இந்த முரண்பாட்டை எப்படிப் பார்ப்பது? என்று கேள்வியை மாற்றி அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்று விரும்புகிறேன்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி உள்ளிட்டோரின் கருத்துப்படி, 'மாறுதல் நிகழும் காலமாக' சங்க காலம் இருந்துள்ளது. அடுத்து சங்கப்பாடல்கள் அனைத்தும் ஒரே காலத்தில் எழுதப்பட்டவையுமல்ல, தொகுக்கப்பட்டவையுமல்ல என்ற உண்மையையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.



இவற்றின் அடிப்படையில் பார்த்தால் மீன்பிடித்தல், மீன் உணவுகள் தயாரித்தல், உப்பு விளைவித்தல், உணவு வேட்டையாடும் வாழ்க்கை, மேய்ச்சல் நில வாழ்க்கை, புன்புல வேளாண்மை, நிலவுடைமைச் சமூகத்தின் தோற்றத்திற்கான கூறுகள் உருவாதல், வாணிப வளர்ச்சி, கைத்தொழில் வளர்ச்சி எனப் பல்வேறு பொருளாதார நடவடிக்கைகள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள காரணத்தை உய்த்தறிய முடியும்.

‘அசமத்துவ வளர்ச்சி நிலை’ என்று சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவதற்கான காரணம் இந்நடவடிக்கைகள்தான். சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிய நேரும் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் சுட்டும் அசமத்துவ வளர்ச்சி நிலையே இம்முரண்பாடுகளுக்குக் காரணம்.

**திணைக் கோட்பாடு தமிழின் தனித்துவமான ஒரு சாதனையாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆயின் அது சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளிலிருந்து விடுபட்டதா?**

பண்டையத் தமிழிலக்கியத்தின் சிறப்பியல்புகளில் ஒன்று ‘திணைக் கோட்பாடு’ என்பதில் எவ்வித அய்யமும் இல்லை. ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட பொருளாதார நடவடிக்கைகளைக் குறித்து ‘திணைக் கோட்பாடு’ அறிமுகம் செய்வதால் சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகள் அதில் வெளிப்படுகின்றன. எனவே சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகள் இல்லாத இனக்குழு வாழ்வையும், சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் கொண்ட நன்செய் வேளாண் வாழ்க்கையையும் ‘திணைக்கோட்பாடு’ உணர்த்தி நிற்கிறது. இது குறித்து சிவத்தம்பியின் திணைக் கோட்பாட்டின் சமூக அடிப்படைகள் என்ற கட்டுரை ஆழமாக ஆராய்ந்துள்ளது.

**உங்கள் நூலில் பல தரப்பட்டோர் அடிமைகளாக்கப்பட்டதாகத் தெரிவிக்கிறீர்கள். மன்னர்களின் மனைவியர், மறையவர், வேளாளர் போன்ற மேட்டுக்குடிகளும் அடிமைகளாக்கப்பட்டுள்ளார்கள். இதன்படி, ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர் எனக் குறிப்பிட்ட சில சாதியினரை மட்டும் சொல்லும் சித்திரம் கலைகிறதே!**

பொருளியல் நிலையில் தாழ்ந்தோரும், சாதிமுறை இறுக்க மடைந்த போது சாதியப் படிநிலையில் தாழ்ந்த நிலையில் வைக்கப்பட்டோரும், பெருமளவில் அடிமைகளாக்கப்பட்டோர் என்பதுதான் உண்மை. ஏனையோர் போர், பஞ்சம், ஆதரவற்ற நிலை என்பனவற்றால் அடிமையாயினர். தண்டனையாக அடிமையானோரும் உண்டு. இவையெல்லாம் சில சமூக நிகழ்வுகள். மற்றபடி ஒடுக்கப்பட்டோரை

மையமாகக் கொண்டே அடிமை முறை இருந்துள்ளது என்பதுதான் உண்மை.

தமிழகத்தில் அடிமை முறை என்ற பிரச்சினைக்கும் சாதி அமைப்புக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? அடிமை முறை என்பது பேசப்படும்போது சாதி அமைப்பு தவிர்க்கப்படுகிறதா? அல்லது, மார்க்சிய கருத்தாக்கமான அடிமை முறையில் தொடங்கி சாதி அமைப்புக்கு வந்து சேருகிறீர்களா?

மார்க்சியக் கருத்தாக்கத்தின்படி ஒரு சமூகத்தின் பொருள் உற்பத்தி முறையானது முற்றிலும் அடிமைகளைச் சார்ந்திருந்தால் அச்சமூகத்தை அடிமைச் சமூகம் எனலாம். தமிழ்நாட்டில் அத்தகைய சமூக அமைப்பு இல்லை என்பதே பொதுவான கருத்து. அதேநேரத்தில் அடிமைகள் என்ற பிரிவினர் இருந்தனர் என்பதற்கு இலக்கியம் மற்றும் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள்ளன. இவர்கள் பொருள் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள் என்பதும் உண்மை. ஆனால் சமூகத்தின் மொத்தப் பொருள் உற்பத்தி முறை முழுவதும் இவர்களை நம்பியில்லை. இதனால் அடிமைகள் இருந்தார்கள். அடிமைச் சமூகம் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளேன்.

மற்றபடி அடிமை முறையைக் குறித்துப் பேசும் சாதி அமைப்பைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதல்ல. இரண்டும் வெவ்வேறான தனித்தனி நிறுவனங்கள். அதேநேரத்தில் குடி ஊழியம் மேற்கொண்டிருந்த சாதியிலும் ஒடுக்கப்பட்ட சாதியில் இருந்தும் பலர் அடிமைகளாக்கப்பட்டனர் என்பதும் உண்மை. எனவே மார்க்சியம் குறிப்பிடும் அடிமைமுறைக்கும் சாதியத்திற்கும் நெருக்கமான தொடர்புள்ளதாகக் கருதுவதில் தவறில்லை.

**தமிழகத்தில் சாதி அமைப்பு குறித்து உங்களின் நூல்கள், ராஜ் கௌதமனின் நூல்கள், மனோன்மணி சண்முகதாசின் சாதியும் துடக்கும் என்ற நூல், இவை போல இன்னும் சில நூல்களைச் சொல்லுவீர்களா?**

பேராசிரியர் எஸ்.மாணிக்கத்தின் ‘Slavery in the Tamil Country’, பேராசிரியர் அனுமந்தனின் ‘Untouchability in Tamilnadu’, பேராசிரியர் பரமார்த்தலிங்கத்தின் ‘Social Reform Movement in Tamilnadu’ என்ற நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவைபோக தனித்தனியாகச் சில சாதிகளை மையமாகக் கொண்டு ஹார்டு கிரேவ், லூயி துமான்ட் போன்ற அய்ரோப்பிய ஆய்வாளர்களும், இந்திய மற்றும் தமிழக ஆய்வாளர்களும் எழுதிய நூல்களும் ஏராளமாக உள்ளன. இவற்றுள் சில சாதியப் பெருமிதம் பேசுபவை.

இடங்கை-வலங்கை என்ற பெயரில் சோழர் ஆட்சிக்காலம் தொடங்கி, ஆங்கில ஆட்சிக்காலம் வரை பல்வேறு சாதிகளை உள்ளடக்கியிருந்த இரு பெரும் அமைப்புகள் குறித்தும், அவற்றிற்கிடையே அவ்வப்போது நிகழ்ந்த மோதல் குறித்தும் கட்டுரைகளும் நூல்களும் வெளியாகியுள்ளன.

மட்டுமீறிய சாதிப் பெருமிதம் பேசும்போதும், அல்லது பிற சாதியை இழிவுபடுத்தும்போதும், சாதி குறித்த நூல்கள் அறிவுப் பிறழ்ச்சிக்கு ஆளாகின்றன.

மானுடவியல், சமூகவியல், வரலாறு, நாட்டார் வழக்காறு ஆகிய அறிவுத்துறைகளின் துணையுடனும், விரிவான கள ஆய்வின் அடிப்படையிலும், காய்தல் உவத்தல் இன்றி தமிழகத்தின் சாதிகள் குறித்து அறிவியல் அணுகுமுறையிலான ஆய்வுகள் இன்னும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் உணர்ச்சி சார்ந்த ஒன்றாக அது உள்ளதுதான். இதிலிருந்து விடுபட்டு அறிவுசார்ந்து அணுகும் சூழல் உருவாகும் வரை, பழைய சாதிப் புராணங்களின் மறுபதிப்பும், ஆய்வு என்ற பெயரில் சாதிப் பெருமிதம் பேசும் நூல்களும் வெளிவந்து கொண்டதான் இருக்கும்.

**உங்கள் நூலில் “ஆங்கில ஆட்சியில் அடிமை முறை” என்ற பகுதி ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையைப் பேசுகிறது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் அன்று நிலவிய அடிமை முறைமைகளை ஆதரித்தார்களா, அவற்றை மாற்றியமைக்க முனைந்தார்களா? என்ற பிரச்சினை அது. “அடிமை முறை இந்தியச் சமூக அமைப்பின் ஒரு பகுதி.. அதனைத் தடை செய்தால் அரசாங்க வருவாயைப் பாதிக்கும்... அந்த அடிமைகளே வேலையற்றவர்களாகி விடுவார்கள்” என்று பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளே குறிப்பிடுகின்றனர். காலனி ஆட்சிக்கும் அடிமை முறைக்கும் உள்ள உறவுதான் என்ன? இந்தக் கேள்வியை நீட்டினால், காலனிய ஆட்சிக்கும் சாதி அமைப்புக்கும் இடையிலான உறவு என்ன? என்ற கேள்வியும் உருவாகும். இது குறித்து உங்களின் கருத்தைக் கூறுவீர்களா?**

கிளர்ச்சிகள், கலவரங்கள் இன்றி ஆட்சியை நடத்திச் செல்ல விரும்பிய காலனிய அரசு, தன் வருகைக்கு முன்பிருந்த சாதிய வேறுபாடுகளுடன் கூடிய சமூக அமைப்பைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவே விரும்பியது. சாதிய வேறுபாடற்ற சமத்துவ சமுதாயத்தை உருவாக்குவது அதன் நோக்கமல்ல.

அய்ரோப்பாவின் இனவேறுபாடு போன்று இந்தியச் சாதி அமைப்பையும் நோக்கும் தவறான பார்வையும் பல காலனிய அதிகாரிகளிடம் இருந்தமையால் உயர்சாதி ஆதரவுப் போக்கை இயல்பாக மேற்கொண்டனர். பழைய சமூக

அமைப்பில் கல்வியைத் தமக்குள் வைத்துக்கொண்ட பிராமணர்களும் வேளாளர்களும் காலனிய ஆட்சியின் தொடக்க காலத்தில் துபாஷிகள் (மொழி பெயர்ப்பாளர்), வாணிப முகவர்கள், கீழ்நிலை அதிகாரிகள், ஊழியர்கள் என்ற பதவிகளைப் பெற்றிருந்தனர். தமக்கு மேலிருந்த காலனிய ஆட்சியாளர்களை இவர்கள் தவறாக வழிநடத்தினர்.

இப்போக்கிற்கு ஏராளமான சான்றுகளை ஆங்கில அரசின் ஆவணங்களில் காணமுடியும். கிறித்தவம்கூட இத்தகைய அணுகுமுறையைக் கொண்டிருந்தது. பிரெஞ்சு காலனியத்தின் கீழிருந்த புதுச்சேரியிலும் கூட இத்தகைய போக்கு நிலவியதற்கு ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை நாட்குறிப்பிலும் சில சான்றுகள் உள்ளன.

மற்றொரு பக்கம் மேற்கத்திய நாடுகளின் சனநாயகச் சிந்தனைகளின் தாக்கத்திற்கு ஆட்பட்டிருந்த காலனிய அதிகாரிகள் சிலரும், உண்மையான கிறித்தவத் தகவுகளை நிலைநாட்ட ஆர்வம் கொண்ட ஒருசில கிறித்தவப் பாதிரியார்களும் ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர் பக்கம் நின்றுள்ளனர்.

காலனி ஆட்சி என்று வரும்போது பொருளாதாரச் சுரண்டல் என்பது அதனுடைய அடிப்படை நோக்கமாக அமையும். அன்றையச் சமூக அமைப்பில் முக்கியப் பங்கு வகித்த வேளாண் உற்பத்தியில் நிலவிய பண்ணை அடிமைமுறையை ஒழித்தால், வேளாண் உற்பத்தி பாதிக்கும் என்று கருதியதால் பண்ணை அடிமை முறையைக் கண்டுகொள்ளாது இருந்துள்ளது. மற்றொருபக்கம் அடிமை ஒழிப்புச் சட்டத்தையும் இயற்றினர். காலனிய ஆட்சியின் இரட்டைத்தன்மை என்று இந்நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடலாம்.

**மேற்கத்திய சமூக அமைப்பில் காணப்பட்ட அடிமை முறை, இந்தியாவில் அடிமை முறை ஆகியவற்றை அம்பேத்கரை முன் மொழிந்து உங்கள் நூலில் ஒப்பிடுகிறீர்கள். அதனை விளக்குவீர்களா?**

மேற்கத்திய அடிமைமுறையில் விலைக்கு வாங்கும் பொருளாக அடிமைகள் இருந்ததால் விலை கொடுத்து வாங்கிய விலங்குகளைப் பேணுவது போன்று அடிமைகளைப் பேணினர். தன் அடிமைக்கு உணவும், உறையுளும், மருத்துவ உதவியும் வழங்கும் கடப்பாடு அடிமை உரிமையாளனுக்கிருந்தது.

இந்தியாவில் இத்தகைய அடிமைமுறை பரவலாக இல்லை. மாறாக மனு உருவாக்கிய ‘சண்டாளர்’ என்ற மக்கட்பிரிவினர் தம் இருப்பிடங்களில் தனித்து வாழ்ந்தனர். குடும்ப

உறவுகளைக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் மேட்டிமை சாதியினருக்காக, கால வரம்பின்றி உழைத்தனர். அவர்களால் இழிதொழில் என்று கருதப்பட்ட தொழில்களைச் செய்யும்படி வற்புறுத்தப்பட்டனர். இவ்வாறு ஒருபக்கம் சுதந்திரமானவர்கள் போலக் காட்சியளித்து, மறுபக்கம் நடைமுறையில் அடிமைகளாக வாழ்ந்துள்ளனர். இந்திய அடிமை முறையின் வடிவமாக தீண்டாமை இருந்துள்ளது. அம்பேத்கரின் இக்கருத்து எனக்கு மிகவும் பொருத்தமாகப் படுகிறது.

இந்திய அடிமைமுறை குறித்த ஆய்வில், இந்தியாவில் அடிமைகள் இருந்தார்கள், ஆனால் இம்முறையைக் கிரேக்கம், ரோம், பாபிலோனியா ஆகிய நாடுகளின் அடிமை முறையுடன் ஒப்பிடக்கூடாது என்ற மார்க்சிய ஆய்வு முடிவு போன்றே அம்பேத்கரின் இக்கருத்தும் முக்கியமானது.

**உங்கள் நூலின் முடிவில், தமிழகத்தில் அடிமைகள் இருந்தார்கள், அடிமை முறை இல்லை என்பது போலக் குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள். மேற்கத்திய அடிமை முறையை விட இந்தியச் சாதிச் சமூகம் மிகத் தந்திரமானது என்றும் குறிப்பிடுகிறீர்கள். இந்த இரண்டு கருத்துகளுக்கும் நடுவில் இடைவெளி உள்ளது போலத் தோன்றுகிறதே!**

இப்பகுதியை நான் விளக்கியிருந்தால் இந்தச் சந்தேகம் தோன்றியிருக்காது. 'அடிமைமுறையின் இந்திய வடிவம் தீண்டாமை' என்ற அம்பேத்கரின் கருத்தும், 'அடிமைகள் இருந்தார்கள் அடிமை முறை இல்லை' என்ற கருத்தும் தனித்தனியாக நின்றுவிட்டன. இனிவரும் பதிப்பில் இதைத் திருத்திக்கொள்வேன்.

**இப்போது பல அடிநிலைச் சாதியினர், நாங்கள் அடிமைகளாக இருக்கவில்லை, நாங்கள் நாடாண்ட பரம்பரை என்கிறார்களே! இதனை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது?**

மேட்டிமைச்சாதி எதிர்ப்பில் தமக்கென கடந்தகால வரலாற்றில் இடம் தேடும்போது, இத்தகைய முடிவுகளுக்கு வருவது இயல்பான ஒன்றுதான். ஒருவகையில் கலகக்குரலின் வெளிப்பாடுதான் இது. இப்போக்கைக் கடுமையாக எதிர்கொள்ள வேண்டியதில்லை.

இப்பரம்பரைத் தேடல் குறித்தும், உரிமை கொண்டாடுவது குறித்தும், கடந்த காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் சாதியவாதிகளிடம் விவாதங்கள் நடந்து வந்துள்ளன. நடந்தும் வருகின்றன. இதை அவர்களிடமே விட்டுவிடலாம். நாம் எந்தவொரு எதிர் நிலைப் பாட்டையும் எடுக்க வேண்டியதில்லை.

மன்னர்களையும் அவர்களைச் சார்ந்திருந்த தனி மனிதர்களையும் மையமாகக் கொண்ட மரபுவழி வரலாற்றிற்கு மாறாக வெகுதிரள் மக்களை மையமாகக் கொண்டு, ஒரு குறிப்பிட்ட பொருள் உற்பத்தி முறை கொண்ட சமூக அமைப்பில் இருந்து மற்றொரு பொருள் உற்பத்தி முறை கொண்ட சமூக அமைப்பிற்கு மாறுவதே வரலாறு என்ற சிந்தனைப் போக்கை உள்வாங்கி எழுதப்படும் வரலாறு இவற்றை மழுங்கடிக்கும். இது எழுதப்படாத வரையில் சாதிப் பெருமித வரலாறுகளையும் அவற்றை யானை மீது ஏற்றி வரும் உலாக்களையும் தடுக்கமுடியாது.

**தமிழகத்தில் அடிமை முறை என்று எழுதியது போல தமிழகத்தில் சாதி முறை என்ற தலைப்பில், முழு வரலாற்றையும் தழுவி ஒரு நூல் எழுதலாம் அல்லவா?**

முன்பே சொன்னதுபோல் இது உணர்ச்சி சார்ந்த ஒன்று. தோழர்.நல்லகண்ணு கிட்டத்தட்ட நாற்பது வரையிலான எண்ணிக்கையில் சாதி சார்ந்த பழமொழிகளைச் சேகரித்துள்ளார். நானும் சாதி சார்ந்த பழமொழிகள் சிலவற்றைச் சேகரித்துள்ளேன். இவற்றை மையமாகக் கொண்டு கட்டுரையொன்று எழுதுவதற்கே எங்களுக்குப் பயமாக உள்ளது. இத்தகைய சமூகச் சூழலில் சாதிமுறை குறித்து எங்கே எழுதுவது.?

இருந்தாலும் பாதுகாப்பு உணர்வுடன் எழுத முயற்சி செய்யலாம். இப்பொருளின் ஆழம் கருதி கூட்டு முயற்சியாகச் செய்வதே பயனுடையதாக இருக்கும் என்பது என் கருத்து.

**சமீபகால வரலாற்றை எழுதுவதில் நாட்டார் வழக்காற்றியல் உதவுவதாக இருக்கலாம். ஆயின் வரலாற்றின் மிகப் பழமையான அடுக்குகளைப் புரிந்துகொள்ள வழக்காறுகள் உதவுமா? அப்படி உதவும் சந்தர்ப்பங்களை எடுத்துரைப்பீர்களா?**

நாட்டார் பாடல்கள், கதைகள், விளையாட்டுகள் என்பனவே நாட்டார் வழக்காறு அல்ல. நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், பழங்குப்பொருள் பண்பாடு, சமயம், உணவு, நிகழ்த்துக் கலைகள் என்பனவும் இதில் அடங்கும்.

இவையெல்லாம் இன்று அப்படியே தொடராமல் இருக்கலாம். ஆனால் இவற்றின் மூல வேர்கள் பண்டைய வரலாற்றில் இருப்பதைக் கண்டறியலாம்.

சங்க இலக்கியங்களும் தொல்காப்பியமும் குறிப்பிடும் 'நடுகல் வழிபாடு' இன்று நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டில் கொலையுண்டோர் மற்றும் இறந்தோர் வழிபாடாகத் தொடர வில்லையா? இதுபோல் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் வேலன்

வெறியாட்டத்திற்கும், சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடும் தெய்வ ஆவேச நிகழ்வுகளுக்கும், இன்று நாட்டார் தெய்வக் கோவில்களில் நிகழும் சாமியாட்டம், வாக்குக் கூறல் நிகழ்வுகளுக்கும் இடையே இயைபு காணமுடியாதா?

**உங்களால் பதிப்பிக்கப்பட்ட நூல்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். “பூச்சியம்மன் வில்லுப்பாட்டு”, “கல்லறை வாசகப்பா”, “உபதேசியார் சவரிராய பிள்ளை” ஆகியவை.**

“கொலையில் உதித்த தெய்வங்கள்” தொடர்பான களப்பணி செய்தபோது பூச்சி அம்மன் வில்லுப்பாட்டு கிடைத்தது. பேராசிரியர் நாவாவின் “முத்துப்பாட்டன் கதைப்பாடல்” பதிப்பு எனக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தது. “கல்லறை வாசகப்பா” நாடகத்தை காமநாயக்கன் பட்டியில் தற்செயலாகப் பார்த்தேன். அதை ஆய்வு செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கம் எனக்கு அப்போது கிடையாது. அந்நாடகத்தின் பெயர்க்காரணம் குறித்து அங்கிருந்த ஒருவரிடம் இயல்பாக வினவியபோது வாசல் காப்பு என்பதே வாசாப்பு என்று ஆகியது என்றார். ஏசுவின் கல்லறையை பிலாத்துவின் வீரர்கள் காத்து நிற்பதே வாசல் காப்பு என்று விளக்கமும் அளித்தார். நான் பார்த்தபிறகு “வாசகப்பா” நிகழ்வில்லை என்பதை பின்னர் அறிந்தேன். தெ.பொ.மீயின் கட்டுரை ஒன்றை படித்தபிறகுதான் வாசகப்பா என்பது ஒரு நாடக வகை என்று அறிந்து கொண்டேன். உரையும் பாட்டும் கலந்து வருவதால் அது வாசகப்பா என்றாயிற்று என அவர் பொருத்தமாக விளக்கு கிறார்.

உபதேசியார் சவரிராய பிள்ளை வரலாறைப் பதிப்பிக்கும் போது அவரது குடும்பத்தார் கல்லறைகளைச் சென்று பார்த்திருக்கிறேன். நெல்லை சீர்திருத்தக் கிறித்தவத்தின் வரலாற்றைப் படித்து ஆய்வு செய்ய வேண்டி வந்தது. முறையாகச் செய்தால் பதிப்பு என்பதே ஓர் ஆய்வுப் பணிதான்.

**எழுதி முடிக்க வேண்டிய நூல்கள் இன்னும் பல இருக்கும்?**

ஆமாம், உள்ளன. தாவர வழக்காறுகள் பற்றிய ஏழு கட்டுரைகள் உள்ளன. அவற்றைத் தொகுத்து இடைவெளிகளை இட்டு நிரப்பி நூலாக ஆக்க வேண்டும். கொலையில் உதித்த தெய்வங்கள் குறித்து சனநாயக வாலிபர் சங்கத்தின் பத்திரிகையான இளைஞர் முழக்கத்தில் சில கட்டுரைகள் தொடர்ச்சியாக எழுதினேன். அவற்றையும் தொகுத்து வெளியிடத் திட்டம் உள்ளது. அம்பேத்கரும் இந்தியச் சமூகவியலும் என்றொரு நூலுக்கான குறிப்புகளுடன் அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

எழுதி முடிக்க வேண்டும். ராமச்சந்திரனுடன் சேர்ந்து ‘நாட்டார் வழக்காற்றியல்:’ ஓர் அறிமுகம் என்றொரு நூல் திட்டமிட்டுள்ளேன். வாய்மொழிக் கதைகள் தொகுப்பு ஒன்று உள்ளது. வள்ளலார் பற்றி ஒரு சிறுநூல் எழுத ஆசை உள்ளது.

**கமுகுமலைக் கலவரம், சிவகாசிக் கொள்ளை பற்றி ஆராய்ச்சி பத்திரிகையில் இரண்டு கட்டுரைகள் எழுதினீர்கள். இப்போது எழுத்தாளர் பூமணி “அஞ்ஞாடி..” என்ற நாவலை அதே வரலாற்றுப் பின்புலங்களைக் கொண்டு எழுதியுள்ளார். 19 ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி ஆண்டுகளில் கமுகுமலை, சிவகாசி வட்டாரங்களில் நாடார்கள் எழுச்சி பற்றி பூமணி எழுதியுள்ளார். அந்த நாவல் குறித்த உங்கள் கருத்துகளைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.**

பூமணியின் “அஞ்ஞாடி..” ஒரு நல்ல நாவல். 1850களை அடுத்துவந்த இருபது ஆண்டுகளில் கோவில்பட்டி, சிவகாசி வட்டாரங்களில் நிகழ்ந்த சமூக மாறுதல்களை மிகக் கூர்மையாகக் கவனித்து அவற்றை மையமாகக் கொண்டு இந்த நாவலை அமைத்திருக்கிறார்.

இக்காலத்தில் அமெரிக்க உள்நாட்டு யுத்தத்தைத் தொடர்ந்து அமெரிக்கப் பருத்தி முன்போல பிரிட்டிஷ் தொழிலதிபர்களுக்குக் கிடைக்காமல் போயிற்று. கோவில்பட்டிப் பருத்திக்கு மேலைச் சந்தையில் மவுசு ஏற்பட்டது. கோவில்பட்டி வட்டாரத்தில் கிறித்தவப் பாதிரிமார்கள் கூட பருத்தி விதைகள் விற்றார்கள். கரிசல் நிலப்பகுதியில் அக்காலத்தில் கிணறுகளின் எண்ணிக்கையும் வண்டிகளின் எண்ணிக்கையும் கூடியதாக டேவிட் லுட்டன் எழுதுவார்.

ஒருபுறம் பருத்தி விவசாயம் அதிகரிக்க, இன்னொருபுறம் வழக்கமான வேளாண்மைத் தளத்திலிருந்து விலகி இன்னொரு பகுதி மக்கள் வணிகத்திலுள் நுழைந்தார்கள். இவற்றை, பூமணி காய்தல் உவத்தல் இன்றிப் பதிவு செய்துள்ளார். சமூகப் பிளவுகளைக் குறித்து நிற்கும் வெவ்வேறு மொழிகளை இந்நாவலில் பூமணி பேசவிட்டுள்ளார்.

இந்நாவலில் ஒலிக்கும் வேறுபட்ட மொழிகளை அடையாளப்படுத்த வேண்டும். மரபுரீதியான ஆதிக்க சாதிகள் அதிகார வர்க்கத்துடன் கைகோர்த்துக் கொண்டு செயல்பட்டதை பூமணி இந்நாவலில் குறிப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

சமூக மாறுதலை மிகக் கூர்மையாக எதிர்த்தவர்களாக பூமணி அதிகாரிகளைச் சித்தரிக்கிறார். நாட்டுப்புறப் பாடல்களையும் பழக்க வழக்கங்களையும் வெகுவாகச் சார்ந்து

இந்நாவலை எழுதியுள்ளார். விடுதலையை நோக்கி நின்ற ஒரு பகுதி மக்களின் இலக்குகள் அன்றைய சூழல்களில் எதிர்மறையாக மாற்றம் பெற்றதை வரலாற்றுக் காரணிகளோடு அழகாகப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். சமகாலச் சூழல்களில் கூட அந்நிகழ்வை நாம் அர்த்தப்படுத்தத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். 1947க்குப் பிறகு பாகிஸ்தான் பிரிவினை, இந்திராகாந்தி கொலை வரையில் நாவலை நீட்டித்திருப்பது சிறிது உறுத்தலாக இருந்தது.

**அபூர்வமான நூல்களை நீங்கள் எப்படி கண்டடைகிறீர்கள்? சில நூல் நிலையங்கள், புத்தகக் கடைகளைப் பற்றிச் சொல்லுவீர்களா?**

புத்தகங்கள் மீது ஆசை வந்துவிட்டால் எப்படியும் அவற்றைக் கண்டுபிடித்து விடலாம். என்னுடைய புத்தக ஆசைக்கு முதலில் உதவியவர் தெட்சணாமூர்த்தி குரு பகவான். நெல்லை நகரில் இருந்த நெல்லையப்பர் கோவிலில் தெட்சணாமூர்த்திக்கு தனி சன்னதி உண்டு. கல்விக் கடவுளான அவருக்கு அர்ச்சனை செய்யவென்று என் அம்மா ஒரு ரூபாய் தருவார்கள். அர்ச்சனை செய்யாமல் அதில் 'கோல்மால்' செய்து அந்தக் காசைச் சேமித்து வைப்பேன். பின்னர் அந்தக் காசைக் கொண்டு டவுனில் இருந்த ஓர் அய்யரின் பழைய புத்தகக்கடையில் புத்தகங்கள் வாங்கத் தொடங்கினேன். அந்தக் காசுக்கு அன்றைக்குப் புத்தகங்கள் கிடைத்தன.

அண்ணாமலைப் பல்கலையில் படித்த போது சென்னை மூர்மார்க்கெட், சிதம்பரத்தில் ஒரு பழைய புத்தகக் கடை ஆகியவற்றோடு பரிச்சயம் ஆகிக் கொண்டேன்.

தூத்துக்குடியில் குருசாமி நாடார் புத்தகக்கடை. பல அபூர்வமான பழைய நூல்கள் விற்கும் இடமாக ஒரு காலத்தில் விளங்கியது.

கருத்தரங்குகளுக்குப் போய்வரும்போது பயணச் செலவு, படி என கொஞ்சம் பணம் தருவார்கள் அல்லவா! அந்தப் பணத்தைப் பெரும்பாலும் நூல்கள் வாங்குவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள் வேன். சில கிறித்தவ அமைப்புகள் என் தேவைகளை உணர்ந்து விவிலியக் களஞ்சியம் போன்ற பெரிய நூல்களை அன்பளிப்பாக வாங்கித் தந்ததுண்டு. தற்போது என் மூத்த மகன் சி.ஆழ்வார் பிலிப்கார்ட் நிறுவனம் வாயிலாக சில விலையுயர்ந்த நூல்கள் சிலவற்றை வாங்கி அவ்வப்போது அன்பளிப்பாகத் தருகிறான், குடும்பப் பொறுப்புகள் முடிந்துபோய் பொருளாதாரச் சூமை சற்றுக் குறைந்துள்ளதால் நூல்கள் சிலவற்றை என்னால் வாங்க முடிகிறது.

உடல் ஆற்றலுடன் இருந்த போது நூல்கள் வாங்கப் பணமில்லாமலிருந்தேன். நூல்கள் வாங்கும் பொருளாதார நிலை இருக்கும்போது அவற்றைப் படிக்கும் ஆற்றல் சற்றே குறைந்து விட்டது. எப்படிப் பார்த்தாலும் இன்னும் நூல்களின் மீதான ஆசை அல்லது தேவை குறையவில்லை.

நூல்களைத் தேடி அலைவதில் உ.வே.சா. வின் அனுபவத்தை மிஞ்சிய அனுபவங்கள் யாருக்கும் கிடைக்காது. அவை குறித்து அவர் ஏராளமாக எழுதியிருக்கிறார். உ.வே.சாவின் நூல் தேடல்கள் குறித்த செய்திகளை அவரது எழுத்திலேயே இளைஞர்கள் படிக்கவேண்டும்.

**உ.வே.சாவின் நூல் தேடல், தரவுகள் தேடல் குறித்துச் சொல்லுவீர்களா?**

பழைய கவிராயர்களின் வீடுகளில் நூல்களைத் தேடி அவர் ஊர்ஊராக அலைந்தார். ஓர் ஊரில் அவரை அழைத்துச் சென்ற வண்டிக்காரர் கூலி வாங்க மறுத்துவிட்டார். ஏனெனில் அவர் ஒரு பழைய வள்ளலின் மகன். தற்போது அவர் நொடித்துப் போயிருந்தாலும் கூலி வாங்க மறுத்த அந்நிகழ்வை உ. வே. சா உருக்கமாக எழுதியுள்ளார். உ.வே.சாவின் காலம், மடங்களும் ஜமீன்களும் தமது செல்வாக்கை இழந்து கொண்டிருந்த காலம். கவிராயர்களும் அவர்களது வாழ்க்கை வசதிகளை இழந்து போனார்கள். குறிப்பிட்ட அக்காலக் கட்டம் பற்றிய பல செய்திகளைத் துணுக்குகளாக உ.வே.சா பதிவு செய்துள்ளார்.

முல்லைப்பாட்டைத் தேடி உ.வே.சா வெகுவாக அலைந்தார். கடைசியில் ஆழ்வார் திருநகரிக்கு வந்தபோது ஒரு வீட்டில் சில சுவடிகள் கிடைத்தன. அந்த நேரத்தில் அந்த வீட்டில் வெளிச்சம் ஏதுமில்லை. முற்றத்தில் விழுந்த நிலா வெளிச்சத்தில் அச்சுவடியை உ.வே.சா படித்துப் பார்த்தார். பார்த்தால், அது முல்லைப்பாட்டுச் சுவடி. "நிலவில் பூத்த முல்லை" என்று தலைப்பிட்டு அது குறித்து அவர் எழுதியுள்ளார்.

"இடையன் எறிந்த மரம் போல" என்று சீவக சிந்தாமணியில் ஒரு பாடல் வரி. இந்த வரியின் பொருளை அவர் எப்படிக் கண்டுபிடித்தார் என்று எழுதுவார். திருப்பனந்தாள் மடத்தின் தோட்டத்தில் ஒரு மாடுமேய்ப்பவர் அரை வெட்டாக வெட்டி மரக்கிளையைத் தணியச் செய்து ஆடுமாடுகளைத் தின்னச் செய்தார். மரத்துக்கும் சேதம் இல்லை. அதுதான் அந்தப் பாடல் வரியின் பொருள் என்று உ.வே.சா விளக்குவார். கும்மியானம் என்று ஒரு சொல்... அதன் பொருளைத் தேடிக் கண்டறிந்து சொல்லுவார். பாயாசம் போல ஒன்று. பாசிப்பயறும்

வெல்லமும் சேர்த்துச் செய்யப்பட்ட ஓர் இனிப்பு. ஒரு வைணவக் கோயிலில் செண்டு அலங்காரம் என்ற வழிபாட்டு முறையைப் பார்த்தார். அது பூக்களால் அலங்கரிக்கும் முறை அல்ல. செண்டு என்ற படைக்கருவியால் செய்யப்படும் அலங்காரம் என்று உ.வே.சா விளக்குவார். இந்த அறிதல் அவர் பதிப்பித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு நூலில் இடம்பெறும் “செண்டு” என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் எழுத உதவியது. இவற்றையெல்லாம் விளக்கி காலச்சுவடு உ.வே.சா சிறப்பு மலரில் ஒரு கட்டுரை “உ.வே.சாவும் நாட்டார் வழக்காற்றியலும்” என்ற தலைப்பில் எழுதியுள்ளேன். ஜி.யு. போப்புக்குக் கிடைத்த நிதி உதவி உ.வே.சாவுக்குக் கிடைக்கவில்லை. கிடைத்திருந்தால் மேலும் சாதித்திருப்பார்.

**இந்த நேர்காணல்களுக்கு நன்றி. உங்கள் வாழ்க்கைப் பயணத்தில் 70 ஆண்டுகளைக் கடந்து நிற்கிறீர்கள். 17 வயதிலிருந்து அரசியல் ஈடுபாடு கொண்ட நீங்கள் ஓர் ஆசிரியராக, ஆய்வாளராக 55 ஆண்டுகளைக் கடந்துள்ளீர்கள். இந்த நேர்காணல்களில் இப்போதும் உங்களின் விமர்சன ஆற்றல் குறைந்துவிட்டதாகத் தெரியவில்லை. இன்னும் எழுதுவதற்கும் பேசுவதற்கும் உங்களிடம் ஏராளம் உள்ளன. நீங்கள் தேர்ந்து கொண்ட இந்தப் பாதை, பயணம் நிறைவுடைய ஒன்று எனக் கருதுகிறீர்களா? ஏதேனும் போதாமைகள் இருந்ததாகக் கருதுகிறீர்களா?**

நிச்சயமாக ஒரு நிறைவான மனநிலையிலேயே வாழ்கிறேன். மனித வாழ்வில் விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறி விடுவதில்லை. எனக்கும் அது பொருந்தும். ஆனால் நிறைவேறாத விருப்பங்களுக்காக ஏங்கித் தவிப்பது அறிவுபூர்வமான செயல்பாடுகளுக்குத் தடைக்கல்லாகும் என்பதை உணர்ந்துள்ளேன்.

பிறப்பின் அடிப்படையில் நாம் விரும்பாமலேயே இரு அடையாளங்கள் நம்மை ஒட்டிக் கொள்ளுகின்றன. ஒன்று சாதி, மற்றொன்று சமயம். இவ்விரு அடையாளங்களையும் துறப்பது என்பது சற்றுக் கடினமான ஒன்றுதான். தமிழ்நாட்டில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கமும் பெரியார் இயக்கமும் இவை இரண்டையும் துறந்து வாழ்வோரை உருவாக்கியுள்ளன.

“சுயசாதி அடையாள மறுப்பு”, “சமய அடையாள மறுப்பு” என்ற இரண்டையும் 15-16 வயதிலேயே நான் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி எனக்குக் கிடைத்த தோழமை உறவுகளும் தழுவிக்கொண்ட சித்தாந்தமும் செய்துவிட்டன.

முதுமை சிலரைத் தடுமாறச் செய்து மேற்கூறிய இரு அடையாளங்களிலிருந்தும் விலகி நின்றோரை மீண்டும் தழுவிக்கொள்ளச் செய்துவிடும். இதை விந்தை என்பதா, விபத்து என்பதா? என்னைப் பொறுத்த அளவில் இவ்விந்தையும் விபத்தும் இதுவரை நிகழவில்லை, இனிமேலும் நிகழாது.

நம் ஆன்மீகவாதிகள் ஒருவகையான தேடலை வலியுறுத்துவார்கள். பொருள்முதல்வாதிக்கும் கூட ஒரு தேடல் உண்டுதான். ஆனால் அது ஆன்மீகவாதியின் தேடலிலிருந்து முற்றிலும் வேறு பட்டது. என்னைப் பொறுத்த அளவில் நீண்ட காலம் வாழ்வதை விடத் தேடலை மேற்கொள்ளும் மனவலிமையுடன் வாழ்வதே சிறப்பானது.

இத்தேடலில் நான் தனித்து நிற்கவில்லை என்பது மகிழ்ச்சியளிப்பதாய் உள்ளது. எனது மனைவியும் பிள்ளைகளும் என் பணிகளுக்கு குறுக்கே நின்றதில்லை என்பதை இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். என்னை விட அனுபவத்திலும் வயதிலும் மூத்தவர்கள், என் வயதை ஒத்தவர்கள், என்னைவிட வயதில் குறைந்தவர்கள் எனத் தோழமை உறவுகள் எனக்குத் துணை நிற்கின்றன. சில போழ்து வழிநடத்தவும் செய்கின்றன. The Child is the Father of the Man என்ற ஆங்கிலச் சொற்றொடரை அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்துள்ளேன்.

உழைக்கும் மக்களின் போராட்ட அரசியல் அவசியமானது என்பதை நான் சார்ந்திருக்கும் இயக்கம் எனக்குப் புரிய வைத்திருக்கிறது. உழைக்கும் மக்களின் போராட்டங்களைக் கொச்சைப்படுத்தாது, அவற்றை ஆதரிக்கும் அவசியத்தையும் அது கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறது.

இன்று நான் பெற்றுவரும் ஓய்வூதியத்தை எவ்வித மன உறுத்தலுமின்றி வாங்கி வருகிறேன். யாரோ போராடினார்கள், பயனை நான் அனுபவிக்கிறேன் என்ற நிலையில் நான் இல்லை. கல்லூரி ஆசிரியர்கள் சங்கமான மூட்டா நடத்திய போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டு சக ஆசிரியர்களுடன் நான்கு முறை நானும் சிறை சென்றதே இதற்குக் காரணம். பண்பாட்டு ஊழியன் என்று கூறிக் கொண்டு ஆசிரியர் போராட்டங்களில் கலந்து கொள்வதையும் சிறைவாசத்தையும் நான் தவிர்க்கவில்லை. உன்னைப் போன்ற என் மாணவர்கள் முற்போக்குச் சிந்தனையுடன் பல்வேறு அரங்குகளில் அழுத்தமாகப் பணிபுரிவதைக் கண்டு மகிழ்கிறேன்.

(2014ஆம் ஆண்டில் என்.சி.பி.எச். வெளியீடான ‘தமிழ்ச் சூழல்களில் ஆய்வும் அரசியலும்’ என்ற நூலிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நேர்காணல்)



# பொருள்சார் பண்பாடு: புதைந்து கிடக்கும் பண்பாட்டு வரலாறு

நா. இராமச்சந்திரன்

....வரலாறென்பது ஆள்வோரை மையமாகக் கொண்ட வரலாறன்று. மன்னரையும் அவனைச் சார்ந்தோரையும் முன்னிறுத்தி எழுதப்படும் வரலாற்று வரைவு இன்று கேள்விக்குள்ளாகியுள்ளது. வரலாற்றின் மையத்தில் இடம் மறுக்கப்பட்டு வரலாற்றின் விளிம்பில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட 'விளிம்பு நிலை' மக்கள் திரளை மையத்திற்குள் கொண்டு வரும் வரலாற்று வரைவுகள் இன்று அறிமுகமாகியுள்ளன.

இப்புதிய வரலாற்று வரைவுக்கு வழக்கமாகப் பயன்படுத்தும் வரலாற்றுத் தரவுகள் மட்டுமே துணைபுரியா நிலையில் புதிய தரவுகளின் தேவை அவசியமாகி விட்டது. இப்புதிய தரவுகளில் ஒன்றாகப் 'பொருள்சார் பண்பாடு' இடம்பெறுகிறது. இந்தியச் சூழலில் இது மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாகும்.

ஆ. சிவசுப்பிரமணியன்

நாட்டார் வழக்காற்றியல்' என்ற புலமைத் துறை தமிழகத்தில் 1960களில் தமிழில் கருக்கொள்ளத் தொடங்கியது. பேராசிரியர் நா. வானமாமலை இத்துறைக்குக் குறிப்பிடத் தகுந்த பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளார். இத்துறைக்குள் நா. வானமாமலையால் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டவர் பேராசிரியர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன். களப்பணிகள் மூலம் தரவுகளைச் சேகரித்து, வகைப்படுத்தி, பகுப்பாய்வு செய்யும் முறையை நா.வா.விடம் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் கற்றுக் கொண்டது ஆய்வுலகில் அவரைச் சிறப்புடன் தனித்துக் காட்டுகிறது. நாட்டார் வழக்காற்றியல் புலத்தைத் தமிழாய்வு வட்டாரத்தில் வளரச் செய்தவர்களில் ஆ.சி.க்கு முக்கியமான பங்கு உண்டு.

1970கள் முதல் தமிழியல் ஆய்வுலகில் முனைப்புடன் இயங்கத் தொடங்கிய இவர், இன்று வரை நன்கு அறியப்பட்ட ஆய்வாளராக இருக்கின்றார். இவர் பரந்துபட்ட ஆழ்ந்த வாசிப்புப் பழக்கம் கொண்டவர் என்பதை இவருடைய எழுத்துக்கள் மெய்ப்பிக்கின்றன. மரபுவழிப்பட்ட வரலாற்று முடிவுகளையும் எழுத்துக்களையும் விவாதத்திற்கு உட்படுத்தி, மக்களின் வழக்காறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அடித்தள மக்கள் வரலாற்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்யும் பணியினைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டு வருகிறார். இவர் எழுதிய ஆய்வு நூல்கள் இவ்வகையைச் சார்ந்தவை.

நாட்டார் வழக்காற்றியல் புலத்தில் நிகழ்ந்த ஆய்வுகளையும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆய்வுகளையும் ஆ.சி. நேர்மையாகப் பதிவு செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல் மதிப்பீடும் செய்கிறார். நாட்டார் பண்பாட்டு உருவாக்கம் இவரின் தனித்தன்மையான ஆய்வுப்புலம். நாட்டார் தெய்வங்கள் (பூச்சியம்மன் வில்லுப்பாட்டு, தர்க்கா வழிபாடு), வாய்மொழி வழக்காறுகள் (வாய்மொழிக் கதைகள், சாமியாடும் மனைவி), நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் (ஆடிப்பாவை, மழைச் சடங்குகள், மந்திரம் சடங்குகள்), அடித்தள மக்களின் வாழ்வியல் போன்றவற்றில் கூர்மையான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளார்.

வரலாற்றுப் புலத்துக்கு ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் குறிப்பிடத் தகுந்த பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளார். தற்போது வழக்கிலிருக்கும் வரலாறுகளின் போதாமையை அவர் நன்கு உணர்ந்ததால் வாய்மொழி வரலாறு, கீழிருந்து வரலாற்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்தல், வரலாற்றை இடைமறித்தல், உள்ளூர் வரலாற்றை எழுதுதல், சமூக வரலாற்றையும் பண்பாட்டு வரலாற்றையும் அரசியல் பார்வையுடன் அணுக வேண்டியதன் தேவை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பல்வேறு

ஆய்வுகளை நிகழ்த்தியுள்ளார். அவர் எழுதிய 'பொற்காலங்கள்', 'அடிமை முறையும் தமிழகமும்', 'வ.உ.சி.யும் முதல் தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தமும்', 'ஆஷ் கொலையும் இந்தியப் புரட்சி இயக்கமும்', 'வ.உ.சி வாழ்வும் பணியும்', 'தமிழ் அச்சுத் தந்தை அண்டரிக் அடிகளார்', 'அடித்தள மக்கள் வரலாறு', 'கோபுரத் தற்கொலைகள்', 'ஆகஸ்ட் போராட்டம்', 'சமபந்தி அரசியல்', 'பிள்ளையார் அரசியல்', 'தமிழக வண்ணார் - வரலாறும் வழக்காறுகளும்', 'பிராமண போஜனமும் சட்டிச் சோறும்' போன்ற வரலாற்று நூல்கள் முக்கியமானவை. ஏறக்குறைய பத்தாண்டுகளாக "உங்கள் நூலகம்" மாத இதழில் முக்கியமான வரலாற்று நூல்களை அறிமுகப்படுத்தும் பணியினைத் தொடர்ந்து செய்து வருகிறார்

தமிழ்க் கிறித்தவம் குறித்து இவர் மேற்கொண்ட ஆய்வுகள் முக்கியமானவை. 'கிறித்தவமும் சாதியும்', 'கிறித்தவமும் தமிழ்ச் சூழலும்' போன்ற நூல்கள் குறிப்பிடத் தகுந்தவை.

பொருள்சார் பண்பாடு குறித்து 'உப்பிட்டவரை', 'தோணி', 'பனை மரமே! பனைமரமே! - பனையும் தமிழ்ச் சமூகமும்' ஆகிய நூல்களை ஆ.சி. எழுதியுள்ளார். ஓட்டப்பிடாரம் கத்தரிக்காய், விளக்குமாறாகும் தாவரங்கள், மஞ்சணத்தி, எள், பருத்தி போன்ற போன்ற தாவர வழக்காறுகள் சார்ந்த கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

நாட்டார் வழக்காற்றியல் புலத்தில் பொருள்சார் பண்பாடு (Material Culture) பற்றிக் குறிப்பிடும் படியான ஆய்வுகள் இல்லை என்ற குறையைப் போக்குவதற்கு ஆ.சி. முயற்சி செய்துள்ளார். "புழங்குபொருள் பண்பாடு எனும் ஒரு புதிய ஆய்வுக் களத்தில் முதன்முதலாக 'தோணி' பற்றிய முன்னெடுப்பும், 'உப்பிட்டவரை' எனும் நூலும் பேராசிரியரின் புலமையாக்கங்களில் பெருமதியானது. பண்பாட்டாய்வில் தோணி, உப்பு ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து தமிழர் புழங்கு பொருளாக வந்திருப்பது 'பனைமரமே! பனைமரமே!'. 'புழங்கு பொருட்கள் உண்பதற்கும் உடுப்பதற்கும் உறங்குவதற்குமானவை அன்று. அவை சமூகத்தின் சிந்தனை மரபைக் காட்டுபவை' எனும் கூற்றை மெய்ப்பிக்கும் நூலிது. 'பனைமரமே! பனைமரமே!' தாவர வழக்காற்றியல் என்பதாகவும், புழங்கு பொருள் பற்றிய மானிடவியலாகவும் பரிணமிக்கும் வகையில் நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள் போன்றதாகும்" (பக்தவத்சல பாரதி, முன்னியம்பல் ப. 11-12).

பனை மரம் குறித்துப் பல நூல்கள் வெளி வந்துள்ளன. அவை பெரும்பாலும் பனை பற்றிய தாவரவியல் விளக்கங்களாக உள்ளன. ஆ.சி.யின்

இந்நூல் பனை எவ்வாறு தமிழ்ச் சமூக மக்களின் வாழ்க்கையோடும், பண்பாட்டோடும், மரபு சார்ந்த அறிவுத் துறையோடும், மரபு சார்ந்த தொழில் நுட்பத்தோடும், பொருளாதாரத்தோடும், நுண் அரசியலோடும் ஊடாடியுள்ளது என்பதை இந்நூல் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது.

இந்நூலுக்காக ஆ.சி. விரிவாகவும் நுட்பமாகவும் நெல்லை, தூத்துக்குடி மாவட்டங்களில் களஆய்வு செய்து வாய்மொழித் தரவுகளையும் புகைப்படங்களையும் சேகரித்துள்ளார். அவற்றை ஆய்வுக்கான முதன்மைத் தரவுகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். பனையுடனும், பனைபடு பொருள்களுடனும், பனைத் தொழிலுடனும் தொடர்புடைய வாய்மொழி இலக்கியங்களையும் தரவுகளாகச் சேர்த்துள்ளார். பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல்கள், இலக்கண நூல்கள், சமய இலக்கியங்கள், தற்கால இலக்கியங்கள், செப்பேடுகள், கல்வெட்டுக்கள், கடிதங்கள் போன்ற எழுத்தாவணங்களில் பனை குறித்த பதிவுகளை அவர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

பனை மரத்தின் அடி முதல் (வேரும் சேர்த்து) நுனி வரை, ஒவ்வொரு பகுதியும் மக்களின் வாழ்வியல் தேவைகளுக்காகப் பயன்படுபவை. அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் தொழில் நுட்ப அறிவினை அம்மக்கள் பெற்றிருக்கின்றனர்.

பனைத் தொழில்நுட்பம், பனைமரமே! பனைமரமே!, ஓலையும் ஈர்க்கும், ஓலையும் சுவடியும், கள்ளும் பதநீரும், கருப்புக்கட்டியும் கற்கண்டும், மருந்துப் பொருள் ஆகிய இயல்களில் பனைபடு பொருட்கள் குறித்து ஆ.சி. விரிவாகப் பேசுகிறார். இந்நூல் பற்றிய மதிப்புரையில் மு. அறிவழகன் இதனைச் சிறப்பாக எடுத்தியம்புகிறார் ('பனையின் நிலப்பரப்பில் தமிழ்ச் சமூகம்: ஆ. சிவசுப்பிரமணியனின் புழங்கு பொருள் பண்பாட்டு ஆய்வு நூல்' புதிய ஆராய்ச்சி, இதழ் 08, பக். 193-208).

13ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்கும் பின்னும் (1259) தமிழகச் சைவக் கோவில்களில் படையல் பொருளாகக் கருப்புக்கட்டி இருந்துள்ளது. இதனைத் தமிழகக் கல்வெட்டுச் செய்திகளைக் கொண்டு நிறுவுகிறார்.

“.....இன்று சைவக் கோவில்களில் ஓர் உணவுப் பொருளாகக் கருப்புக்கட்டி நுழைய அனுமதிப்பதில்லை. புளியோதரைப் பிரசாதத்தில் போடப்படும் மிளகாய் வற்றலும், தயிர்சாதப் பிரசாதத்தில் போடப்படும் பச்சை மிளகாயும் போர்ச்சுகீசியர்களால் அறிமுகமானவை. பஞ்சாமிர்தம் என்ற பெயரிலான பழக் கலவையில்

பேரிச்சம் பழமும் ஆப்பினும் கலக்கின்றன. சர்க்கரைப் பொங்கலில் முந்திரிப் பருப்பும் உலர் திராட்சையும், புளியோதரையில் நிலக்கடலையும் இடம்பெறுகின்றன. பாரதீகத்திலிருந்து அறிமுகமான ரோஜா மலரிலிருந்து எடுக்கப்படும் பன்னீர் திருநீராட்டுதல் பொருளாகப் பயன்படுகிறது. இவையெல்லாம் இம்மண் சாராப் பொருட்கள். ஆனால், இம்மண்ணின் பாரம்பரிய இனிப்பான கருப்புக்கட்டி விலக்கப்பட்ட பொருளாக முத்திரையிடப்பட்டு விட்டது. இதற்கான காரணம் ஆய்வுக்குரிய ஒன்று. இந்த ஆய்வைக் கருப்புக்கட்டியின் மூலப் பொருளான பதநீரைத் தரும் பனை மரத்திலிருந்து தொடங்க வேண்டும்.”

என்று குறிப்பிடும் அவர் பதநீரைக் கள்ளாகக் கருதுதலையும், தீண்டாமையையும் காரணமாகக் கூறுகிறார். மேலும் அவர்,

சைவ, வைணவக் கோவில்களிலும் மேட்டிமைச் சாதி யினரிடமும் கருப்புக்கட்டி மீது நிலை பெற்றுள்ள விலக்கானது வெறும் சமயம் சார்ந்த ஒன்றல்ல. இம்மண்ணின் பாரம்பரிய நுகர்பொருள் ஒன்றின் மீதான பண்பாட்டுத் தாக்குதலாகும். கல்வெட்டுச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, திருமடைப்பள்ளியில் இடம் பெற்றிருந்த கருப்புக்கட்டி, பின்னர், திட்டமிட்டே புறக்கணிப்புக்காளானது என்பது புலனாகிறது. ஒரு நிறுவன நிலையைத் திருமடைப்பள்ளி பெற்றிருந்ததால் இதை எளிதாகச் செய்ய முடிந்தது என்று கூறுவது சிந்தனைக்குரியது.

ஆனால், அடித்தள மக்களின் சமய வாழ்விலும் சடங்குகளிலும் கருப்புக்கட்டியின் பங்களிப்பு தொடர்கிறது என்பதையும் அவர் எடுத்துக்காட்டுக்களோடு பதிவு செய்கிறார்.

தமிழகத்தில் கிறித்தவம் பரவிய பின்னர் பனை பற்றிய மறை பரப்புநர்களின் பதிவுகள் பற்றியும், கிறித்தவத்தைத் தழுவின மக்களிடம் பனைபடு பொருள்களின் பயன்பாடுகள் பற்றியும் பல்வேறு சான்றுகள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. தத்துவப் போதகர், வீரமாமுனிவர் போன்ற வெளிநாட்டுக் கத்தோலிக்கக் குருமார்கள் தமது படைப்புகளை ஓலைச் சுவடியில் எழுதினார்கள். கௌசானல் அடிகள் சேர்ந்தமரம் (நெல்லை மாவட்டம்) தேவாலயத்தில் 500 ஓலைச் சுவடிகள் இருந்தன என்பதைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

காலனிய ஆட்சிக் காலத்தில் அரசாங்கத்திற்கு வருவாய்தரக்கூடியதாகப் பனைமரம் விளங்கியுள்ளது. காலனிய ஆட்சிக்கு முன்னர் வேவ்வேறு காலகட்டங்களில் பனை மரத்திற்கு பலவகையான வரிகளை மன்னர்கள் விதித்திருக்கின்றனர். காலனி



“இதனை நான் நம்முடைய பேரரசிரியரிடமிருந்துதான் (நா.வா.மாமலை) கற்றேன். அவர் பதிப்பித்த கட்டிபாம்பன் கதைப்பாடலுக்கு எழுதிய முன்னுரைதான் இந்த முறையியலை எனக்குக் கற்றுத் தந்தது”

ஆட்சியிலும் இது தொடர்ந்தது. ஆப்காரிச் சட்ட விதிப்படி கள் இறக்கும் பனைகளுக்குப் பனைவரி விதிக்கப்பட்டது. பனஞ்சர்க்கரை தயாரிக்கும் ஆலை ஒன்று குலசேகரப்பட்டணத்தில் நிறுவப்பட்டது. அவ்வூரைச் சுற்றியுள்ள பகுதியில் பதனீரும் அதனைக் காய்ச்சுவதற்குரிய எரிபொருளான உடை மரமும் மிகுதி. இப்பொருட்களைக் கொண்டு வருவதற்கு ஏதுவாக குலசேகரப்பட்டணத்திலிருந்து திசையன்விளை, உடன்குடி ஆகிய இடங்களுக்கு தொடர்வண்டித் தொடர்பும் உருவாக்கப்பட்டது. இது போன்ற பல வியப்புக்குரிய தகவல்களை நூல் முழுக்கக் காணலாம்.

பனைத் தொழில் புரிவோர் நாடார் சாதியினர் மட்டுமே என்ற பொதுக் கருத்தினை இந்நூல் மறுக்கிறது. இத்தொழிலைச் செய்பவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் நாடார் சாதியைச் சார்ந்தவர்கள் என்றாலும் தேவேந்திரக் குடும்பர்களும், அவர்களில் ஒரு பிரிவினரான வாதிரியார்களும் பனைத் தொழில் செய்கின்றனர். அவர்கள் தூத்துக்குடி மாவட்டத்திலுள்ள சில ஊர்களில் வாழ்கின்றனர். இவர்களைத் தவிர வலையர்களும், அருந்ததியினரும் இத்தொழிலைச் செய்வதாக நூல் குறிப்பிடுகிறது.

‘ஓலையும் சுவடியும்’ என்ற இயலில் ஆவணங்களுக்கும் தமிழ்ச் சமூகத்துக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பினைப் பனைஓலைச் சுவடிகள் எவ்வாறு பிணைத்திருந்தன என்பதைக் காணலாம். தமிழ்ச் சமூகம் ஓலை ஆவணங்களைப் பாதுகாப்பதற்குரிய முறையைப் பின்பற்றியுள்ளது. ஓலையைப் பதப்படுத்துதல், செய்தி கொண்டு செல்லுதல், எழுத்தாணியின் வகைகள், ஓலைச் சுருள்கள், ஓலையின் வகைகள், ஓலை எழுதுவோர், ஓலை ஆவணங்கள், ஓலை ஊழியம் ஆகியவற்றை நிரல்பட இந்நூல் விளக்குகிறது. ஓலைகளின் உள்ளடக்க விவரங்களையும், அவை சமூகத்தின் அன்றாட நிகழ்வுகளுடன் தொடர்பு கொள்வதையும் ஆ.சி. குறிப்பிடுகிறார். தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஆவண அமைப்புகள் இருந்துள்ளன என்பதை இவ்வியல் சிறப்பாக விவாதிக்கிறது.

‘பனையின் சிதைவு’ என்ற இயலில் தற்போது பனைமரங்கள் பேரழிவினைச் சந்திக்கின்றன. பனைத் தொழிலும் அருகிவிட்டது. இந்நிகழ்வுகளுக்கான இரண்டு முக்கியக் காரணங்களை ஆ.சி. முன்மொழிகிறார்: 1. பண்பாட்டு இழிவுக்காளானமை, 2. மாறுதல்களுக்கு உட்படாமை. கள்ளைத் தரும் பனைமரத்தையும் பனைத் தொழிலையும் பனைத் தொழில் செய்வோரையும் இழிவாகக் காணும் போக்கு சமூகத்தில் வளர்ந்தது. பனையேறி என்பது இழி சொல்லாயிற்று. எனவே பனைத் தொழில் செய்வோர்களே அத்தொழிலை வெறுக்கத்

தொடங்கினர். நுகர்வோர்கள் கள், பதநீர், கருப்புக்கட்டி ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்துவது மதிப்புக் குறைவானது என்று கருதினர்.

பனை குறித்த தாவரவியல் ஆய்வுகள் பெரிதும் வளராமையால், உயரம் குறைந்த பனையைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை. பனை அதிக உயரமிருப்பதால் பனைத் தொழில் செய்வதும் கடினமானது. காலத்துக்கேற்ற மாற்றம் பனையைப் பொறுத்தவரை நிகழாததும் பனையின் அழிவுக்குக் காரணம்.

பனை விதை விதைத்தல் என்பது தற்போது இயக்கமாக ஆங்காங்கே நிகழ்வது பாராட்டுதற்குரியது.

இந்நூல் எழுதுவதற்குரிய நோக்கத்தை ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

பனை என்ற மரத்திற்கும் இம்மரம் வளர்ந்து நிற்கும் தமிழ் மண்ணிற்கும் இடையிலான தொன்மையான உறவையும் தமிழரின் பண்பாட்டு வாழ்வில் இதன் தாக்கத்தையும் பனை தொடர்பான தொழில்நுட்பச் செய்திகளையும் வாய்மொழி வழக்காறுகளையும் உரிய முறையில் பதிவு செய்வது என் அடிப்படை நோக்கமாகும்.

பனை என்ற ஒரு தாவரத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அதைப் பற்றிய இலக்கியப் பதிவுகள், தொல்லியல் பதிவுகள், தலவிருட்சமாகக் கருதும் ஊர்கள், வாய்மொழி வழக்காறுகள், பனையின் பயன்பாடுகள், பனைபடு பொருட்களைப் பயன்படுத்துதல், பொருளாதாரச் செயல்பாடுகள், பனைத் தொழில் செய்வோர் வாழ்க்கை, பனைபடு பொருள்கள் குறித்த அரசியல் என இன்னும் இன்னும் விரிந்து செல்லும் ஆய்வு மலைப்பைத் தருகிறது. பொருள்சார் பண்பாடு குறித்து இன்னும் நாம் ஆய்வு செய்ய வேண்டியவை பல என்பதை இந்நூல் உணர்த்தி நிற்கிறது.

இந்நூலுக்காகப் பேராசிரியர் மேலைநாட்டுக் கோட்பாடுகளைத் தேடிச் செல்லவில்லை. அதற்கான தேவையும் அவருக்கு உருவாகவில்லை. பக்தவத்சல பாரதி இந்நூல் குறித்துப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

அறிவுப்புல நிலையிலிருந்து பார்த்தால் பனை பற்றிய ஒரு புழங்கு பொருளின் தேடுதலில் தொடர்புடைய பல அறிவுத் துறைகளின் சங்கமத்தை முன்னெடுத்துள்ளார் ஆ.சிவம். மேற்குலக ஆய்வு மரபிலிருந்து விலகி ஓர் மண்சார்ந்த தேடுதல் மரபொன்றை நம் கண்முன் நெடிதுயர்த்தி நிறுத்தியுள்ளார். தனக்கேயுரிய சுயாதீனமான புலமை மரபை இந்நூலில் மீண்டும் ஒரு முறை நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளார். இனி நாம் மேற்குலகக்

கோட்பாடுகளைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியதில்லை என்ற ஒரு வலுவான தடத்தையும் இந்நூலில் அவர் காட்டுகிறார். இது ஓர் அச்ச அசலான மண்சார்ந்த ஆய்வுமுறை எனலாம்.

இந்த நூலை நாட்டார் வழக்காற்றியல் புலத்தினர் பொருள்சார் பண்பாட்டு ஆய்வு நூல் எனலாம்; வரலாற்றாய்வாளர்கள் வரலாற்று எழுதியல் என்பதற்கான எடுத்துக்காட்டாகக் கருதலாம். மொத்தத்தில் இந்த நூலின் அணுகுமுறை பண்பாட்டாய்வாளர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படும். நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வாளர்கள் ஒரு விடயத்தைத் தேர்வு செய்து எவ்வாறு களஆய்வு மேற்கொள்வது, எவ்வாறு பல்துறை இணைப்பாய்வு செய்வது என்பவற்றை இந்நூலிலிருந்து கற்றுக் கொள்ளலாம்.

இந்த நூல் வெளிவந்த வேளை; தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் மாநிலத் தலைவர்திரு. சி.சொக்கலிங்கத்திடம் இந்நூல் குறித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். “மணி அண்ணாச்சி நிமிர்ந்து நிற்கிறார். நூல் முழுவதும் மார்க்சிய அணுகுமுறையிலானது. மண்சார்ந்த மார்க்சியம். ஆனால், மார்க்சியக் கலைச் சொற்கள் ஏதும் இடம்பெறவில்லை. இவ்வாறுதான் பண்பாட்டாய்வு செய்ய வேண்டும் என்பதற்கு இந்நூல் எடுத்துக்காட்டு” என்றார். நான் இதனை பேராசிரியர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களிடம் சொன்னேன். “இதனை நான் நம்முடைய பேராசிரியரிடமிருந்துதான் (நா.வானமாமலை) கற்றேன். அவர் பதிப்பித்த கட்டபொம்மன் கதைப்பாடலுக்கு எழுதிய முன்னுரைதான் இந்த முறையியலை எனக்குக் கற்றுத் தந்தது” என்று கூறினார். அவருடைய எல்லா நூல்களும் இந்த அணுகுமுறையில் எழுதப்பட்டவை தாம்.

இந்தக் கட்டுரையைப் பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் கூற்றோடு முடிக்கிறேன்:

“இந்திய வரலாற்றில் வர்க்கங்களுடன் வருணமும் இணைந்தே வந்துள்ளது. இதன் அடிப்படையில், பொருள் உற்பத்தி முறை என்ற எல்லைக்குள் அடங்காத சில வரலாற்றுச் சிக்கல்கள் இந்திய வரலாற்றில் உண்டு. எனவே, முதலாளி, குட்டி முதலாளி, தொழிலாளி, உதிரித் தொழிலாளி, நிலப்பிரபு, குடியானவன் என்ற வர்க்கப் பாகுபாடுகளைத் தாண்டி நிற்கும் சாதியப் பாகுபாடுகளும் கணக்கில் கொள்ளத்தக்கவை. இந்திய மார்க்சிய வரலாற்று வரைவியல் இதை உள்வாங்கியாக வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளது. குறைந்தபட்சம் இது குறித்துச் சிந்தித்து விவாதிக்க வேண்டிய தார்மீகக் கடமை அதன்முன் உள்ளது.”

(வரலாறும் வழக்காறும், 2008: 23)

# ஆ.சிவசுப்பிரமணியனுக்கான டாக்டர் பட்டம் தமிழுக்கான கௌரவம்

தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்கள் வழங்கும் கௌரவ டாக்டர் பட்டங்கள் விமர்சனத்துக்கும் கேலிக்கும் உரியவை ஆகிப் பல காலம் ஆகிவிட்டிருக்கும் நிலையில், தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் அறிவித்திருக்கும் டாக்டர் பட்ட அறிவிப்பு மிகுந்த கவனம் ஈர்க்கிறது; தமிழுக்கு மதிப்பு சேர்க்கிறது.

நாட்டார் வழக்காற்றியல் அறிஞர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், எழுத்தாளர் வண்ணதாசன் மற்றும் அயல்வாழ் தமிழ் சேவகர் ஆறுமுகம் பரசுராமன் மூன்று ஆளுமைகளைத் தேர்ந்தெடுத்ததற்காக தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் மட்டும் அல்லாது உயர் கல்வித் துறையும் பெருமைகொள்ளலாம்; இத்தேர்வுக்காகத் துணைவேந்தர் கோ.பாலசுப்பிரமணியன், அமைச்சர் க. பாண்டியராஜன் இருவரும் பாராட்டுக்குரியவர்கள் ஆகிறார்கள்.

மொரீஷியஸ் முன்னாள் அமைச்சரும் உலகத் திருக்குறள் மைய நிறுவனருமான ஆறுமுகம் பரசுராமன் தமிழ்நாட்டுக்கு வெளியே தமிழை வளர்த்தெடுக்கும் செயல்பாட்டாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர். எழுத்தாளரும் கவிஞருமான வண்ணதாசன் நுட்பமான சிறுகதையாளர், கவிஞர்; இவற்றைத் தாண்டி கடித இலக்கியத்துக்காகவும் கொண்டாடப்படுபவர்.

மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்பு சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்றிருக்கும் வண்ணதாசனுக்கு மேலும் ஓர் அங்கீகாரமாக அமைந்திருக்கும் இந்தப் பட்டம், நவீனப் படைப்பாளிகளை அங்கீகரிப்பதிலும் கொண்டாடுவதிலும் பின்தங்கி நிற்கும் தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களை அவற்றின் வழமையான போக்கிலிருந்து திசை திருப்பக் கூடியதாகவும் அமைந்தால் மேலும் நல்லது.

மரியாதைக்குரிய இன்னொருவர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்; இதுவரை பெரிய அங்கீகாரங்கள் எதுவும் சென்றடையாத ஒரு மகத்தான ஆளுமை. அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக நாட்டாரியலில் ஆய்வுப் பயணம் மேற்கொண்டிருக்கும் சிவசுப்பிரமணியன் தன்னுடைய உடல், பொருள், ஆன்மா அத்தனையையும் தமிழுக்காகக் கரைத்துக்கொண்டவர். வரலாறு என்பது எப்போதுமே படித்தவர்கள்

படித்தவர்களுக்காக எழுதப்படுவதாகவும், ஆளும் வர்க்கத்தினருடையதாகவுமே இருந்திருக்கிறது. ஆனால், ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் வரலாற்றைக் கீழிருந்து எடுத்துவந்து, தமிழ்ச் சமூகத்தின் முன்வைத்தவர். சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையிலிருந்தும், அவர்களுடைய வாய்மொழி ஆதாரங்களிலிருந்தும் வரலாற்றை உருவாக்கியவர்.

பேராசிரியர் நா.வானமாமலையின் மாணவரான ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், நாட்டார் வழக்காற்றியலை வெளிநாட்டுக் கோட்பாட்டுச் சட்டகங்கள் கொண்டு அணுகாமல், மக்களின் வாழ்வியலிலிருந்தே அணுகியவர். அவர் செய்த ஆய்வுகளும், எழுதிய நூல்களும் நாட்டார் வழக்காற்றியலில் புது வெளிச்சம் பாய்ச்சியவை. தமிழ் மக்கள் வாழ்வில் இன்று நிலைத்திருக்கும் ஒவ்வொரு விஷயத்தின் வேர்களைக் கண்டடையும் முனைப்புக் கொண்டவை.

இதற்காகத் தமிழகமெங்கும் அவர் அலைந்து திரிந்து, பெரும் களப் பணியைச் செய்திருக்கிறார். இந்த ஆய்வுகளெல்லாம் கல்வி நிறுவனங்களின் ஆதரவிலோ, அரசின் நிதியுதவியிலோ நடந்தவை அல்ல என்பதும், அவருடைய தனிப்பட்ட ஆர்வத்திலும் ஆதாரத்திலும் நடந்தவை என்பதும் இங்கே மிக முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஆ.சிவசுப்பிரமணியனுக்கு வழங்கப்படும் அங்கீகாரமானது, கல்விப்புலத் துறைக்கு வெளியே இப்படி உழைத்து, தமிழக வரலாற்றையும் கலாச்சாரத்தையும் ஆவணப்படுத்திவிட்டு, எந்த அங்கீகாரமும் இன்றியிருக்கும் இன்னும் எத்தனை ஆளுமைகளை நாம் வெளியே நிறுத்தியிருக்கிறோம் என்ற கேள்வியையும், இப்படியான ஆய்வுகள் ஏன் நம்முடைய பல்கலைக்கழகங்களில், கல்வி நிறுவனங்களில் சாத்தியம் ஆகவில்லை என்ற கேள்வியையும் கூட இணைக்கக்கூடியது. தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் மீண்டும் தொடங்கியிருக்கும் இந்த முனைப்பு வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டும்; ஒரு போக்காக உருவெடுக்க வேண்டும்.

நன்றி: இந்து தமிழ் திசை













## என் மதிப்பிற்குரிய நண்பர் பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்

முனைவர் ஆறு.இராமநாதன்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தில் 1976இல் முழுநேர முனைவர் பட்ட மாணவனாகச் சேர்ந்தேன். 'தென்னார்க்காடு மாவட்ட நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்' என்பது என் ஆய்வுத் தலைப்பு. அப்போது தமிழில் வெளிவந்த நாட்டுப்புறப் பாடல் தொகுப்புகளையும் ஆய்வுகளையும் தேடித் தேடிப் படித்தேன். 'ஆராய்ச்சி', 'தாமரை' போன்ற இதழ்களையும் படித்தேன். பேராசிரியர் நா.வானமாமலையின் கட்டுரைகளும் நாட்டுப்புறப் பாடல் பதிப்புகளும் கதைப்பாடல் பதிப்புகளும் என் மனதுக்கு மிக நெருக்கமாக இருப்பதாக உணர்ந்தேன். அப்போது பேராசிரியர் தர்வாட் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்தார். அவரோடு தொடர்பினை ஏற்படுத்திக்கொண்டேன். சென்னை வரும்போதெல்லாம் அவரைச் சந்தித்து உரையாடினேன்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் எழுதிய கங்காணி, சிவகாசிக் கலகம் பற்றிய கட்டுரைகளைப் படித்தேன். அக்கட்டுரைகளை மிகச் சிறந்தவையாக நான் கருதினேன். இப்படித்தான் எனக்கும் பேராசிரியர் ஆ.சி.க்குமான அறிவார்ந்த அறிமுகம் ஏற்பட்டது.

நான் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுநிலை ஆய்வாளராக இருந்தபோது 1986இல் அப்போதைய துணைவேந்தர் வ.அய்.சுப்பிரமணியன் அவர்களின் அனுமதியோடு 'நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வு முறைகள்' என்ற பொருண்மையில் கருத்தரங்கு நடத்தினேன். அக்கருத்தரங்கில் கலந்துகொண்டு கட்டுரை வழங்குமாறு ஆ.சி. அவர்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தேன். சிறந்ததொரு கட்டுரையை வழங்கினார். 21-05-1986 அன்று அவர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் வந்தபோது நேரில் சந்தித்து உரையாடும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. என் நூல்கள் வாயிலாகவும் பேராசிரியர் நா.வா. வாயிலாகவும் அவரும் என்னை நன்கு அறிந்திருந்தார். அது இன்றுவரை தொடர்கிறது. நான் பொறுப்பேற்று நடத்தும் கருத்தரங்குகளில் அவரைத் தவறாமல் அழைப்பதுண்டு. என் மாணவர்களை அவர்களின் ஆய்வுத் தலைப்பு குறித்து அவருடன் உரையாடுமாறு கூறுவேன். குறிப்பாக அவருடைய 'மந்திரம் சடங்குகள்', 'அடித்தள மக்கள் வரலாறு', 'பூச்சியம்மன் வில்லுப்பாட்டு', 'தமிழகத்தில் அடிமை முறை' போன்ற நூல்களை வாசிக்கவேண்டும் என்பேன். அவருடைய சிறு வெளியீடுகளான

‘பிள்ளையார் அரசியல்’, ‘விலங்கு உயிர்ப்பலிச் சட்டத்தின் அரசியல்’, ‘பண்பாட்டு அடையாளப் போராட்டங்கள்’ போன்றவற்றையும் படிக்குமாறு மாணவர்களிடம் கூறுவேன். இவை எல்லாம் நான் படித்து மகிழ்ந்தவை. அவை ஆ.சி. அவர்களின் ஆய்வுத் திறனையும் சமூக அக்கறையையும் பரந்துபட்ட களப்பணிச் செயல்பாடுகளையும் வெளிப்படுத்துபவை.

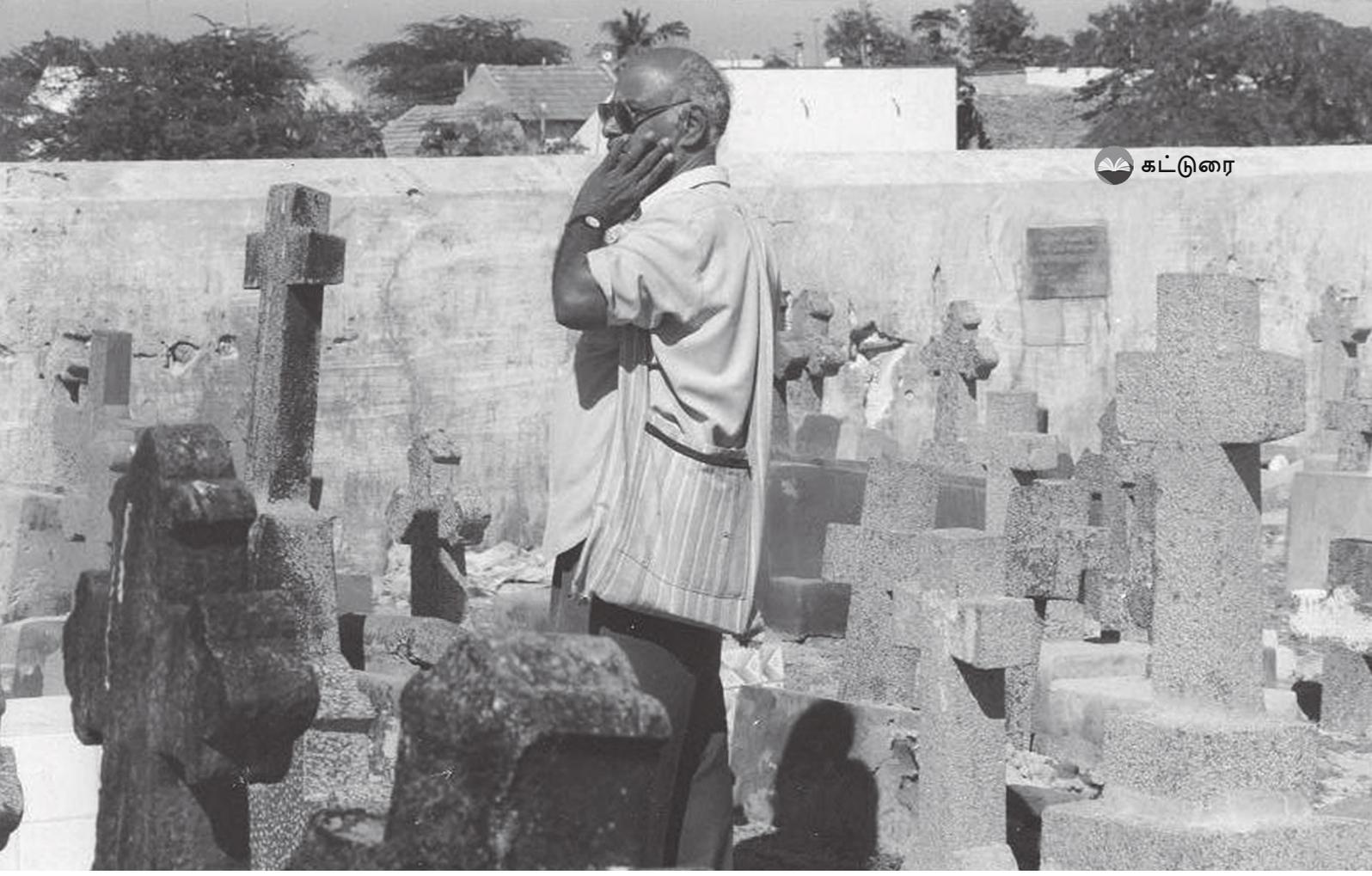
எப்போதும் எங்கள் கருத்துகள் ஒன்றுபட்டிருக்கும். 01-03-1990இல் திருவனந்தபுரத்தில் நடந்த கருத்தரங்குக்குச் சென்றிருந்தோம். இருவரும் ஒரே தலைப்பில் கட்டுரை எழுதியிருந்தோம். உள்ளடக்கம் ஒன்றாக இருந்தது. ஒருவர் மட்டுமே கட்டுரை படித்தால் போதுமானது என்று கூறி என்னைக் கட்டுரை படிக்கச் சொன்னார் ஆ.சி. இப்படிப் பல நேரங்களில் நடப்பதுண்டு. செயலரங்குகள், கருத்தரங்குகள் போன்றவற்றில் இருவரும் கலந்து கொள்ளும் போது ஒரே அறையில் தங்கியிருப்போம். கருத்துப் பரிமாற்றம் நடக்கும். தூத்துக்குடியில் அவர் இல்லத்துக்குச் சென்ற போதெல்லாம் அவர் நூலகத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கிறேன். இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் கூறினால் அது நூலாக விரியும் என்பதால் அவரோடு இணைந்து பணியாற்றிய அனுபவத்தை மட்டு இங்குக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

‘நாட்டுப்புறப் பாடல் களஞ்சியம்’ பத்துத் தொகுதிகள் வெளியிடும் திட்டம் குறித்து நான் என் பேராசிரியர் ‘பதிப்புச் செம்மல்’ ச.மெய்யப்பன் அவர்களிடம் கூறியபோது பதிப்பாசிரியர் குழுவை முடிவு செய்வது உள்ளிட்ட அனைத்துப் பணிகளையும் செய்வதற்கு எனக்குச் சுதந்திரம் வழங்கினார். ஐந்து தொகுதிகள் என் சேகரிப்பிலிருந்தும் ஐந்து தொகுதிகள் ஐந்து நாட்டுப்புறவியல் அறிஞர்களின் சேகரிப்பிலிருந்தும் வெளியிடுவது எனத் தீர்மானித்து, பத்தாவது தொகுதியின் பதிப்பாசிரியராக இருக்குமாறு ஆ.சி. அவர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டேன். அவரும் மகிழ்ச்சியாக ஒப்புக்கொண்டார். சிறந்த பதிப்புமுறை உருவாக்கப்பெற்று அதன்படி அனைவரும் பணிகளை மேற்கொண்டோம். அவ்வப்போது கூட்டங்கள் நடத்தி அதுவரை செய்யப்பட்ட பணிகளை முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர் என்ற முறையில் சீர்தூக்கிப் பார்த்து ஆலோசனைகள் கூறுவேன். ஆ.சி. அவர்கள் என்னிலும் மூத்த, என் மதிப்பிற்குரிய நண்பர். அவரிடம் திரும்பத் திரும்பத் திருத்தம் சொல்லக் கூறுவதில் எனக்குத் தயக்கம் இருந்தது. ஆனால், ஒரு நாளும் அவர் என் செயலைத் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளவோ

முகம் சுளிக்கவோ இல்லை. பதிப்பு சிறப்பாக வரவேண்டும் என்று நான் முயல்வதை அவர் புரிந்து கொண்டு எத்துணை முறை திருத்தம் கூறினாலும் அதனை ஏற்றுச் சிறப்பாக முடித்துக் கொடுத்தார். இதனை அடுத்து நான் முதன்மைப் பதிப்பாசிரியராக இருந்து மேற்கொண்ட ‘நாட்டுப்புறக் கதைக் களஞ்சியம்’ திட்டத்திலும் அவர் ஒரு தொகுதியை (தொகுதி 10) முடித்துக் கொடுத்தார். முந்தைய திட்டத்தில் வழங்கிய அதே ஒத்துழைப்பு. சிக்காகோ பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் ஏ.கே.இராமானுஜம் தன்னோடு இணைந்து பணியாற்றுமாறு எங்களை அழைத்தார். இராமானுஜத்தின் மறைவால் அப்பணி நிறைவு பெறாமல் போய்விட்டது.

பேராசிரியர் ஆ.சி. மிகச்சிறந்த கள ஆய்வாளர். தமிழகமெங்கும் ஓடிஓடிக்க களஆய்வு செய்தவர். பல அரிய தகவல்களைச் சேகரித்து ஆவணப்படுத்தியவர். சுமார் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த விபத்தொன்றில் அவருடைய கால் பாதிக்கப்பட்டது. களப்பணிக்கான ஓட்டம் தடைப்பட்டது. ஆனால் ஆய்வுகள் தடைப்படவில்லை. அவரால் எழுத இயலாது. அவர் சொல்லச் சொல்ல பிறர்தான் எழுதுவர். இதுவும் அவர் ஆய்வைத் தடைப்படுத்தவில்லை. அவர் ஆய்வுப் பயணம் தொடர்கிறது. அதன் பிறகு ‘பனைமரமே! பனைமரமே!’ உள்ளிட்ட சிறந்த நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன; இன்னும் வெளிவர உள்ளன. அவர் வெளியிடும் அனைத்துக் கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் உடனுக்குடன் எனக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார். அவை என்னை வியக்க வைக்கின்றன. எந்த ஒன்றையும் நுணுக்கமாகப் பார்க்கும் பார்வை அவருடையது. எந்த ஒரு ஆய்வும் சமூக மேம்பாட்டிற்கு உதவ வேண்டும் என்பது அவர் நோக்கமாக உள்ளது. சமூக அக்கறையில்லாத ஆய்வுகளை அவர் விமர்சிக்கத் தவறுவதே இல்லை. சிறந்த ஆய்வாளர்களை அவர் பாராட்டத் தயங்குவதும் இல்லை.

அண்மையில் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் பேராசிரியர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்கு மதிப்புறு முனைவர் பட்டம் (D.Litt.) வழங்கிப் பெருமைப்படுத்தியது. இதற்காக அமைச்சர் மாண்புமிகு பாண்டியராஜன் அவர்களையும் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் பாலசுப்பிரமணியன் அவர்களையும் தொடர்புடைய அனைவரையும் பாராட்டுகிறேன். பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் இதற்கு மேலும் தகுதியானவர். என் மதிப்பிற்குரிய நண்பர் பல்லாண்டு பல்லாண்டு நலமுடனும் வளமுடனும் வாழ்ந்து தமிழ்ப் பணியாற்ற வாழ்த்துகிறேன்.



# மனம் நிறைந்த வாழ்க்கைகள்

சி.சொக்கலிங்கம்

“சுமைசுமந்து சோர்ந்திருப்போரே என்னிடம் வாருங்கள் இளைப்பாறுதல் தருகிறேன்” என்ற சுவர் வாசகம் என் மனதை எப்போதுமே சிலிர்த்த வைக்கும். என் அப்போதைய மனநிலை சார்ந்தும் எழுதப்பட்டுள்ள இடங்கள் சார்ந்தும் பல உணர்வுகளை சட்டென்று எழுப்பும்.

சுமை சுமக்கக் காத்திருப்போரே இங்கே வாங்க இதோ இருக்கின்றன கருத்துக் கருவூலங்கள் எடுத்துச் செல்லுங்கள், உங்கள் சமூகப்பணிகளைக் காத்திரமாகத் தொடருங்கள் என சிலருடன் நிகழும் உரையாடல்கள் எப்போதுமே தூண்டும். அத்தகைய ஆளுமைகளுள் ஒருவர்தான் நாங்கள் அன்புடன் மணி அண்ணாச்சி என அழைக்கும் பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்.

அவருடனான ஒவ்வொரு உரையாடலும் கலகலப்பான கதையாடலாக பேத்தி பேரன்களுக்குச்

சொல்லும் கதைகள் போல ஒரு நிகழ்த்து கலையாக இருக்கும். அவரிடமிருந்து திரும்பும்போது மனம் அசைபோடத் தொடங்கும். அவர் சொன்ன கதைகள் சாதாரண மனித வரலாற்றுள் பொதிந்து கிடக்கும் அசாதாரண வரலாற்றுத் தருணமாக, அவற்றுள் ஊடாடி நிற்கும் மாபெரும் தத்துவங்களாக, மெல்ல மெல்ல மொட்டவிழ்ந்து சமூகப் பக்கங்களைப் புரட்டச்செய்யும் மாயம் மிக இயல்பாகவே நிகழும்.

பேராசிரியர் நா.வா. அற்புதமான வாழை. பற்பல பக்கக்கன்றுகளோடு வளர்த்துச் செழித்தவர். ஒவ்வொரு பக்கக்கன்றும் இன்று தத்தம் பக்கக்கன்றுகளோடு பச்சைப்பசேலென்று செழித்தும் சினந்தும் காற்றைத் தழுவித் தாண்டவமாடுவது நிறைவான மனநிலையை எப்போதுமே தரும்.

கூட்டான தோழமை நிறைந்த கதகதப்பான ஒன்றுகூடல், தத்துவ உரையாடல், கலை இலக்கிய

ஆக்கங்கள், அவைபற்றிய எதிரும்புதிருமான விவாதங்கள் விமர்சனங்கள், விளையாட்டுகள் இப்பண்புகள் ஒரு சேர நடக்களியிட்ட இடமே அன்றைய நெல்லை ஆய்வுக்குழுக் கூட்டங்கள். மகத்தான சாதனைகளுக்கு விதைகள் தூவிய நாற்றுக்கள் பாவிய இடமும் இதுதான்.

ஒரு ஆளுமையைப் பற்றி யோசிக்கத் தொடங்கினால் ஒருகூட்டம் ஆளுமைகள் பற்றியேதான் யோசிக்க மனம் கூடுகிறது. ஒவ்வொருவரின் தனித்துவத்தையும் மீறித்துள்ளிவிடும் கூட்டுப்பண்பே இந்த அவதானிப்பிற்குக் காரணம்... இந்த தனித்தன்மையின் பெயர்தான் நா.வானமாமலை என்ற சிந்தனைப்பள்ளி. பேராசிரியர் நா.வா. என்ற மாபெரும் பன்முக ஆளுமையின் பல்வேறுபட்ட விகசிப்புகளே இன்றைய தமிழ்க்கருத்தியல், தத்துவ இலக்கியப்புலங்களில் வலுவான பல பிரிவுகளுள் ஒன்றாக செயல்படுகிறவர்கள்.

அதிலும் குறிப்பாக பேராசிரியர் நா.வா. தனித்துவத்தோடும் தொலைநோக்கோடும் மிகக்கூர்மையாக செயல்பட்டு வழிகாட்டிய பல துறைகளுள் ஒன்றான நாட்டார் வழக்காற்றியல் துறையில் வலுவாக செயலாற்றிக் கொண்டிருப்பவர், வழிகாட்டி வருபவர் பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்.

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலான நட்பு, உறவு, உரசல், தோழமை; நெல்லை ஆய்வுக்குழு ஆசான்களோடும் கை கோர்த்து உரையாடி நடந்த இதமான காலங்கள்.

அவர் நடந்து வந்த பயணமும் கடந்த பாதைகளும் அசாத்தியமானவை. அவருடைய ஆய்வுகளை ஒருசேர மனதில் ஓடவிட்டுப் பார்க்கையில் பளிச்சிடுவது ஒன்றே ஒன்றுதான். மண்ணுக்கேற்ற மார்க்சீயம் என்ற தேடல் என்ற குறியிலக்கே. நம்மில் பலரிடமும் இத்தேடல் உண்டு. இதை கெட்டிதட்டிப்போன சனாதன திசை நோக்கி இழுப்போரும் ஒட்டுமொத்தமாக மறுப்போரும் நம்மிடமுண்டு. இவர்களுக்கு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பதில் சொல்பவை, விவாதிக்க அழைப்பவை -மண் என்பது இந்திய/தமிழக யதார்த்தம்- புறவயமாகவும் அகவயமாகவும் -என்று வலிமையோடு போராடி நிரூபிப்பவை இவர் எழுத்துக்கள்.

ஆய்வுப்போக்கில் சொல்லாமல் சொல்லிச் செல்வது, மார்க்சீய ஆய்வுமுறையியலில் செய்துகாட்டியிருப்பது இந்த மண்ணிற்கான செயல்திட்ட வரைபடம். இதனை

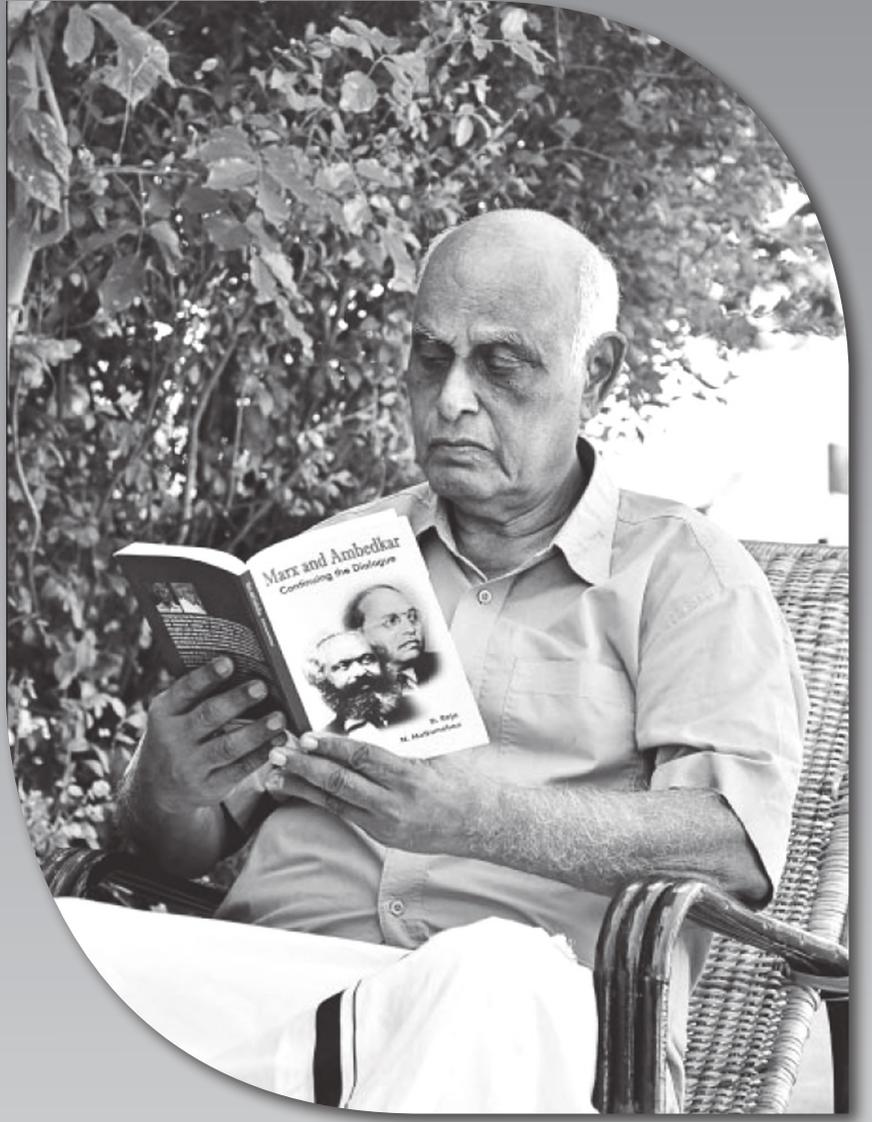
பண்பாட்டு வேலைத்திட்டமாகவும் அரசியல் வேலைத்திட்டமாகவும் வளர்த்தெடுத்துக் கொள்ள முடியும். கீழிருந்து வரலாற்றை எழுதுதல் என்றும், சமூக ஓர்மைகளுக்குள் ஒளிந்து கிடக்கும் எதிர்குரல்களை அடையாளம் கண்டு ஒன்றிணைப்பது என்றும் இதனை விரித்துக் கொள்ள முடியும். தொட்பிலிருந்து சுடுகாடுவரை அடக்குமுறைகளும் ஒடுக்குதல்களும் அடையாளம் காட்டாமல் மெல்லிய விஷப்படலமாக பரந்து விரிவதை, சமூக வெளிகளிலிருந்து பெண்களை சிறுபான்மையினரை நொறுக்கப்பட்ட சமூகத்தோரை நயந்தோ வலிந்தோ அப்புறப்படுத்தும் செயல்களை வர்க்க முரண்களின் நீட்சிகளாக இந்திய/தமிழ் சமூக வகைமாதிரிகளின் நுண்அரசியல் சொல்லாடல்களாக நம்மால் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும். இதுதான் இவரது ஆய்வுப்புலங்களின் பொதுப்போக்கு தனித்தன்மை.

இன்றைய இந்தியா பன்னாட்டு மூலதனத்தின் பிடிக்குள் சிக்கித் தடுமாறுகிறது. இதனை பொதுப்புத்தியிலிருந்து மறைக்கவும் திசைதிருப்பவும் பன்னாட்டு மூலதனம் தங்களுக்குத் தோதான கலாச்சார மூலதனத்தையும் காவலர்களையும் சேகரம் செய்து ஆயுதபாணிகளாகத் திரியவிடுகிறார்கள். பன்னாட்டு பொருளாதார மூலதனத்தையும், கலாச்சார மூலதனத்தையும் நாம் எப்படி எதிரிடப் போகிறோம் என்ற திகைப்பும் திண்டாட்டமும் ஜனநாயக மனிதநேயச் சிந்தனை உள்ளோரிடமுண்டு. இச்சூழலில் நம் பண்பாட்டு வேர்களைத் தேடுவதும் அதன் பன்மைத்தன்மைகளைத் தொகுத்துக் கொள்வதும் பொருளாதார மூலதன எதிர்ப்புப் போராட்டங்களுக்கு இணையானது. இது இன்றைய மானுடத் தேவை, ஜனநாயகக் கடமை என சுட்டிக்காட்டும் பேராற்றல் பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களின் எழுத்துக்களுக்கு உண்டு. நம் போராட்ட திசை வழிகளை இனம்காட்டி துலக்கிப் பாதை காட்டும் ஒளிச்சுடர் அவை.

அவருக்கு தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் முது முனைவர் (D.Litt) பட்டம் வழங்கி சிறப்புச் செய்திருப்பது மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்கும் பாராட்டிற்கும் உரியது. தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம், திணை காலாண்டிதழ் சார்பாக எங்கள் மனம்நிறைந்த வாழ்த்துக்களை பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெரிவித்துக் கொள்வதில் மகிழ்ச்சி கொள்கிறோம்.

மணி அண்ணாச்சி உங்கள் கரங்களை இறுகப்பற்றி கன்னத்தில் இனிய முத்தங்கள் பதிக்கிறோம்.

நன்றி: 'திணை' காலாண்டிதழ்



## உப்பின் சுவை போல குன்றாமல் எப்போதும் இருப்பவர்

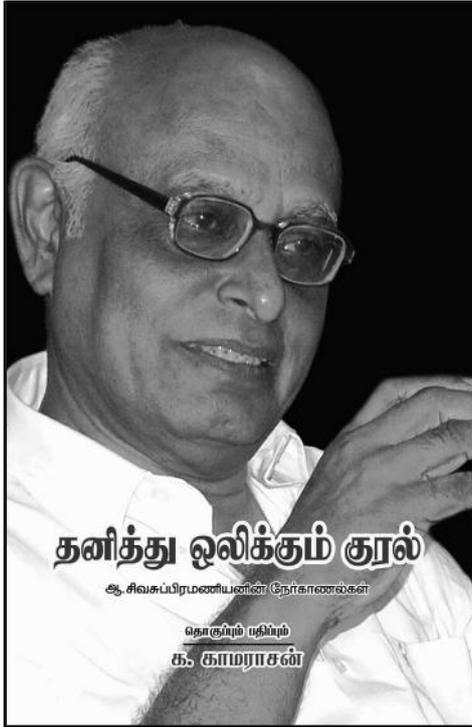
முனைவர் இரா. காமராசு

புலவர், பேராசிரியர், ஆசி, சிவம், சிவசு என்று நண்பர்களால் அழைக்கப்படும் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் ஒரு நடமாடும் வரலாற்றுக் களஞ்சியம். நேர்ப் பேச்சிலும், தொலைபேசி உரையாடல்களிலும் அவர் அள்ளிக்கொட்டும் தகவல்கள் ஏராளம். தமிழ்நாட்டில் அவரின் கால்கள் செல்லாத இடங்கள் மிகக் குறைவு. குறிப்பாகத் தென்மழ்நாட்டின் கடற்கரையில் வீசும் அறிவுச்சூறாவளி அவர். எளிமையும் தன்னை முன்னிலைப்படுத்தாத தன்மையும் அவரின் இயல்புகள். கொள்கைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் இடைவெளியற்ற ஆளுமை. அவரின் ஞானமும், கோபமும் தோழர்களால் ஒரேவிதத்தில் கொண்டாடப்படும். அரை நூற்றாண்டு அறிவு வேலை அவருடையது. தமிழ்நாட்டின் சமூக வரலாறும், பண்பாட்டு வரலாறும் இவரைத் தவிர்த்து உருவாகிவிட முடியாது. ஆ.சிவசுப்பிரமணியனின் நேர்காணல்கள் “தனித்து ஒலிக்கும் குரல்” என்று தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

பெரும்பாலும் நேர்காணல்கள் என்பவை தமிழ்ச் சூழலில் சுயவெளிப்பாடாக மட்டுமே அமைந்துவிடுகின்றன. இந் நேர்காணல்கள் யாவையும் இலக்கிய இதழ்களில் வெளிவந்தவை. இவற்றைத் தொகுத்து நோக்கும் பொழுது இப்படியெல்லாம் தமிழில் சாத்தியமா? என்ற பிரமிப்புதான் ஏற்படுகின்றது. உலக அளவிலான ஆளுமைகளின் தலைசிறந்த நேர்காணல்கள் வரிசையில் கருதத் தக்கவையாக இவை திகழ்கின்றன. நேர்காணல் கண்ட நண்பர்களையும், வெளியிட்ட இதழ்களையும் மனம் திறந்து பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

ஆ.சிவசுப்பிரமணியனின் வாழ்க்கை குறித்த பதிவுகள் இதில் மிகக் குறைவு. ஓர் ஆய்வாளராக, அறிஞராக அவர் உருவான விதத்தினை இந்த உரையாடல்கள் வெளிக்கொணர்கின்றன. வ.உ.சி.யின் மரபில், தேசியத்தில் ஊறித் திளைத்த குடும்பப் பின்புலத்திலிருந்து, பொதுவுடைமை சார்ந்த அவரின் பாய்ச்சல் அவரே கண்டடைந்தது. நூல்களைக் காட்டிலும், செயல்பாடும் தலைமைத் தோழர்களும் ஆ.சி. உருவாக்கத்தில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றனர். அண்ணாச்சி சண்முகம் பிள்ளை, நா.வானமாமலை, ப.மாணிக்கம் ஆகியோரை எல்லா இடங்களிலும் நினைவு கூர்கிறார். அது போலவே இவரின் கள ஆய்வுகள், மக்களுடனான தொடர்புறுவுகள் ஆகியவைதாம் இவருக்குப் புதிய வெளிச்சம் பாய்ச்சி இருக்கின்றன. விரிந்த ஆழமான வாசிப்புப் பழக்கம் இவரின் சுவாசம்போல ஆகி நிற்பதை இவரின் ஒவ்வொரு சொல்லும், செயலும் மெய்ப்பிக்கின்றன.

நாட்டார் வழக்காற்றியல் தமிழ்ச் சூழலில் வளர்ந்த வரலாற்றோடு ஆ.சி.யும் சக பயணியாக வளர்கிறார். இப்புலத்தில் முன்னும், பின்னும், சம காலத்திலும் நிகழ்ந்தவற்றை நேர்மையோடு பதிவு செய்கிறார். இத்துறையின் நிறை குறைகளை மதிப்பிடுகிறார். பயன்பாட்டு நாட்டார் வழக்காற்றியலை எச்சரிக்கையோடு அணுகவேண்டும் என்கிறார். நாட்டார் பண்பாட்டு உருவாக்கம் இவரின் தனித்தன்மை வாய்ந்த ஆய்வுப்புலம். சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், தெய்வங்கள், சாதிகள் தொடங்கி, இன்று பொருள்சார் பண்பாடு என்ற நிலை வரை ஆய்வுகளை முன் கொண்டு செல்கிறார். நாட்டார் வழக்காற்றியல் வரலாற்றோடு அவரும் வளர்கிறார்.



### தனித்து ஒலிக்கும் குரல்

ஆ.சிவசுப்பிரமணியனின் நேர்காணல்கள்

தொகுப்பும் பதிப்பும்

க. காமராசன்

### தனித்து ஒலிக்கும் குரல்

ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் நேர்காணல்கள்

தொகுப்பும் பதிப்பும்: க. காமராசன்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட்., சென்னை,

விலை: 200/-

Holistic approach என்னும் முழுமை அணுகுமுறையைப் புழங்கு பொருள்கள் வழியாகக் கட்டமைக்கப்படும் பண்பாட்டை, இவரின் துண்டு, உப்பு, மரக்கால், தோணி குறித்த ஆய்வுகள் உறுதி செய்கின்றன. நாட்டார் தெய்வங்கள் சாதி, சமய மீட்பில் முடிந்து விடாதா? நாட்டார் வழக்காற்றியல் சாதியைப் புதுப்பிக்கிறதா? என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் நடைமுறை சார்ந்து தெளிவானப் பார்வைகளை முன்வைப்பது இவரின் அனுபவ முதிர்ச்சியைக் காட்டுகிறது.

அடுத்து வரலாறு பற்றி நிறைய பேசுகிறார். நடப்பு வரலாறுகளின் போதாமை, வரலாற்றை இடைமறித்தல், கீழிருந்து வரலாற்றினை உருவாக்குதல், வாய்மொழி மற்றும் உள்ளூர் வரலாறுகளை எழுதுதல், சமூக வரலாற்றையும், பண்பாட்டு வரலாற்றையும், அரசியல் பார்வையுடன் உருவாக்க வேண்டியதன் அவசியம் ஆகியன

பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறார். இவற்றினூடாக வரலாற்று எழுதியல் பற்றிய அணுகுமுறைகளையும் மிக எளிமையாகச் சொல்லிவிடுகிறார்.

அடித்தள மக்கள் ஆய்வு என்பதை விளிம்பிலுள்ளவர்கள் மையத்துக்கு வருவதோடு பலர் நிறுத்திக்கொள்ள, வரலாறு என்பதே வர்க்கங்களின் வரலாறுதான் என்ற புரிதலோடு தீர்வுகளை நோக்கித் தான் பயணிப்பதாகச் சுட்டுகிறார். பின் நவீனத்துவம் போன்றவற்றை அணுகும் விதம் குறித்தும் பேசுகிறார்.

வரலாற்றிலிருந்துதான் எல்லாமும் என்பதைத் திரும்பத் திரும்பப் பதிவு செய்கிறார். திருமலை என்கிற ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி கல்வெட்டு வாயிலாக “அரவத் தண்டம்” பற்றிக் குறிப்பிடுவதையும், அரசியலில் முற்போக்காகச் செயல்பட்ட வாஞ்சிநாதன் பண்பாட்டில் பிற்போக்காக “கேவலம் கோமாமிசம் உண்ணும் ஜார்ஜ் பஞ்சமன்” என எழுதி வைத்திருந்ததையும், ஒடுக்குமுறைகள் தாளாமல் மதம் மாறியவர்கள் “நாங்களெல்லாம் நம்பர் போட்ட மரம்” என்பதையும் பொருத்தமாக ஆ.சி. பதிவு செய்துள்ளார்.

தமிழ்நாட்டில் கிறித்தவம் குறித்து இவரைப்போல் விவரங்கள் உடையவரைக் காண்பது அரிது. கிறித்தவப் பாதிரியார்களே வியக்குமளவுக்கு

கிறித்தவத்தை அறிந்தவர். கத்தோலிக்கம், சீர்திருத்தக் கிறித்தவம், இயேசு சபை ஆகிய எல்லா வகைமை பற்றியும் ஆய்வு செய்துள்ளார்.

“நாம் தண்ணீரைப் போல அல்ல, உப்பைப்போல இருக்க வேண்டும்” என்ற நா.வா.வின் தலைமைச் சீடர் ஆ.சி. உப்பின் சுவைபோல குன்றாமல் எப்போதும் இருக்கின்றார் என்பதுதான் பிரமிப்பு. காலமும், அதிகாரமும், வாய்ப்புகளும் மனிதர்களை மனிதப் பண்புகளிலிருந்து நீக்கம் செய்துவிடுகின்றன. மக்களை உண்மையாக நேசிப்பவர்கள், மண்ணில் மாற்றம் மலர வேண்டும் என்று உண்மையாக உழைப்பவர்கள் தங்கள் நிலைகளிலிருந்து தடம் மாற மாட்டார்கள் என்பதற்கு இவரே சான்று என்பதை இவரின் கருத்துக்கள் உணர்த்துகின்றன.

இன்று படைப்பாளிகள், அறிஞர்கள் பலரும் தங்களைச் சுத்த சுயம்புக்களாக - நடுநிலையானவர்களாக - எந்தச் சார்பும் அற்றவர்களாகக் காட்டிக் கொள்ளத் துடிக்கிறார்கள். நாட்டில் நடக்கும் எது பற்றியும் கனத்த மௌனம் காக்கிறார்கள். இவர்களிலிருந்து ஆ.சி. மாறுபட்டவர். தன் சார்புத்தன்மையை மிடுக்கோடும் கம்பீரத்தோடும் வெளிப்படுத்துபவர். சமூக அநீதிகளுக்கெதிராக நீளும் குரலுக்கும், விரலுக்கும் சொந்தக்காரர். ஆய்வாளர்களுக்கு கட்சி அரசியல் அல்ல; கருத்து அரசியல் அவசியம் என்பதில் அக்கறை உள்ளவர்.

ஆராய்ச்சிக்குழு, தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப்பெருமன்றம், இயக்கம் ஆகியவற்றில் செயல்பட்ட அனுபவமும் இதர இடதுசாரிகள், பெரியாரியர்கள், அம்பேத்கரியர்கள் ஆகியோருடனான கருத்துப் பரிமாற்றமுமே தன் கருத்துநிலைகளைச் சரியான வழியில் செலுத்துகின்றன என்கிறார்.

இந்த நேர்காணல்கள் தொகுப்பு இன்றைய சூழலில் மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. ஒரு விதத்தில் நோயுற்றுக் கிடக்கும் தமிழ்க் கல்வி உலகுக்கு நோய் தீர்க்கும் மூலிகையாக இது பயன்படலாம். ஆய்வாளர்கள், பேராசிரியர்களுக்கு ஆய்வியல் மூலங்களை, முறைகளை, களங்களைச் சுட்டும் கைவிளக்காக அமையும் சிறப்புடையது. தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு வரலாற்றையும், சமூக வரலாற்றையும் உருவாக்குவதற்கான கையேடாகவும் அமையும் தகுதியுடையது. பண்பாட்டுத் தளத்தில் இயங்கும் களப்பணியாளர்களுக்கு வழிகாட்டிக் குறிப்புகளாகவும் இவை அமையும் என்பது மிகையல்ல. பல வரலாறுகளும், வழக்காறுகளும் இதற்குள்ளும் புதைந்து கிடக்கின்றன. அவரவர் தேவைக்கேற்ப தேடியடையலாம்.

இத்தொகுப்பினை நேர்த்தியாகச் செப்பம் செய்து தொகுத்துள்ள இளம் மார்க்சியர், நம்பிக்கையளிக்கும் ஆய்வாளர் தோழர் க.காமராசனுக்கு அன்பு.

(தனித்து ஒலிக்கும் குரல் நூலுக்கான அணிந்துரை)



ராசிபுரம் எஸ்.ஆர்.வி. ஆண்கள் மெட்ரிக்குலேஷன் பள்ளியில் 01-11-2019 அன்று தொடங்கிய என்.சி.பி.எச்.பின் புத்தகக் கண்காட்சியில் பள்ளியின் நிர்வாக இயக்குநர்கள் கலந்துகொண்டனர்,

காவ்யா



கால்கரை  
வெ. சுடலைமுத்துத்தேவரின்  
16 ஆம் ஆண்டு நினைவு நாளில்  
தமிழ்த் திருவிழா

8 நூல்கள் வெளியீட்டு விழா



தலைமை : பேரா.சு.சண்முகசுந்தரம்

நூல்களை வெளியிடுபவர் : தோழர் இரா.நல்லகண்ணு

சிறப்புரை : தோழர் பொன்னீலன்



தோழர் பொன்னீலனின் - என்னைச் செதுக்கியவர்கள்  
முத்தாலங்குறிச்சி காமராசுவின் - தென்னாட்டு ஜமீன்கள்  
பேரா. அ.கா.பெருமாளின் - கவிமணி கட்டுரைகள்

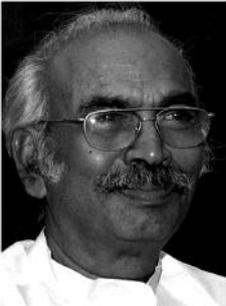
சோமசுந்தரத்தின் - குறள் அமுதம்

நா. நாகராஜனின் - கால்யடாத தேசம் (நாவல்)

புதிய மாதவியின் - ரகுலின் மனைவியாகிய நான் (சிறுகதை)

முனைவர் சுகந்தி அன்னத்தாயின் - நாட்டுப்புறச் சிறார் விளையாட்டுகள்

பேரா. சு.சண்முகசுந்தரத்தின் - நெல்லை மறவர் கதைப்பாடல்கள்



வாழ்த்துரை

புலவர் சேசய்யா - வடக்கன்குளம்

மாமா சிவசுப்ரமணியம் - திருநெல்வேலி

மாமா முத்தையா - புத்மநேரி

டாக்டர் வே. சோமசுந்தரம் - இராதாபுரம்

பேரா. சு. அழகேசன் - தூத்துக்குடி

வரவேற்பு : முனைவர் சு. நடராசன் - நன்றியுரை : சு.முருகேசன்

நாள் : 20.11.2019 புதன், மாலை 5 மணி - இடம் : கால்கரை முத்து இல்லம்

(வள்ளியூர் ராதாபுரம் வடக்கன் குளம் நடுவில்)

நல்ல நூல்கள் நல்ல நண்பர்கள்

தொடர்புக்கு : காவ்யா 98404 80232



## தஞ்சைக்கு ஒரு தலைவணக்கம்!

எஸ்.கே. கங்கா

என்னை நானே ஒரு முறைக்கு இருமுறைகள் கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டேன். முகநூலில் என் தோழன் டாக்டர் நா.ராமச்சந்திரனின் பதிவைப் பார்த்ததும் முதலில் தூக்கிவாரிப்போட்டது. கனவா இல்லை நனவா என்ற கேள்வியை விடவும், தமிழ்நாட்டில்தான் இருக்கிறோமா என்ற சந்தேகம் மனசுக்குள் தோன்றியது. எனவேதான் கிள்ளிப் பார்த்து இது கனவல்ல, நனவுதான் என்று ஊர்ஜிதம் செய்துகொண்டேன்.

பேராசிரியர் நாவாவுக்கு அவர் புலவர், அண்ணன் முத்துமோகனுக்கு வாத்தியார் சிவம், குமரி மாவட்டத் தோழர்களுக்கோ மணி அண்ணாச்சி. தமிழ் அறிவுலகம் அறிந்த அறிஞர் பேராசிரியர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்குத் தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் D.Litt என்னும் டாக்டர் பட்டம் வழங்கவிருக்கும் இனிய செய்தியைச் சொல்லி மணி அண்ணாச்சியின் வாழ்வியலை ஒரு கருத்துச் சித்திரமாக டாக்டர் ராமச்சந்திரன் முகநூலில் வரைந்திருந்தார். இந்நிகழ்வு உண்மையில் ஒரு இன்ப அதிர்ச்சி என்றே சொல்ல வேண்டும்.

சரஸ்வதி, சாந்தி, தாமரை பத்திரிகைகள் தமிழ்ச் சூழலில் உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த முற்போக்கு முகாம், ஜீவாவின் பெருமுயற்சியில் தோன்றிய தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம், உலகத்தமிழ் மாநாடுகள் ஆகிய சூழல்கள் விஞ்ஞான நூல் மொழிபெயர்ப்பாளராகவும், விஞ்ஞான நூலாசிரியாகவும், மார்க்சிய அறிஞராகவும் விளங்கிய

பேராசிரியர் நாவாவை நாட்டார் இலக்கியம், சமூக வரலாறு, மானுடவியல், இலக்கியம், பண்பாடு என்னும் புதிய பரப்புகளுக்கு அழைத்துச் சென்றன. பேராசிரியர் நாவா விஞ்ஞான ஆய்வு முறையியலைக் கைக்கொண்ட அறிஞராக மலர்கின்றார். நெல்லை ஆய்வுக்குழு, 'ஆராய்ச்சி' பத்திரிகை என்று தமிழுலகில் புதுப்பாதை சமைக்கின்றார் நாவா. இந்த அத்தியாயம் 1960களில் துவங்கிற்று.

மாணவப் பருவத்திலேயே கம்யூனிச அரசியல் ஆட்கொள்ளவே, கட்சி அரசியலில் நாட்டம் மிகுந்து நின்ற மணி அண்ணாச்சியை நன்கு உணர்ந்து கொண்ட அப்போதைய நெல்லை மாவட்ட கட்சி செயலாளர் தோழர் ப.மாணிக்கம், அவருக்கான இடம் நேரடி அரசியல் அல்ல, மாறாக அறிவுத்துறைதான் ஏற்ற இடம் என்று ஆற்றுப்படுத்தி, பேராசிரியர் நாவாவின் ஆய்வுப் பட்டறைக்கு வழிநடத்திச் சென்றார். அக்கணம் முதல் பேராசிரியர் நாவாவின் தலைமாணாக்கராய் ஆய்வு வாழ்க்கையைத் தன் வாழ்வியலாக மாற்றிக்கொண்டார் மணி அண்ணாச்சி.

தன் வளர்ச்சிக்கு முன் நிபந்தனையாக தன்னைச் சுற்றிலும் வளர்ச்சி இருந்தாக வேண்டும் என்பதில் பேராசிரியர் நாவா உறுதியாக இருந்தார். எனவே மணி அண்ணாச்சியைப் போலவே வெ.கிருஷ்ணமூர்த்தி, பேராசிரியர் தோதாத்ரி, டாக்டர் தி.சு.நடராசன், எஸ்.எஸ்.தியாகராஜன், ஆ.சுப்ரமணியன், மே.து.ராசுகுமார், பொன்னீலன், கா.சுப்ரமணியன்,

புலவர் மங்கை, டாக்டர் முத்துமோகன், செந்தீ நடராசன், சி.சொக்கலிங்கம், டாக்டர் ராமச்சந்திரன், டாக்டர் ஸ்டீபன் ஆகியோரும் பேராசிரியரின் பட்டறையில் பட்டை தீட்டப்பட்டவர்களே.

பேராசிரியரின் மாணாக்கர்கள் எல்லோருமே அவரவர் துறைகளில் பிரகாசிக்கக் கூடியவர்கள். பேராசிரியர் நாவா குறித்து ஆய்வு செய்த டாக்டர் இரா.காமராசு பேராசிரியர் நாவாவின் மாணாக்கர்கள் நாவா சிந்தனைப் பள்ளியாகப் பரிணமித்து தமிழ் உலகில் வேர்பரப்பி நிற்பதைத் தன் ஆய்வேட்டில் மிகச் சிறப்பாகப் பதிவு செய்திருப்பார்.

மணி அண்ணாச்சியின் படிப்பு புலவர் பட்டயப் படிப்பு. 1967 முதல் 2001 வரை தூத்துக்குடி வ.உ.சி. கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றினார். ஆனால் அவர் ஈடுபட்ட துறைகள் என்று எடுத்தால், தமிழ் இலக்கியத் துறைக்கு அப்பால் நாட்டார் வழக்காற்றியல், வாய்மொழி வரலாறு, அடித்தள மக்கள் வரலாறு, பொருளாயத் பண்பாடு, தமிழ்ச் சமூக வரலாறு, தமிழ்க் கிறித்தவ வரலாறு என பல துறைகளிலும் காலான்றி நிற்பவர்.

ஆய்வு என்பதை அறைக்குள் நடத்தி முடிக்கும் உலகில் தன் ஆய்வுகளை பேராசிரியர் நாவா வழியில் தீவிரமான களப்பணிகளில் பட்டை தீட்டிக் கொண்டு வருபவர். அவர் எழுதிய ஒவ்வொரு நூலிலும் மிகப் பரந்துபட்ட அறிவுத் தேர்ச்சியும், மிக விரிந்துபட்ட களக் கண்டுபிடிப்புகளும் ஊடாடி நிற்பதைக் காணலாம். அவர் எழுதியுள்ள இருபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் அனைத்திலும் நுண்மான் நுழைபுலம் இயல்பாகவே இசைந்து நிற்கும். அறிவார்ந்த விவாதங்கள் நிரம்பி நிற்கும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, மக்கள் சார்பு அடிநாதமாய் இசைந்திருக்கும்.

‘என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே’ என்ற தமிழ் மரபைத் தன் மரபாக்கிக் கொண்டவர் மணி அண்ணாச்சி. பட்டங்களையோ, பதவிகளையோ தேடிப் போனவரும் இல்லை. சில நேரங்களில் தேடி வந்த கௌரவங்களைக் கூட கண்ணியமாக மறுதலித்தவர். ஓரிடத்தில் பாராட்டுப் பத்திரமும், பணமுடிப்பும் கிட்டியபோது, பணமுடிப்பைப் பக்குவமாக அந்த இயக்கத்துக்கே கொடுத்துவிட்டு வெறும் கையோடு வந்தவர்.

எந்தப் படாடோபமும் இல்லாமல் ஆய்வுப் பணியைச் செய்கிறார் என்று சொல்லி நிறுத்த முடியாது. பேராசிரியர் நாவாவைப் போன்றே தன்னைச் சுற்றிலும் பக்கக் கன்றுகளைக் காலந்தோறும் வளர்த்து வருபவர். என்னுடைய ஆசான் என்று உரிமை கொண்டாடும் அறிவுப்

பிள்ளைகள் அவருக்கு ஏராளம் உண்டு நம் தமிழகத்தில்.

தான் தொட்ட துறைகளில் துறைபோகிய அறிஞராக வளர்ந்து நின்ற நிலையில் 2012ல் திருச்சி மாநாட்டில் தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் மாநிலத் தலைவராக பொறுப்பேற்றார். அறிவுத் துறையில் சாதனைகள் செய்த அவர் பெருமன்ற அமைப்பிலும் ஆற்றலோடு இயங்கத் தொடங்கிய வேளையில் அவருடைய வேகத்துக்கு தடை போட்டதுபோல ஒரு விபத்து நேரிட்டது. ஆனாலும் தனக்கு நேரிட்ட எதிர்மறையை நேர்மறையாக்கிக் கொண்டு அறிவுலகத்துக்கு அன்றாடம் பங்களிப்புகளைச் செய்து கொண்டேயிருக்கிறார்.

அவருடைய ஒரு கட்டுரையைப் படித்தாலோ, அவருடைய ஒரு உரையை நீங்கள் செவிமடுத்தாலோ, அவரிடம் நீங்கள் ஓய்வாக உரையாடினாலோ, உங்களை அறியாமலேயே அவர் பரப்பும் அறிவுச் சூழலில் நீங்கள் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டு விடுவீர்கள். அவரிடமிருந்து நீங்கள் விடைபெற்று வெளியே வரும்போது குறைந்தது ஒரு புதிய விஷயமாவது உங்கள் சிந்தனையில் சிறைப்பட்டிருக்கும். அவர் பேச்சினூடே வெளிப்படும் ஏதேனும் நகைச்சுவை உங்கள் உதடுகளில் புன்முறுவலைப் பூக்க வைக்கும்.

இத்தகைய அறிஞருக்கு இன்று தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் டாக்டர் பட்டம் கொடுத்து கௌரவிக்கிறது. இது தமிழுக்கு மிகவும் மகிழ்வான தருணம். பேராசிரியர் நாவா வாழ்ந்த காலத்தில் அவருடைய பேராளுமையைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. அவர் மறைவுக்குப் பின் யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகம் டாக்டர் பட்டம் கொடுத்து கௌரவித்த பின்னரும் தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்கள் கண்டுகொள்ள மறுத்தன.

ஆனால் இன்று தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் செய்யும் செயற்கரிய செயலால் உண்மையில் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்திருக்கிறது. எனவேதான் இது தமிழுக்கு மிகவும் மகிழ்வான தருணம் என்று குறிப்பிட்டேன்.

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் மணி அண்ணாச்சிக்கு டாக்டர் பட்டம்தான் கொடுக்கப் போகிறது. ஆனால் முகநூல் பக்கங்களிலும், பத்திரிகைகளிலும் மணி அண்ணாச்சிக்குக் கிடைத்து வரும் புகழாரங்களைப் பார்க்கும்போது, அண்ணாச்சிக்கு சாகித்திய அகாதமி விருது கிடைத்தது போன்ற உணர்வு நெஞ்சத்தை நிறைக்கிறது.

அன்பான மணி அண்ணாச்சிக்கு நெஞ்சம் நிறைந்த நல்வணக்கங்களும், நல்வாழ்த்துக்களும்!



## காலனி ஆட்சி மருத்துவமனையில் உயர்சாதிக்கு தனிப்பகுதி, தனிச்சமையல்

டாக்டர். சு.நரேந்திரன்

டாக்டர் மருத்துவம் என்னும் கோட்பாட்டின்படி பெண்களின் நலவாழ்வுக்கு ஒரு சிறப்பான இடத்தைக் காலனிய அரசு மேலை மருத்துவத்தின் மூலம் அளிக்க விரும்பியது. இது இந்தியாவில் வரலாற்று ரீதியான முக்கிய நிகழ்வாகும். ஏனெனில், 1870ஆம் ஆண்டிற்கு முன் மிகக் குறைந்த அளவே இதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பகாலத்தில் மருத்துவம் பார்த்து மக்களுக்கு நலம் பேணும் பணியில் மிகக் குறைந்த அளவே பெண்கள் பங்கெடுத்தனர். இராணுவம், சிறை, மருத்துவமனை ஆகிய இடங்களில் ஆண்களே ஆதிக்கம் செலுத்தினர்.

பெண்கள் மருத்துவம் படிக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஏனெனில் ஆணுக்கு அடங்கியவளே பெண் என்ற சித்தாந்தம் மற்றும்

கடுமையாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட பர்தா முறையும் இதற்கான காரணங்களாகும். மேலும் தாதிகள் மருத்துவம் செய்வது என்பது கீழ்ச் சாதிக்கு என்பது எழுதப்படாத சட்டமாக இருந்தது. கர்நாடகாவில் லம்பாடிகள், கேரளாவில் பறையர்கள், தமிழ்நாட்டில் வண்ணாத்திகளும் நாவிதர்களும் தாதி வேலை பார்த்தனர். அவர்கள் எந்தவிதமான முறையான பயிற்சியுமின்றி பழையமையான முறையிலே பிரசவம் பார்த்து வந்தனர். பிரிட்டனிலும் கூட பெண்கள் மருத்துவம் படிப்பதற்கு 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலம் வரை அனுமதி மறுப்பு நீடித்தது.

1878ஆம் ஆண்டு மதராஸ் மருத்துவக் கல்லூரி பெண்களை மருத்துவம் படிக்க அனுமதித்தது. 1880க்குப் பிறகு, மருத்துவக் கல்வி இந்தியாவில் பரவலாக்கப்பட்டு அரசால் பல மருத்துவக்

கல்லூரிகள் திறக்கப்பட்டன. இந்நிலையில் மகளிர் நல கழகங்களும் அறக்கட்டளைகளும் பெண்கள் மருத்துவம் கற்க உதவின.

### கோஷா மருத்துவமனை / ராயல் விக்டோரியா உயர்சாதி மற்றும் கோஷா பெண்களுக்கான மருத்துவமனை

மதராஸ் மாநகரத்தின் மற்றொரு சிறப்பு வாய்ந்த மருத்துவமனை ராயல் விக்டோரியா உயர்சாதி மற்றும் கோஷா பெண்களுக்கான மருத்துவமனையாகும். இதன் நிறுவனர், மதராஸ் மருத்துவக் கல்லூரியின் முதல் மாணவியான டாக்டர் மேரி ஸ்கர்லிப். இவர் மகளிருக்காக மதராசில் முன்னரே மருத்துவமனை உள்ள பொழுதும் ஒரு மகளிர் மருத்துவமனையை 1885 தொடங்குவதற்கான காரணம், ஆண் மருத்துவர்களால் நடத்தப்படும் மருத்துவமனைக்கு சில சமூக, மத கோட்பாட்டிற்கு உட்பட்டு ஆண்களிடம் மருத்துவம் செய்துகொள்ள விரும்பாத பெண்களுக்கு மருத்துவம் அளிப்பதற்காகவே ஆகும்.

1878-1882இல் இவர் இங்கிலாந்திற்குப் படிப்பிற்காகச் சென்றபொழுது, விக்டோரியா ராணியை சந்தித்து, இந்தியப் பெண்மணிகளுக்குத் தகுந்த பெண் மருத்துவர் இல்லை என்று எடுத்துக்கூறி, பிறகு இளவரசர் வேல்ஸ் மற்றும் இளவரசி வேல்ஸ் ஆகியோரிடமும் இதைப் பற்றிக் கூறினார். இந்தியாவிற்கு வந்து, தனது மருத்துவத் தொழிலை ஆரம்பித்து அளவுக்கு மிஞ்சிய நோயாளிகளுக்கு மருத்துவம் செய்தாலும், அதில் தான் மனநிறைவு கொள்ளாது பெண்களுக்காக மட்டும் ஒரு மருத்துவமனை தொடங்குவதிலேயே

நாட்டம் கொண்டார். இதற்கு உதவிட, மதராஸ் கவர்னர் மனைவி லேடி கான்ட் கூப் (Gant Guff) மற்றும், சர்ஜன் ஜெனாலிடம் உதவி நாடினார். இவர்கள் துணையுடன் மதராசில் முக்கிய பிரமுகர்களுடன் ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. இம்மருத்துவமனையை எப்படித் தொடங்குவது? மற்றும் அதற்கான செலவினங்கள் குறித்துப் பேச மேதகு லேடி கிராண்ட் டப்ரின் தலைமையில் 1885 மார்ச் 6ஆம் தேதி ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. இதில் கஸ்தூரி பாஸ்யம் அய்யங்கார், திவான்பகதூர் ஆர்.ரெங்கநாதராவ், விஜயநகர ராஜா, வெங்கடகிரி ராஜா, நீதியரசர் முத்துசாமி அய்யர், ராஜா சர் செவாலியர் ராமசாமி முதலியார் ஆகியோர் உயர்சாதி மற்றும் கோஷா பெண்களுக்கான மருத்துவமனை உருவாக்கக் கூடினர். இம்மருத்துவமனையை உருவாக்க அக்கூட்டத்திலேயே ரூ.70 ஆயிரம் திரட்டப்பட்டு, 1885 டிசம்பர் 7ஆம் தேதி மேதகு லேடி கிராண்ட் டப்ரினால் மருத்துவமனை திறக்கப்பட்டது. இம்மருத்துவமனையை நிறுவ முயற்சி எடுத்த டாக்டர் ஸ்கர்லிப் முயற்சியால் இம்மருத்துவமனைக்கு இராணி விக்டோரியா பெயர் வைத்திட இராணியின் அனுமதி பெற்று சூட்டப்பட்டது.

இம்மருத்துவமனை தொடங்க, திருவாங்கூர் ராஜா, புதுக்கோட்டை ராஜா, ஆற்காடு இளவரசர் ஆகியோரும் தங்கள் ஆதரவைத் தெரிவித்தனர்.

(The Madras Centenary Commemoration, volume, New Delhi, Asia Education Service, 1994)

### சேப்பாக்கத்தில் மருத்துவமனை

இம்மருத்துவமனை தொடக்கத்தில் நுங்கம்பாக்கத்தில் மூர்கார்டனில் உள்ள மாண்புமிகு மிர் ஹுமாயூன் ஷா பகதூரின் வீட்டில் வாடகையின்றி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பிறகு, திருவல்லிக்கேணியிலிருந்து சேப்பாக்கத்திற்குச் சிறிது தெற்கில் 1890இல் அரசு இடத்துடன், மருந்து வாங்க ரூ.10 ஆயிரம் அளித்தபிறகு, மருத்துவமனைக்கான கட்டடங்கள் நிரந்தரமாகக் கட்டப்பட்டன. கண்காணிப்பாளர் வீடு கட்ட விஜயநகர ராஜா ரூ. 32 ஆயிரம், உள்நோயாளிகள் பிரிவு கட்டடங்கள் கட்ட மதராஸ் விக்டோரியா மகாராணியின் மகளிர் சேமநல நிதியிலிருந்து ரூ. 50 ஆயிரம், பிரசவக்கூடம் மற்றும் தொற்றுள்ளவருக்கு பிரசவம் பார்க்க ஒரு கூடம் லேடி பாஸ்யம் அய்யங்காரினாலும் கட்டப்பட்டு மருத்துவமனை திறக்கப்பட்டது. அப்போது கண்காணிப்பாளராகப்



பொறுப்பேற்றவர் குமாரி ஹென்ரிக் (Hendric)..

ஆரம்பத்தில் இம்மருத்துவமனை டப்ரின் நிதியத்தின் கண்காணிப்பில் இருந்து வந்ததை, 1921 ஏப்ரல் 16ஆம் தேதி அரசு தனக்குக் கீழ் கொண்டு வந்தது. இதன் முதல் கண்காணிப்பாளராக, மேரி பியூடன் (Mary Beadon), பிறகு குமாரி மேதகு லசாரஸ்சும், மதுரமும் முதல் இரண்டு இந்திய கண்காணிப்பாளர்கள் என்ற பெருமை பெற்றனர்.

இம்மருத்துவமனை செயல்பாடுகளில், குறிப்பிடும்படியான ஒரு செய்தி. பிராமணர், சூத்திரர், இஸ்லாமியர் ஆகியோருக்குத் தனித்தனியான படுக்கைக் கூடங்களும் இருந்தன. உயர்சாதிக்கென்று உயர்சாதிக்காரர்களால் தனி சமையலும் நடைபெற்றன. (Billington Women in India. p.107)

பிரசவத்திற்காகத் தொடங்கிய இம்மருத்துவமனையில் பொதுவாக மற்ற நோய்களுக்கும் தனித்தனிப் பகுதிகள் தற்பொழுது இயங்கி வருகின்றன.

வேல்ஸ் இளவரசர் இந்திய வருகையை நினைவு கூற, 1922இல் பொது மக்களிடமிருந்து திரட்டப்பட்ட பணத்தால் குழந்தைகள் மருத்துவமனை பழைய மருத்துவமனையை ஒட்டியபடி கட்டி 1936 ஏப்ரலில் 52 படுக்கைகளுடன் திறக்கப்பட்டது.

ஆண்டுக்கு ஆண்டு நோயாளிகளின் வருகை பெருகிய இன்றைய காலகட்டத்தில் ஓர் ஆராய்ச்சிக்கான மருத்துவமனையாகக் கஸ்தூரிபாய் மருத்துவமனை என்று பெயர் மாற்றம் பெற்று நடைபெற்று வருகின்றது.

**வேலூரில் மகளிர் மருத்துவமனை / சி.எம்.சி.தோற்றம்**

டாக்டர் இடா ஸ்கடருக்கு முன் அவர் தந்தை டாக்டர் எச்.என்.ஸ்கடர் நடத்திய மருத்துவமனையில், ஆரம்ப காலத்தில் மருத்துவம் பெற மிக கவனத்துடன், கொஞ்சம் வெட்கத்துடன் மற்றும் பீதியுடனே கீழ்மட்ட சாதியினரே வந்தாலும், பிறகு இந்நிலை படிப்படியாக மாறியது. குறிப்பாக, உயர்மட்ட இந்துக்களும், இஸ்லாமியர்களும் கூட எத்தயக்கமுமின்றி மருத்துவம் பெற்றனர். இதில் ஒரு செய்தி என்னவெனில், மருத்துவமனையில் மருத்துவம் பெற்ற பலர், மருத்துவனைக்குள்ளேயே கிறித்தவ சமயத்தைத் தழுவினர். இது அம்மருத்துவமனையை நடத்திய ஆங்கில மிசனரிகளுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளித்தது, இந்நிலையில் டாக்டர் ஸ்கடர் ஒவ்வொரு மிஷனரியும் ஒரு கையில் வேதத்தை வைத்துக் கொண்டு மருத்துவம் செய்ய மற்றொரு கையைத் தயாராக வைத்திருக்க வேண்டும் என்று கூறினார்.

ஆனால் பல மிஷனரிகள் (1830) இதுபோல் மருத்துவ சேவை செய்யாது உள்ளனர் என மனம் வருந்தினார். இதற்குப் பிறகே தந்தையுடன் டாக்டர் இடா ஸ்கடர் 1990இல் இந்தியாவிற்கு வருகையுற்ற காலத்தில் மிகச்சில இந்திய, மேலை நாட்டு மகளிர் மருத்துவர் மற்றும் பயிற்சி பெற்ற தாதிகள் ஆகியோரால் பிரசவம் பார்க்கப்பட்டது. என்னென்ன உத்திகளைக் கையாண்டால் மகளிர் மருத்துவத்தை மேம்படுத்தலாம் என்ற நோக்கோடு இந்தியாவின் சிறந்த மருத்துவ மேதைகளுடன் இடா ஸ்கடர் நட்பு கொண்டாடினார். அவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் வட இந்தியாவில் வசித்த அமெரிக்க மிஷனரியான சி. ஸ்வான் (C.Swain), ஐரிஷ் திருச்சபையைச் சேர்ந்த சூசன் பிரைன் (Susan Brown), பூனே டாக்டர் லென்டிஸ் பெர்னார்ட் (Lentice Bernard), டாக்டர் பிராட்லி (Dr. Bradley), ரெபெகா வாக்கர் (Rebecca Walker), டாக்டர் ஃபென்னி காமா (Dr. Fenny Cama), முதன் முதலில் இந்தியாவில் மருத்துவப் பட்டம் பெற்ற டாக்டர் ஆனந்தபாய் ஜோஷி, பிறகு வெளிநாட்டில் பட்டம் பெற்ற மருத்துவப் பெண்மணி, மற்றும் ராயபுரம் மருத்துவமனையைத் திறக்கக் காரணமான மால்டிடா மாக்ஹெல் (Maltida Mchail) ஆகியோர்களாவர். (Improvement of the conditions of Child Birth in India, p.2)

**டாக்டர் இடாவிற்கு ஏன் இந்த ஆர்வம் தோன்றியது?**

1820இல் டாக்டர் ஜான் ஸ்கடர் இந்தியாவில் மதுரை மற்றும் சென்னையில் துயருற்றவர்களுக்குத் தன் பணியை அர்ப்பணித்து வந்தார். பிறகு இராணிப்பேட்டையில் வசித்தபோது 1870 டிசம்பர் 9இல் இவருக்கு இடா ஸ்கடர் பிறந்தார். இடா சிறுமியாகத் தன் பெற்றோருடன் வசித்தபோது, ஓர் இரவு மூன்று முறை உள்ளூர்வாசிகள் தங்கள் வீடுகளுக்குப் பிரசவம் பார்க்க அழைத்தனர். இடாவிற்குப் பேறுகால மருத்துவம் பற்றிய பயிற்சி இல்லை. ஆகவே, ஏதும் செய்ய முடியவில்லை. தந்தை ஒரு டாக்டராக இருப்பினும் சமூகத்தில் இருந்த சில சமூகக் கட்டுப்பாடுகளின் காரணமாக, ஆண் டாக்டர் என்பதால் பிரசவம் பார்க்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. விடிந்தவுடன் இடாவிற்கு பேரதிர்ச்சி காத்துக் கொண்டிருந்தது. இரவில் இடாவை மருத்துவம் பார்க்க அழைக்கப்பட்ட வீடுகளில் இருந்த மூன்று கருவுற்ற பெண்களும் இறந்துவிட்டனர். அப்போது, “இதுவே இந்திய மகளிரைக் காப்பாற்ற, மருத்துவ நிறுவனங்களை நிறுவ, கடவுள் கட்டளையிட்ட நாள்” என்று இடா நினைத்தாராம்.

இதன் பிறகு, அமெரிக்காவிற் குச் சென்று, பிளடெல்பியாவில் உள்ள கார்நெல் (CORNEL) பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ள மகளிர் மருத்துவக்கல்லூரியில் சேர்ந்து, 1895இல் மருத்துவப் பட்டம் பெற்று இந்தியாவிற் குத் திரும்பினார்.

முதன் முதலில் மருத்துவத் தொழிலைத் தன்னுடைய தந்தையின் வீட்டிலேயே தொடங்கினார். இதுவே பிறகு மேரி தாபர்செல் மருத்துவமனை ஆனது. அதன் பிறகு, ஒரு மருத்துவ ஆலோசனைக் கூடம் 1906இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, அங்கு போய்வர குதிரை வண்டி பயன்படுத்தப்பட்டது. இவருக்கு உதவியாக இருவர் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டு ஒருவர் ஆவணங்களை ஒழுங்குபடுத்தவும், மற்றொருவர் மருந்து தயாரித்துக் கொடுக்கவும் உதவி வந்தார்கள். பிறகு இது 1924இல் தொடர்புபாளையத்திற்கு மாற்றலானது.

வேலூரில் கிறித்தவ மருத்துவக் கல்லூரி 1918இல் டாக்டர் இடா ஸ்கடரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவரே இதன் முதல் முதல்வர். ஆரம்பத்தில் மகளிர் மருத்துவர்களுக்குத் தகுந்த பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் எல்.எம்.பி. 1933 வரை நடைபெற்று, பிறகு, டி.எம். & எஸ் படிப்பும் நடைபெற்று, 1942இல் மதராஸ் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைந்தது.

முதல் தொகுதியில் 25 மாணவர்கள் படித்தனர். இடா ஸ்கடர் 1944இல் ஓய்வு பெற்றார். பிறகு, சிறப்பு நிலை முதல்வராக 1947 வரை நீடித்தார். இவ்வாண்டு 10 ஆண்கள் படிக்க தேர்வு ஆனார்கள். இக்கல்லூரி அமெரிக்கன் காலேஜ் ஆப் ஏசியா நிதிமூலம் நடைபெற்றது. இதற்குப் பெரும் உதவியாகப் பணியாற்றியவர் திருமதி ஹென்றி வபிய போடி.

இது தவிர 8 வட அமெரிக்க மிஷனரிகளும், 5 பிரிட்டிஷ் மிஷனரிகளும், உதவிக் கரம் நீட்டின. தற்பொழுது 39 இந்திய தேவாலயங்களுடனும் மிஷனரி சபைகளுடனும் அமெரிக்கா, கனடா, இங்கிலாந்து, ஆஸ்திரேலியா, டென்மார்க் தேசத்தின் மிஷனரிகளும் உதவுகின்றன.

1907 இல் ஸ்கடர் செவிலியர் பயிற்சி நிலையத்தைச் செல்வி யூக்டனை (Houghton) தலைமை மருத்துவராகப் பணியமர்த்தி ஆரம்பித்தார். இதன் மூலம் முதன்முதலில் வீடுகளுக்குச் சென்று, மேலை மருத்துவ முறையில் செவிலியர்கள் பிரசவம் பார்க்கும் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதன் தொடர்ச்சியாக, டாக்டர் ஸ்கடரால் பள்ளிகொண்டாவிலும், குடியாத்தத்திலும் மருந்தகங்கள் தோன்றின.

இவருடைய மகத்தான மருத்துவ சேவையைப் பாராட்டி இந்திய அரசு 1939இல் "Kiser I India" என்ற

விருதுடன் தங்கப்பதக்கமும் வழங்கியது. (Growth of Medical Education, p.59)

**கல்யாணி மருத்துவமனை: (மெதோடிஸ்ட் மதராஸ் மிஷனரி சங்கம்)**

இதைத் தொடங்கியவர் திவான்பகதூர் நாராயணய்யர் சுப்பிரமணியம். இவர் பாரிஸ்டர் படித்த வழக்கறிஞராக மதராஸ் உயர்நீதி மன்றத்தில் பணியாற்றிய பிறகு அட்மினிஸ்ட்ரேடிவ் ஜெனரல் மற்றும் மதராஸ் ஆபீஸ் டிரஸ்டியாகப் பணியாற்றியவர். இவர் பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்தவர், என்றாலும் பிறகு கிறித்துவ மதத்தைத் தழுவினார். இவரால் மதராஸ் மைலாப்பூரில் தன் தாய் கல்யாணி நினைவாக மகளிர் மற்றும் குழந்தைகளுக்கான மருத்துவமனையை உருவாக்கி லண்டன் மெதோடிஸ்ட் மிஷனரியிடம் இதனை நடத்துமாறு ஒப்படைத்தார். பின்னர் இம்மருத்துவமனை தென்னிந்திய கிருத்துவ சபையினரால் நடத்தப்பட்டது. இம்மருத்துவமனையை 1909இல் திறந்தவர் மெதோடிஸ்ட் மிஷனரியைச் சார்ந்த லேடி ஓயிட். அந்நிலையில் 24 படுக்கைகளுடன் மிகவும் அர்ப்பணிப்புடன் பணியாற்றும் செவிலியர்களால் நடத்தப்பட்டது. இம்மருத்துவமனை இன்றும் பெரிய அளவில் மிகச் சிறப்பாக நடந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. (Improvement of the conditions of child birth, p.122, V.Gayathri thesis. p.213)

**மகளிர் மருத்துவ தன்னார்வ நிறுவனங்கள்**

தன்னார்வ நிறுவனமான, மதராஸ் மாகாண மகளிர் மற்றும் குழந்தைகள் நலக் கழகம் 1921இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு குழந்தை நல மையங்களை நடத்த உதவித்தொகை வழங்கியது. மேலும் இந்நிறுவனம் சுகாதாரப் பணியாளர்களுடன் பேறுகால மகளிரைக் கண்காணித்து அறிவுரை கூறுதல், மகளிர், குழந்தை குறித்த நலவாழ்வுக்கான, மேம்படுத்தக்கூடிய கருத்துக்களை பிரச்சாரம் செய்தல் ஆகியவைகளை மேற்கொண்டது.

1929இல் இக்கழகம் ஏழு மையங்களை மாநகராட்சியின் உதவித்தொகையோடு நடத்தியது. கிராமப்புறங்களில் 46 குழந்தை நல மையங்களுக்கு மாதம் ரூ. 25 வழங்கியது. இதுபோலவே, 1931இல் இந்திய செஞ்சிலுவைச் சங்கம் மதராஸ் மாகாணம் உட்பட இந்தியாவின் பல இடங்களில் மகப்பேறு மற்றும் குழந்தை நல சங்கங்களை ஆரம்பித்தது. மற்றும் செயின்ட் ஜான் ஆம்புலன்ஸ் கழகமும் மகளிர் மருத்துவத்தில் புதிய புதிய முறைகளையும் மற்றும் குழந்தை நலத்தையும் பேண பாடுபட்டது.

# வாரிக்கு வாரி வேண்டாம்

அ.கா. பெருமாள்

தமிழில் படைப்பாளிகளுக்கும் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கும் உள்ள இடம் மொழிபெயர்ப்பாளனுக்கு இல்லை. ஏன் பதிப்பாசிரியர்களுக்கும் தொகுப்பாசிரியர்களுக்கும் உள்ள இடத்தைக் கூட மொழிபெயர்ப்பாளனுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. தமிழில் 1880-லிருந்து 1990 வரை உத்தேசமாக 1018 படைப்புகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன என்பது ஒரு குறிப்பு. இந்திய உலக மொழிகளிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட இந்தப் படைப்புகளில் ஆங்கில மொழி மூலம் வந்தவைகளே அதிகம். இதை அடுத்து பிரஞ்சு. இக்காலக் கட்டத்தில் 26 மொழிகளிலிருந்து படைப்புகள் தமிழிற்கு வந்துள்ளன.

இந்தப் படைப்புகளில் 1941-60 ஆம் ஆண்டுகளில்தான் மிக அதிக அளவு நூற்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. (516) கவிதை, நாடகம், நாவல், சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வரிசையில் நாவல்களே அதிகம். (518) இந்திய விடுதலைக்குப்பின் ஏற்பட்ட கல்வி விழிப்புணர்வு, இலவசக்கல்வி, பொது நூலகக் கட்டிடம்

ஆகியவை பரவலானது. பொதுவான படிப்பிற்குக் காரணமானது. அப்போது மக்களின் படிப்புத்தீனிக்கு மொழிபெயர்ப்பு தேவைப்பட்டது.

இக்காலகட்டத்தில் அதிகம் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட படைப்பாளி சேக்ஸ்பியர். இவரது நாடகங்கள் 134 வடிவங்களில் வந்திருக்கின்றன. The Merchant of Venice நாடகத்திற்கு மட்டும் 13 மொழிபெயர்ப்புகள் வந்துள்ளன. அப்போது சாதாரணத் தமிழ் வாசகன் அறிந்த பெயர்கள் எமிலிஜோலா, மாப்பசான், சார்லஸ் டிகன்ஸ், வால்டர், ஸ்காட், மார்க்சிம் கார்கி, காண்டேகர், ரவீந்திரநாத் தாகூர், பங்கிம் சந்திரர், பிரேம் சந்த் என அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

ரஷ்ய படைப்புகளின் 41 நூற்களை மொழி பெயர்த்த பூ சோமசுந்தரம், பிரஞ்சு, ஆங்கிலத்திலிருந்து 28 நூற்களை மொழிபெயர்த்த கா. அப்பாத்துரை, வி.எஸ்.வெங்டேசன், க.நா.சு என நீண்ட வரிசையிலான பெயர்கள் இன்றைய நவீன வாசகர்கள் பலருக்குத் தெரியாமல் ஆகிவிட்டது. இந்நூற்களில் சிலவே மீண்டும் அச்சில் வந்துள்ளன.

40, 50, 60 -க்களில் வெளிவந்த மொழி பெயர்ப்பால் தமிழினின் வாசிப்பு தரம் உயர்ந்தது. நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்க்க உருவாக்கிய அஸ்திவாரம் மொழிபெயர்ப்பு என்பது இன்று மறக்கப்பட்ட ஒன்று.

“மொழிபெயர்ப்பு” என்ற தமிழ்ச் சொல் Translation என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லிலிருந்து உருவானதல்ல. தொல்காப்பியர், தொகுத்தல் விரித்தல் எனத் தொடங்கும் சூத்திரத்தில் “மொழிபெயர்ப்பு அதர்பட யாத்தல்” என்னும் சொல்லாட்சியைக் கூறுகிறார். இவர் ஒரு மொழியிலிருந்து இன்னொரு மொழிக்கு விஷயங்கள் செல்லுவதையே அதர்பட யாத்தல் என்கிறார். அதாவது மொழிக்கு மொழி மாற்றப்படுவதல்ல இது என்பதில் தொல்காப்பியருக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது.

இப்படியான நிலையில் மொழிபெயர்ப்பாளனைப் படைப்பாளி என்று ஏன் கூற முடியாது. கம்பனும், திருத்தக்கத் தேவரும் தமிழின் தரமான படைப்பாளிகள் என்றுதானே சொல்ல முடியும். இவர்கள் மொழி மாற்றம் செய்த தழுவலாளர்களே. இவர்களைப் போல பல உதாரணங்கள் கூறலாம்.

ஆரம்பகால இலக்கியவாதிகளான கம்பன் திருத்தக்கதேவர் போன்றோருக்கு வரிக்குவரி மொழி பெயர்ப்பு பதில் விருப்பமில்லை. படிப்பவனுக்குப் புரியும்படியாக பண்பாட்டைக் கட்டுப்படுத்தாத, குலைக்காத பதம், பதச்சேர்க்கை அவசியம் என்பதைச் சிலர் நன்றாகவே உணர்ந்திருந்தார்கள். விவிலிய மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இதில் மிகவும் கவனம் செலுத்தினர். வரிக்கு வரி மொழிபெயர்த்தால் என்ன ஆகும்? பல இடங்களில் நகைச்சுவை துணுக்காகத்தான் அவை மிஞ்சும்.

என் கல்லூரி பொருளாதாரப் பேராசிரியர் ஒருவர், பி.ஏ. பொருளாதாரம் இரண்டாம் ஆண்டிற்குரிய பாடத்திட்டத்தில் இருந்த புத்தகம் ஒன்றைத் தந்து ஒரு வாக்கியத்தைப் படிக்கச் சொன்னார். “தமிழகப் பசுக்களுக்கு இப்போது அதிகமும் எண்ணெய் ரொட்டிகள் கொடுக்கப்படுவதில்லை” என்ற வாக்கியத்தைப் படித்தேன். இதிலுள்ள எண்ணெய் ரொட்டிக்குப் பொருள் என்ன என்று கேட்டார். அவர் தந்தது தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நூல். ஆங்கில மூல நூலையும் தந்தார். அங்கு எண்ணெய் ரொட்டி என்பது Oil Cake என இருந்தது. உண்மையில் அது ‘புண்ணாக்கு’ என்ற சொல்லைக் குறிப்பது.

புண்ணாக்கு ஆங்கிலத்தில் Oil Cake ஆனது. அது தமிழில் எண்ணெய் ரொட்டி ஆகிவிட்டது. இது வரிக்கு வரி மொழிபெயர்ப்பால் வந்த விளை. ஒரு பண்பாட்டில் உள்ள சொல்லை அப்படியே எடுத்துக்கொள்வது மொழிபெயர்ப்பை படைப்பு நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும். அப்படியான வரிக்குவரி மொழி பெயர்ப்பை எப்படி ஒத்துக்கொள்வது.

தமிழக விமான நிலையம் ஒன்றில் “Physically Challenged” என்பதற்கு உடற்கூறு அறை கூவலர் என்றும் ரயில்வே நிலையம் ஒன்றில் Tender exact fair என்பதற்கு கட்டணமே ஒப்பந்தம் என்றிருப்பதையும் பார்த்திருக்கிறேன். சேக்ஸ்பியரின் நாடகம் ஒன்றில், நீ சொல்வது சரிதான் என்ற அர்த்தத்தில் பேசும் கதாபாத்திரம். “There lies the point” எனக் கூறும். இதை “அங்கே இருக்கிறது புள்ளி” என மொழிபெயர்த்திருக்கிறார் ஒருவர். இதுபோல வரிக்குவரி மொழிபெயர்த்தற்கு எவ்வளவோ உதாரணங்கள் சொல்ல முடியும். கி.பி. 16- ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன் இதுபோன்ற சிக்கல் வரவில்லை.

தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தே ஒரு மொழியிலிருந்து இன்னொரு மொழிக்குச் செய்திகளைக் கொண்டு செல்வது என்பது நடைமுறையிலிருந்தது. கி.மு.700 முதல் கி.பி.2 - ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள கால கட்டங்கள் பாலி, பிராகிரதம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மூன்று மொழிகள் தமிழில் கலந்திருக்கின்றன. இந்தக் கலப்பிற்குப் பின்னால் ஒரு பண்பாட்டு அரசியல் உண்டு. பாலி மொழிச் சொற்கள் பொறிக்கப்பட்ட பிராமி ஓட்டுக் சில்லுகள் பெரும்பாலும் கடற்கரைப் பகுதிகளில் கிடைத்தன. இதனால் இங்கு பவுத்தம் பரவி இருந்ததாகச் சொல்லுகின்றனர்.

பிராகிரதம், தமிழகத்தில் உட்பகுதியில் பரவிய மொழி; இது சமணத் துறவிகள் வழி வியாபாரிகளிடமும் பொதுமக்களிடமும் பரவியது. சமஸ்கிருதம், வைதீகர்கள் நெருக்கமாக இருந்த பகுதிகளில் பரவியது. இப்படிப் பரவிய சொற்கள் வழியே மொழி சார்ந்த பண்பாடும் பரவியது. இது பழைய வரலாறு, பிராமிக் கல்வெட்டை ஆராய்ந்தவர்கள் பிராமியில் பிறமொழிப் பெயர்ச்சொற்கள் அதிகம் அமைந்துள்ளன என்கின்றனர். (எ.கா. தம்மம், பணி, நிகமம், கணி)

பிறமொழி நூற்களைத் தழுவி எழுதிய காலகட்டமாகச் சங்கம் மருவிய காலத்தைக் கொள்ளலாம். ஒருவகையில் அறம் தொடர்பான செய்திகளைத் தமிழில் சொல்ல மூலநூற்களின்



பகுதிகளைத் தழுவ முற்பட்ட காலம் இது என்றும் சொல்லமுடியும். தமிழ் மக்களின் வாழ்வில் வைதீகக் கட்டமைப்பை உருவாக்கும் முயற்சியாகவும் இது விமர்சிக்கப்படுகிறது. இவை நேரடி மொழிபெயர்ப்பாகவோ தழுவலாகவோ இல்லாமல் மூலநூல் போன்ற பிரம்மையை உருவாக்கியவையாகவே விளங்கின. எ.கா. ஆசாரக்கோவை. இதில் சுக்கிரஸ்மருதி உட்பட பல சமஸ்கிருத சூத்திரங்கள். ஸ்லோகங்கள் ஆகியவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு பாடல்கள் வருகின்றன.

வையாபுரிப்பிள்ளை வள்ளுவனின் சில குறள்களை அர்த்தசாஸ்திரம் மனுஸ்மருதி, வாத்தையனரின் காமசூத்ரா ஆகியவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு என்றும் வள்ளுவனிடம் 126 சமஸ்கிருதச் சொற்கள் உள்ளன என்றும் கூறுகிறார். சில சொற்களை வள்ளுவனே உருவாக்குகிறான். (ஏகாந்தம் - ஒருவந்தம் ; ஸம்ஸார சாகரம் - பிறவிப் பெருங்கடல்)

சங்கம் மருவிய காலத்தை அடுத்து பிற மொழிக் காவியங்களைத் தமிழில் தரும் முயற்சி ஆரம்பமானது. இது ஜீவகசிந்தாமணி காப்பியத்திலிருந்து தொடங்குவதாகக் கொள்ளலாம். சிந்தாமணியின் மூலம் க்ஷத்திர சூடாமணி, சத்ய சிந்தாமணி என்கின்றனர். ஆனால் இவற்றின் ஒட்டுமொத்த அமைப்பைக் கடந்து சென்றே காப்பியத்தைப் படைத்திருக்கிறார் திருத்தக்க

தேவர். சூளாமணி, பெருங்கதை, ஸ்ரீபுராணம் ஆகியன எல்லாம் பிராகிரத சமஸ்கிருத பைசாச மொழிக் கதைகளின் தழுவல்களே.

வான்மீகியைத் தமிழிலே தந்தேன் எனக் கம்பனே கூறினாலும் அவன் உன்னதமான படைப்பாளியாகவே அவனது சமகாலத்திலும் கருதப்பட்டான். வான்மீகியிலிருந்து கதையை மட்டும்தான் அவன் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான். பல சமஸ்கிருதச் சொற்களைத் தமிழ் படுத்தும் முயற்சியில் இறங்கியவன் கம்பன். வில்லிபுத்தூராரும் கம்பனைப் போலவே தழுவி எழுதியவர்.

கம்பனுக்குப் பின் சமஸ்கிருத புராணங்கள் பல தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. கிறிஸ்தவம் (தேம்பாவணி, இரட்சணிய யாத்ரீகம் இஸ்லாம் (சீறாப்புராணம், மிஹாஜ் மாலை) ஆகிய மதங்களிலும் பரவலாக மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்கள் பெருகின.

தமிழகத்தில் 16-ஆம் நூற்றாண்டை மொழிபெயர்ப்பின் ஆரம்பகாலமாகக் கொள்ளலாம். இதற்குச் சில காரணங்கள் உண்டு. 1556-இல் கேரளத்தில் முதல் தமிழ் அச்ச நூல் வெளிவந்தது. “தம்பிரான் வணக்கம்” என்ற இந்த நூல் ஆண்டிரிச் பாதிரியார் மொழிபெயர்த்தது. இலங்கைப் பேச்சுத் தமிழில் அமைந்தது. 1566-இல் ஸ்பானிஷ் மொழியிலிருந்து கிரித்தியானி வணக்கம் என்ற நூல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதன் பிறகு எத்தனையோ மொழிபெயர்ப்புகள் வந்துவிட்டன.

19-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் பண்பாட்டிற்கு ஏற்ப மொழிபெயர்ப்பு இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து கொள்கையாக முன்வைக்கப்பட்டது. “சீசருக்குக் கொடுக்க வேண்டியதை சீசருக்குக் கொடுங்கள்” என்ற பைபிள் வாக்கியத்தில் சீசர் (அகஸ்டஸ்சீசர்) என்பது ராயர் (கிருஷ்ண தேவராயர்) என மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. விவிலியம் அல்லாத மொழிபெயர்ப்புகளும் இக்காலத்தில் வந்தன. தாண்டவராய முதலியாரின் பஞ்ச தந்திரத்தை (மராட்டி) 1826-இல் வந்தது. இது தமிழ் மரபுக்கேற்ப அமைந்தது. இது போலவே பக்த விஜயம் மொழிபெயர்ப்பும்.

இந்தக் கருத்தரங்கு கன்னியாகுமரி மாவட்டம், நாகர்கோவிலில் நிகழ்வதால், இங்குள்ள மொழிபெயர்ப்பு தொடர்பான செய்திகளும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

கன்னியாகுமரி மாவட்டம் இருமொழிப் பண்பாடுடையது. இங்குள்ள பழம் கல்வெட்டுகளில்

சமஸ்கிருதக் கலப்பு அதிகம். இந்த மாவட்டத்திலும் கிறிஸ்தவர்களின் வரவிற்குப் பின்னரே நேரடி மொழிபெயர்ப்பு ஆரம்பித்தாலும் அதற்கு முன்பும் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சி நடந்தது. நீலகண்ட ஆச்சாரியார் என்பவர் முத்திரா ராட்சசம் என்னும் சமஸ்கிருத காவியத்தைச் சாணக்கிய சூத்திரம் என்றும் கோட்டாறு குமருப் பண்டாரம் ஞானவாசிட்டத்தையும், தேசிக விநாயகம் பிள்ளை என்பவர் ஆதிசங்கரரின் செளந்தர்ய லகரியையும் மொழி பெயர்த்துள்ளனர். இவை அச்சில் வரவில்லை.

நாகர்கோவிலில் 1820-இல் மறுமலர்ச்சி கிறிஸ்தவர்களுக்காக ஒரு அச்சகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இங்கே ரெயினிசு மொழிபெயர்த்த விவிலியம் அச்சடிக்கப்பட்டது. (1823) இந்த மொழிபெயர்ப்பிற்கு நீட், மால்ட் ஆகியோர் உதவினர். அப்போதே இதற்கு 6000 பிரதிகள் அச்சிட்டனர். இதில் மலையாளக் கலப்பு உண்டு (அச்சுகளே ஞெங்களை ரெட்சியும்)

நாகர்கோவிலில் 1823-1845 ஆம் ஆண்டுகளில் 46 சிறு பிரசுரங்களும் 1843-1870 ஆம் ஆண்டுகளில்

70 சிறு பிரசுரங்களும் அச்சடிக்கப்பட்டன. இவற்றில் பெரும்பாலும் மொழிபெயர்ப்புகள் ஆகும். இக்கால கட்டத்தில் அறிவியல் நூற்களும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. (எ.கா. Domestic Animals ஊர்திரி விலங்கியல், Fishes - மச்சவியல். Wild Animals வனவிலங்கியல்)

இதே காலகட்டத்தில் இந்த மாவட்டம் நெய்யூர் ஊரினரான வேதக்கண் (1832-1892) என்பவர் மில்லனின் Paradise Lost என்னும் காவியத்தை ஆதி நந்தவனப் பிரளயம் என்னும் தலைப்பில் உரைநடை வடிவில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். இதுபோன்று வேறு நூற்களும் உண்டு. 1843-இல் நாகர்கோவிலிலிருந்து வெளிவந்த மாதர்போதினி என்னும் பத்திரிகையில் ஆங்கிலச் சிறுகதைகளும் உடல்நலம் பேணும் முறை குறித்து கட்டுரைகளும் வந்தன. இவை மொழிபெயர்ப்புகள், Under Scourt என்பதற்கு அடிப்பாவாடை என்னும் புதிய சொல்லை இந்த இதழ் பயன்படுத்தியது.

இவற்றில் பெரும்பாலான மொழிபெயர்ப்புகள் வரிக்குவரி ஆனவை அல்ல. பண்பாட்டுக்கு ஏற்ப வளைந்து கொடுத்தவை.

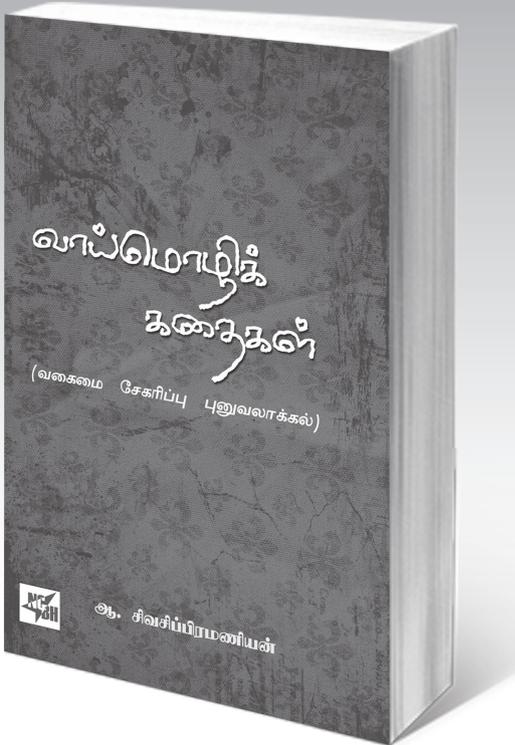
## விரைவில்... நியூ செஞ்சுரி வெளியீடாக...

### வாய்மொழிக் கதைகள்

(வகைமை - சேகரிப்பு - புனுவலாக்கல்)

ஆ. சிவசுப்பிரமணியன்

வாய்மொழிக்கதைகள் குறித்த ஓர் அரிச்சுவடியே இந்நூல். வாய்மொழிக்கதைகளைச் சேகரித்து அவற்றை எழுத்து வடிவில் கொண்டு வருவதென்பது சில விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டது என்பதையும், 'நலிந்தோரின் ஆயுதம்' என்று சமூகவியலாளர்கள் குறிப்பிடும் ஆயுதங்களில் ஒன்றாக இடம்பெறும் தகுதி வாய்மொழிக்கதைகளுக்கு உண்டு என்பதையும், தமிழ்நாட்டின் சமூக வரலாற்றுக்கான தரவுகளில் ஒன்றாக வாய்மொழிக் கதைகளைக் கொள்ளமுடியும் என்பதையும் இந்நூல் வெளிப்படுத்துகிறது.





# அடையாளச் சின்னங்கள்

பாவண்ணன்

சென்ற நூற்றாண்டில் தமிழ்க் கவிதைகளுக்கான இடத்தை மிக உயரத்துக்குக் கொண்டு சென்று நிலைநிறுத்தியவர் பாரதியார். இனிமையும் எளிமையும் வீரமும் வேகமும் பொருந்திய சொற்களால் அவர் புனைந்த கவிதைகள் அவருக்கு பெயரையும் புகழையும் தேடித் தந்தன. அவர் மறைந்து தொண்ணூற்றியெட்டு ஆண்டுகள் கடந்த பிறகும் கூட அவர் படைப்புகள் இன்றளவும் புதிய இளம் வாசகர்களை ஈர்க்கும் ஆற்றலுடன் உள்ளன. ‘மந்திரம்போல சொல்லின்பம் வேண்டும்’ என்று எழுதிய பாரதியாரின் பாடல்கள் கண்ணால் படிப்பவரின் மனத்தையும் காதால் கேட்பவரின் மனத்தையும் காந்தம்போல இழுக்கும் மந்திரசக்தி பொருந்தியவை. அவருடைய ஒவ்வொரு பாடலும் அவரை நினைக்கவைக்கும் அடையாளச் சின்னம். அவருடைய காலத்திலேயே அவர் பாடல்கள் மிகவும் புகழ்பெற்றவையாக இருந்தன. பல பாடல்கள் தொடர்ச்சியாக மேடைகளில் பாடப்பட்டன. சத்தியமூர்த்தி, கோதைநாயகி, ஜீவா, ஜெயகாந்தன் போன்றோர் பாரதியாரின் பாடல்களை உணர்ச்சிமயமான குரலில் பாடி மக்களிடையே எழுச்சியூட்டினார்கள் என்பது வரலாறு.

பாரதியார் மறைவுக்குப் பிறகு அவரைப்பற்றி நினைவுகூர்ந்து அவருடன் நெருங்கிப் பழகிய பல நண்பர்கள் எழுதினார்கள். அவையனைத்தும் கால ஓட்டத்தில் பின்தங்கிவிட, இன்றும் புத்தம் புதிதாகப் படிப்பது போன்ற உணர்வையும் நெருக்கத்தையும் அளிக்கும் நினைவுத்தொகுப்பாக நிலைத்திருப்பது யதுகிரி அம்மாள் எழுதிய ‘பாரதி நினைவுகள்’ தொகுப்பு. மற்றவர்களின் விவரணைகளிலிருந்து திரண்டெழும் பாரதியாரின் சித்திரம் அவருடைய ஆளுமையை முன்னிறுத்துகின்றன. ஆனால் யதுகிரி அம்மாளின் விவரணைகளிலிருந்து உருவாகும் சித்திரம் அவரை நம் கண்முன்னால் உயிர்த்துடிப்புடன் நடமாடும் ஒரு மனிதராக உணரவைக்கிறது. யதுகிரியின் எழுத்திலிருந்து எழுவது கடந்தகால சித்திரம் என்றாலும் அவருடைய சொல்லாற்றல் அச்சித்திரத்துக்கு ஒரு நிகழ்காலத்தன்மையை அளிக்கிறது. யதுகிரியின் எழுத்துகள் வழியாக, பாரதியாரை நாம் உளங்களிந்த

ஒரு தந்தையாக, காதல்மிக்க ஒரு கணவராக, ஈகை மிக்க ஒரு மனிதராக, உலகமறியாத அப்பாவிடாக, எவ்விதமான பாகுபாடுமின்றி அனைவரோடும் தோழமையோடு பழகும் அன்புள்ளம் கொண்டவராக, குற்ற உணர்வில் நலிபவராக நம்மால் பார்க்கமுடிகிறது.

மண்டயம் ஸ்ரீநிவாச ஐயங்காரின் மகள் யதுகிரி. பாரதியார் புதுச்சேரிக்கு வந்தபோது, ஸ்ரீநிவாச ஐயங்காரும் புதுச்சேரிக்கு வந்தார். 1908 முதல் 1918 வரை பாரதியார் புதுச்சேரியில் தங்கியிருந்தார். இருவருக்கும் எதிரெதிர் வீடு. தம் மகளிடம் காட்டிய அன்பையும் பாசத்தையும் யதுகிரியிடமும் காட்டினார் பாரதியார். தாம் புனையும் பாடல்களை மனைவிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பாடிக் காட்டும் பழக்கமுடைய பாரதியார் பல பாடல்களை யதுகிரிக்கும் பாடிக் காட்டினார். சில பாடல்களின் கையெழுத்துப் பிரதிகளை யதுகிரிக்கே கொடுத்துவிடும் பழக்கம் பாரதியாருக்கு இருந்தது. பாடிப்பாடி பல பாடல்கள் யதுகிரிக்கே மனப்பாடமாக இருந்தன. பாரதியாருக்கு மட்டுமல்ல, பாரதியாரின் மனைவி செல்லம்மாளுக்கும் கூட தன் எண்ணங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் துணையாக விளங்கினார் யதுகிரி. இளமைக்கால நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதுபோல பாரதியாரோடும் அவர் குடும்பத்தாரோடும் கழித்த நினைவுகளை பாரதியாரின் மறைவுக்குப் பிறகு பதினாறு ஆண்டுகள் கழித்து சிறுசிறு கட்டுரைகளாக எழுதினார் யதுகிரி அம்மாள். அதற்குப் பின் பதினாறு ஆண்டுகள் கழித்துத்தான் இவை நூல்வடிவம் பெற்றன.

இக்கட்டுரைகளை யதுகிரி அம்மாள் 1938 காலகட்டத்தில் ஆனந்தவிகடன் இதழில் அவ்வப்போது எழுதினார் என்பதை புதிதாகக் கண்டடைந்திருக்கிறார் இத்தொகுப்பின் புதிய பதிப்பாசிரியரான கடற்கரம் மத்தவிலாச அங்கதம். 1954 ஆம் ஆண்டில் இன்ப நிலையம் இக்கட்டுரைகளைத் தொகுத்து ஒரு நூலாகக் கொண்டுவந்தது. அதற்கொரு முன்னுரையையும் யதுகிரி அம்மாள் ஜூலை மாதம் எழுதி அளித்திருக்கிறார். ஆனால், ஆகஸ்டு மாதத்தில் நூல் வெளிவந்த சமயத்தில் அவர் உயிருடன் இல்லை. பழைய பதிப்பில் இல்லாத மூன்று கட்டுரைகளை ஆய்வாளர் கடற்கரம் புதிதாகத் தேடிக்கண்டடைந்து இத்தொகுப்பில் இணைத்திருக்கிறார். மேலும் யதுகிரி அம்மாளின் கொடிவழியினரைத் தேடிச் சந்தித்து அவரிடமிருந்து ஒரு கடிதத்தையும் பெற்று இந்நூலுடன் இணைத்து ஒரு புதிய பதிப்பாகக்

கொண்டுவந்திருக்கிறார்.

அதிகாலையில் எழுந்து கடலில் குளிக்கச் செல்லும் பழக்கம் பாரதியாருக்கு உண்டு. பிறகு மாலையில் பொழுது சாய்ந்த வேளையில் கடற்கரை மண்பரப்பில் அமர்ந்து மனைவியோடும் பிள்ளைகளோடும் உரையாடிக் களிக்கும் பழக்கமும் உண்டு. வானத்தையும் கடலலைகளையும் பறவைகளையும் பிள்ளைகளுக்குச் சுட்டிக் காட்டிக் கதை சொல்வார். யாரோ பழகிய ஆளிடம் நெருக்கம் பாராட்டி உரையாடுவதுபோல சிற்சில சமயங்களில் வானத்திடமும் கடலலைகளிடமும் உரையாடுவார். நெருங்கிவந்து கையேந்தி வணங்கும் பண்டாரங்களுக்கும் பாம்புப்பிடாரங்களுக்கும் கையிலிருக்கும் சில்லறைகளை கணக்குப் பார்க்காமல் எடுத்துப் போட்டுவிடுவார். பல சமயங்களில் இடுப்பில் கட்டியிருக்கும் புதுவேட்டியையும் கழற்றிக் கொடுத்துவிடுவார். எவ்விதமான பேதமுமின்றி, மீனவர்கள், பேண்ட் வாசிப்பவர்கள், நெல் குத்தும் பெண்கள், பிச்சைக்காரர்கள் என யார் பாடினாலும், அவர்களை நெருங்கிச் சென்று காதாரக் கேட்டு மகிழ்வார். உத்வேகம் கொண்டு அதே தாள ஓட்டத்தில் புதுவகையான பாட்டை புயல்வேகத்தில் எழுதி மனைவிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பாடிக் காட்டுவார். பாடல்கள் பிறந்த தருணங்களும் அவற்றை லயித்துப் பாடும் தருணங்களும் மட்டுமே அவருடைய புதுச்சேரி வாழ்க்கையில் மிக மகிழ்ச்சியான தருணங்கள் என்று சொல்லலாம்.

இத்தொகுதியில் இருபத்தாறு கட்டுரைகள் உள்ளன. தாவித்தாவிச் செல்லும் நடையில் ஒவ்வொரு கட்டுரையிலும் காட்சிகள் மிகவேகமாக நகர்கின்றன. தேர்ந்த கலைஞர்களுக்கே உரிய வகையில் ஒவ்வொரு கட்டுரையும் சரியான புள்ளியில் தொடங்கி சரியான புள்ளியில் முற்றுப்பெறும் வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. எங்கும் விரயமான சொல் என்பதே எதுவுமில்லை. ஓரிடத்திலும் எழுச்சியூட்டும் ஆவேசமும் இல்லை. பரிதாபமென உணரவைக்கும் வருத்தமும் இல்லை. எவ்விதமான மெனக்கிடலும் இல்லாமல் ஒவ்வொரு சம்பவத்தையும் அழகான காட்சிச்சித்திரமாக மாற்றும் கலை மிகஇயல்பாக யதுகிரிக்குக் கைவந்திருக்கிறது. பெரும்பாலான கட்டுரைகள் பாடல் பிறந்த தருணங்களை முன்வைத்துள்ளன. மனத்தில் உறுதி வேண்டும், விட்டு விடுதலையாகி, பிள்ளைப் பிராயத்திலே ஆகிய மூன்று பாடல்கள் பிறந்த கணங்களைச் சொல்லும் கட்டுரைகள் இத்தொகுப்பில் மிகமுக்கியமானவை. எத்தனை முறை படித்தாலும் முதல்முறை படிப்பதுபோன்ற



யதுகிரி அம்மாள்

அனுபவத்தையே அவை வழங்குகின்றன.

ஒருமுறை யாரோ ஒரு நண்பர் பாரதியாரைப் பார்க்க வருகிறார். பாரதியாரின் பாடல்கள் மீது மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர் அவர். சந்தித்துவிட்டுப் புறப்படும் சமயத்தில் சிறிது பணம் கொடுத்துவிட்டுச் செல்கிறார். பாரதியார் அதை வாங்கி அப்படியே மனைவியிடம் கொடுத்துவிடுகிறார். அப்பணத்தில் பிள்ளைகளுக்கு சில சிறுசிறு நகைகளையும் குடும்பத்துக்குத் தேவையான மளிகைச்சாமான்களும் நெல் மூட்டைகளையும் வாங்கிவைக்கிறார் செல்லம்மாள். வீட்டில் நெல் குத்தும் வேலை நடக்கிறது. வீட்டிலேயே ஓர் ஓரமாக உரலில் நெல் குத்துகிறார்கள் பெண்கள். அன்றைக்கு அவசரமாக ஏதோ எழுதத் தொடங்கி எதுவும் சரியாக அமையாததால் தவிக்கிறார் பாரதியார். தற்செயலாக அவர் கவனம் திசைமாறி, உரலுக்குள் உலக்கை விழும் ஓசையின்மீது படிகிறது. சீராக எழுந்தெழுந்து அடங்குகிறது அந்த ஓசை. அலுப்பு தெரியாமல் இருக்க நெல் குத்தும் பெண்கள் பாடும் பாட்டும் கேட்கிறது. அந்தத் தாளமும் பாட்டும் பாரதியாரை அக்கணமே வசீகரித்து இழுக்கிறது. அவர் அனைத்தையும் மறந்து அந்தத் தாளத்தையே பின்தொடர்ந்து செல்கிறார். உலக்கை உரலுக்குள் விழும் ஒவ்வொரு கணமும் அவர்கள் ராகமுடன் இழுத்து 'வேணும்' என்று சொல்கிறார்கள். பிறகு உலக்கை உயர்ந்து தாழும்

வரையில் வேறொரு வாக்கியத்தை மற்றொரு ராகமுடன் நீட்டி முழக்கிச் சொல்கிறார்கள். இருவித தாளங்கள். இருவித சொல்லாட்சி. கேட்கக்கேட்க பாரதியாரின் மனம் பொங்குகிறது. அக்கணமே 'மனதில் உறுதி வேண்டும்' என்ற பாடலை எழுதத் தொடங்கி முடிக்கிறார். அந்த வேகத்தில் எழுத பிடி கிடைக்காத பழைய கதையையும் எழுதி முடித்துவிடுகிறார்.

இன்னொரு நாள். மாதக்கடைசி. கையில் பணமில்லை. பத்திரிகை அலுவலகத்திலிருந்து வரவேண்டிய மணியார்டர் வரவில்லை. எழுதுவதற்கான தொடக்கம் கிடைக்காமல் பாரதியாரும் தவிப்போடு காணப்படுகிறார். சமைப்பதற்காக அரிசியை எடுத்து முறத்தில் வைத்துவிட்டு குளியலறைக்குச் செல்கிறார் செல்லம்மாள். எழுத மனம் குவியாத பாரதியாரின் கவனம் கூரை வரைக்கும் பறந்து வந்து முறத்திலிருக்கும் அரிசியை நோக்கி தத்தித்தத்தி வரும் ஒரு சிட்டுக்குருவியின் மீது பதிகிறது. குருவியின் வேகமும் சுறுசுறுப்பும் வாலாட்டலும் பாரதியாரின் மனத்தை எழுச்சியடையச் செய்கிறது. சட்டென்று குனிந்து முறத்திலிருந்த அரிசியை அள்ளி குருவியை நோக்கி வீசுகிறார். அரிசி மணிகளைக் கொத்திக்கொத்தி விழுங்குகிறது குருவி. பறந்து சென்று மறுகணமே ஒரு படையுடன் திரும்பி வருகிறது. பாரதியார் மேலும் மேலும் அரிசியை அள்ளி வீசுகிறார். குருவிகள் பறப்பதும் எழுவதும் இரையெடுப்பதும் பாரதியாருக்கு ஆனந்தமளிக்கும் காட்சியாக இருக்கிறது. குளித்துவிட்டு வந்த செல்லம்மாளை அருகில் அழைக்கும் பாரதியார் "இந்தக் குருவிகளைப்போல நம்மால் ஏன் மகிழ்ச்சியாக இருக்கமுடியவில்லை?" என்று கேட்டுவிட்டுச் சிரிக்கிறார். அதே உத்வேகத்தில் மேசைக்குத் திரும்பி 'விட்டு விடுதலையாகி' கவிதையை ஒரே மூச்சில் எழுதிமுடிக்கிறார். செல்லம்மாளோ அழுதுகொண்டே சமையலறைக்குச் செல்கிறார். தன் மகளை மடியில் தூக்கிவைத்து அந்தப் பாட்டைப் பாடிக் காட்டுகிறார் பாரதியார். அழும் மனைவியிடம் "பத்திரிகைக்கு இந்தக் குருவி பாட்டையே அனுப்பப் போகிறேன். பணம் வரும், கவலைப்படாதே" என்று சொல்லித் தேற்றுகிறார்.

மற்றொரு நாள். மாலை நேரம். சரஸ்வதி பூஜைக்கு முதல்நாள். பாரதியாரும் செல்லம்மாளும் தங்கம்மாவும் யதுகிரியும் கடற்கரைக்குச் செல்கிறார்கள். அன்று வியாழக்கிழமை என்பதால் கடற்கரையில் டியுப்ளே சிலைக்கு அருகில் நின்று தொப்பியணிந்த வாத்தியக்காரர்கள் பேண்ட் இசைக்கிறார்கள். அந்தத் தாளம் புதுமையாக

இருக்கிறது. பிள்ளைகளிடம் அந்த இசையில் உள்ள புதுமையைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்கிறார் பாரதியார். அந்தத் தாளத்தில் புதிதாக ஒரு பாட்டை எழுதப் போவதாகவும் சொல்கிறார். மகள் தங்கம்மா எழுதவிருக்கும் பாட்டை சரஸ்வதிமீது எழுதும்படி கேட்டுக்கொள்கிறாள். வாத்தியக்காரர்களின் அடுத்த பாடல் வேறொரு தாளத்தில் அமைந்திருக்கிறது. அந்தத்தாளம் யதுகிரிக்குப் பிடித்திருந்ததால் தனக்காக லட்சுமி மீது ஒரு பாடல் வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறாள். வாத்தியக்காரர்களின் மூன்றாவது பாடல் முற்றிலும் புதிய

தாளக்கட்டில் இருக்கிறது. அது செல்லம்மாளுக்குப் பிடித்திருக்கிறது. அவர் காளியைப் புகழ்ந்து சொல்வதாக தனக்கொரு பாடல் வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறார். மூன்று பேரின் கோரிக்கைக்கும் தலையசைத்த பாரதியார் அன்றிரவே அவர்கள் கேட்ட தாளங்களில் மூன்று துதிப்பாடல்களையும் எழுதி முடிக்கிறார். மறுநாள் காலை பூஜை செய்த பிறகு மூவரையும் உட்காரவைத்துக்கொண்டு சரஸ்வதியைப் பற்றி மனோகரி ராகத்திலும் லட்சுமியைப் பற்றி ஸ்ரீராகம் ராகத்திலும் காளியைப் பற்றி புன்னாகவராளி ராகத்திலும் பாடிக் காட்டினார். அது பிள்ளைப்பிராயத்திலே என்று தொடங்கும் பாடல்.

இப்படி எண்ணற்ற பாடல்களின் பின்னணிச் சம்பவங்களை அழகான விவரணைக் குறிப்புகளுடன் இத்தொகுப்பில் எழுதியுள்ளார் யதுகிரி. ஒருமுறை ரயில்பயணத்தில் யதுகிரியின் பெட்டியையும் துணிமுடிச்சுகளையும் ஆய்வுசெய்த காவலர் அதற்குள் வைக்கப்பட்டிருந்த பாரதியாரின் பாடல்களையெல்லாம் எழுதி வைத்திருந்த குறிப்பேட்டை எடுத்துக்கொண்டு சென்றுவிடுகின்றனர். பாரதியார் என்னும் பெயர் எழுதப்பட்ட தாளை வைத்திருப்பதைக் கண்டுபிடித்துவிட்டாலே கைது செய்து தண்டனை கொடுத்த காலம் அது. ஒருமுறை அசுரர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் நிகழும் உரையாடலைப் போன்ற விதத்தில் 'எங்கள் வேள்விக்கூடமீதில்' என்றொரு எழுச்சிமிக்க பாட்டை எழுதியிருந்தார் பாரதியார். யதுகிரிக்கு அப்பாட்டு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அதை எடுத்துக்கொண்டு செல்லவேண்டும் என்ற ஆவல்



இருந்தது. உடனே பாரதியார் தன் பெயரைக் குறிப்பிடாமல் ஒரு தாளில் அப்பாட்டை மட்டும் எழுதி தலைப்பாக 'அக்கினி தோமம்' என்று எழுதிக்கொடுத்துவிட்டார். அன்றைய ரயில் பயணத்திலும் சோதனை நிகழ்ந்தது. ஆனால் அக்கினி தோமம் என்று எழுதியிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு அத்தாளை விட்டுவிட்டனர். பாரதியாரைச் சூழ்ந்திருந்த நெருக்கடிகளையும் தினசரி வாழ்க்கையில் அவர் அனுபவித்த சங்கடங்களையும் படிக்கும்போது மனம் கனத்துவிடுகிறது.

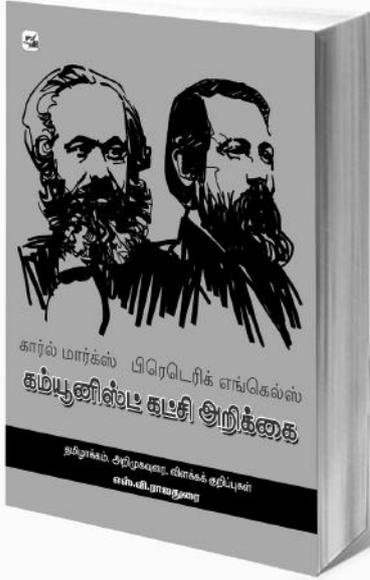
மகளைவிட யதுகிரியின் மீது பாசம் மிக்கவராக இருந்தார் பாரதியார். இறப்பதற்கு ஒரு மணி நேரம் முன்பு படுக்கையிலிருந்து

புரண்டு மனைவியிடம் "யதுகிரி எங்கே இருக்கிறான்?" என்று கேட்கிறார். மைசூரில் இருப்பதாகப் பதில் சொல்கிறார் செல்லம்மாள். "அவளுக்கு எத்தனை குழந்தைகள்?" என்று மறுபடியும் கேட்கிறார். "நம்மைப்போலவே அவளுக்கும் இரு பெண் குழந்தைகள்" என்று சொல்கிறார் செல்லம்மாள். "அவளைப் பார்க்கவேண்டும் போல இருக்கிறது. நாம் இங்கிருந்துகொண்டு என்ன செய்யமுடியும்? எப்படியோ, பிள்ளைகளோடு அவள் நன்றாக இருக்கட்டும்" என்று சொல்லி மூச்சு வாங்குகிறார். அடுத்து சிறிது நேரத்தில் அவர் உயிர் பிரிந்துவிடுகிறது. "சாகும்போதுகூட அவருக்கு உன் நினைவுதான்" என்று தன்னைச் சந்திக்க வந்த யதுகிரியிடம் சொல்கிறார் செல்லம்மாள்.

அரவிந்தர், வ.வே.சு.ஐயர் போன்ற பலரும் யதுகிரியின் நினைவுக்குறிப்புகளில் பாத்திரங்களாக வந்து போகிறார்கள். பாரதியார் மிகவும் படைப்பூக்கத்துடன் வாழ்ந்த காலம் புதுச்சேரியில் வாழ்ந்த காலம். அதன் சுவடுகளை யதுகிரியின் குறிப்புகள் ஆவணப்படுத்தியிருக்கின்றன. அந்த வகையில் அவருடைய 'பாரதி நினைவுகள்' ஒரு முக்கியமான படைப்பு. அவர் கொடுத்திருக்கும் குறிப்புகள் மிகக் குறைவானவையே என்றாலும், அவற்றின் வழியாக உருப்பெறும் பாரதியாரின் சித்திரம் மகத்தானது. பாரதியாரும் செல்லம்மாளும் இணைந்திருக்கும் படத்தை அட்டைப்படமாகக் கொண்டு அழகுற வெளியிட்டிருக்கும் சந்தியா பதிப்பகம் பாராட்டுக்குரியது.



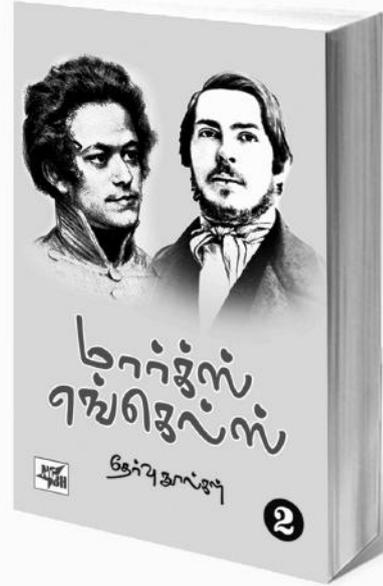
# நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸின் மார்க்சிய வெளியீடுகள்



## கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை கார்ல் மார்க்ஸ், பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ்

தமிழாக்கம், அறிமுகவுரை, விளக்கக் குறிப்புகள்  
எஸ்.வி.ராஜதுரை

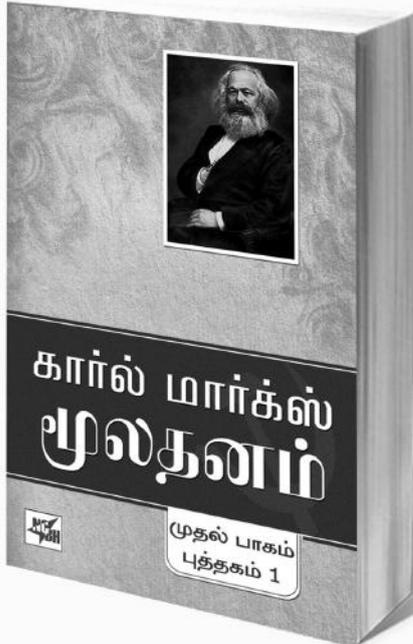
₹ 550/-



## மார்க்ஸ் - எங்கெல்ஸ்

தேர்வு நூல்கள் மற்றும் வாழ்க்கை வரலாறுகள்  
20 தொகுதிகள்  
பதிப்பாசிரியர் - ந.முத்துமோகன்

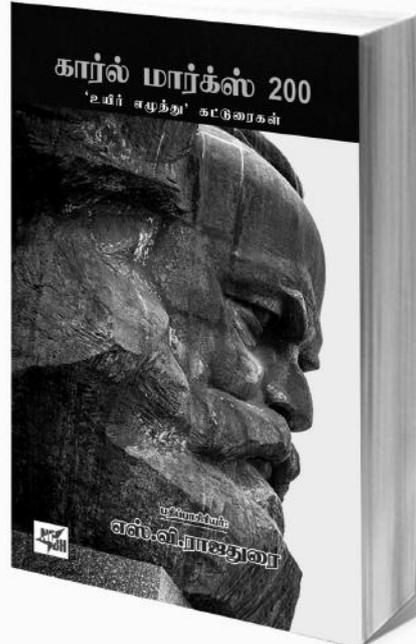
₹ 5000/-



## மூலதனம் கார்ல் மார்க்ஸ்

மூன்று பாகங்களும் சேர்ந்து ஐந்து புத்தகங்களும்

₹ 2000/-



## கார்ல் மார்க்ஸ் 200

பதிப்பாசிரியர் - எஸ்.வி.ராஜதுரை

₹ 675/-

# உ.வே.சா. அணிந்துரைகள்

முனைவர் இரா. வெங்கடேசன்



(டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நினைவு இல்லம் - உத்தமதானபுரம்)

**உ.வே.** சாமிநாதையரின் வரலாற்று வழியே நோக்குகின்ற பொழுது 1925ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர்தான் மற்றவர் எழுதிய, பதிப்பித்த நூலுக்கு அணிந்துரை, வாழ்த்துரை முதலியன எழுதும் வழக்கத்தைத் தொடங்கியிருக்கிறார் என்பது தெரிகிறது. 1925 முதல் 1941ஆம் ஆண்டு கால இடைவெளியில் அவர் பல நூல்களுக்கு அணிந்துரை, வாழ்த்துரைகள் வழங்கியிருக்கிறார். சாமிநாதையரின் வாழ்க்கை வரலாற்றில், கல்லூரிப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றும், பல பழந்தமிழ் நூல்களை ஆராய்ந்து பதிப்பித்து வெளியிட்டு முடித்தும் இருந்த காலப்பகுதியாக இக்காலப்பகுதி இருந்தது. சங்க இலக்கியம், சமய இலக்கியம், நாவல், நாடகம் என்று சாமிநாதையர் அணிந்துரை வழங்கிய நூல்கைகள் அமைந்துகிடக்கின்றன.

சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த இ.வை. அனந்தராமையர்

கலித்தொகை நச்சினார்க்கினியர் உரைச் சுவடியை மூன்று பகுதிகளாகப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருந்தார். 1925ஆம் ஆண்டு பாலைக்கலி குறிஞ்சிக்கலியை ஒரு பகுதியாகவும், மருதக்கலி முல்லைக்கலியை ஒரு பகுதியாகவும் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருந்தார். 1931ஆம் ஆண்டு நெய்தற்கலியை மட்டும் மூன்றாம் பகுதியாக அவர் பதிப்பித்து வெளியிட்டு முடித்திருந்தார். சாமிநாதையர் முதல் இரண்டு பகுதிகளுக்கும் கருத்துரை (அபிப்பிராயம்) வழங்கிக் கலித்தொகைப் பதிப்பைப் பாராட்டியிருக்கிறார். இரண்டு கருத்துரைகளும் இரண்டாம் பகுதியில் ஒருங்கே அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

சாமிநாதையர் எழுதியுள்ள அணிந்துரை, கருத்துரை, வாழ்த்துரைகளைத் திரட்டித் தொகுத்துப் பார்க்கையில் அனந்தராமையரின் கலித்தொகை பதிப்பிற்கு வழங்கிய கருத்துரைதான் முதல் கருத்துரையாகக் காணக்கிடைக்கின்றது. முதல்

உ.  
கலைப் துறை.  
பிரஸிடென்ஸ்காலேஜ் துறைமுகம்  
தமிழ்நாடு  
**கலித்தொகை**  
(பாலைக்கல்: குறிஞ்சிக்கல்.)  
**முலமும்**  
மதுரையாசிரியர்  
பதிப்பகம்  
**நச்சினர்க்கினியருரையும்.**  
இவை  
இடையாற்று மகாகலம்  
வைத்திசகலாராயகம் குறவாணம்  
சென்னை,  
பிரஸிடென்ஸ்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதருமுகிய  
**அனந்தராமையரால்,**  
நன்கு பரிசோதித்து,  
தாம் புதிதாக எழுதிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புடன்  
சென்னை,  
**தோபில் அச்சுக்கூடத்தில்**  
பதிப்பிக்கப்பெற்றன.  
1925  
ரிண்டிட் காசுகளில்.

உ.  
**முதற்சம்புடத்தின் அபிப்பிராயம்.**  
(சேஷ்மணி மஹாமஹோபாந்தியாய உ. வே. சாமிநாதையர்க்கு.)

சென்னைப் பிரஸிடென்ஸ்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய பிரஹ்மணி, இ. வை. அனந்தராமையரவர்கள் பலவருட்களாக மிக முயன்று நன்கு பரிசோதித்துப் பதிப்பித்துச் சில மாதங்களுக்கு முன்பு வெளிப்படுத்திய கலித்தொகையின் முதற்பகுதிப் புத்தகத்தைப் படித்துப்பார்க்கும் பரிசோதனைமுறை முதலியவற்றையறிந்த மிக்க ஆர்வமடைந்தேன். இருபது வருடங்களுக்குக் குறையாமல் பழநி இவர்களுடைய ஆற்றல்களை ஒருவகையாக யான் அறிந்திருப்பினும் இதுகாறும் இவர்கள்பாற் கண்டறியப்படாமலிருந்த விசேட ஆற்றல்கள் பலவற்றை இப்பதிப்பால் நன்கு அறிந்தேன். நிறந்த ஒரு நூல் எத்தனைவகையாக ஆராய்ச்சிசெய்து பதிப்பிக்கப்பட்ட வேண்டுமோ அத்தனைவகையிலும் சிறிதும் குறையின்றி ஆராய்ச்சி செய்யப்பெற்று இப்புத்தகம் விளங்குகின்றது. இப்பதிப்பினுள்ள விசேடங்களெல்லாம் இதன் முகவுரையைப் படிப்பவர்களுக்கு நன்கு விளங்குமா தவின், இங்கே அவற்றை எழுதவில்லை.

ஆளுநர் தமிழ்ப்புலவர்கள், புதுமொழிகளும் புதியபொருள்களும் மாதிரி அமுதப்பெருக்கத்தைக் கூட்டுண்ணுதற்கு நல்கிறுந்தென்றும் செந்தமிழ்ச் செல்வர்களுக்கு வாய்த்த ஒரு கருவியென்றும் இப்புத்தகத்தைச் சொல்லலாம்.

தமிழ்ப் பாஷாபிமானிகள் இதனை வாங்கிப்படித்து, இந்நகர் முயற்சியிற் சிறிதும் சலிப்படையாதபடி இப்பதிப்பாசிரியர்க்குப் பொருளுதவிசெய்து ஊக்கமளிப்பார்களாயின், அல்லாதவி தமிழ்ப் பாஷைக்கே செய்த பெரியதோ ருதவியாகுமென்பதற் சந்தேகமில்லை. எந்தக்காரியத்திற்கும் பொருள் இன்றியமையாததென்பது யாவரும் அறிந்ததன்றோ!

சென்னை,  
திருவேட்டிசுவம்பேட்டை,  
தியாகராஜவிலாசம். 5-4-25. }  
இங்ஙனம்:  
வே. சாமிநாதையர்.

கருத்துரை வழங்கிய காலத்தில், சாமிநாதையர் சிதம்பரம் மீனாட்சி தமிழ்க் கல்லூரியின் முதல்வர் பொறுப்பில் இருந்து வந்திருக்கிறார்.

மயிலாப்பூர் பி. எஸ். உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழ் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த அனந்தராமையரைத் தமது ஓய்விற்குப் (1919) பின்னர் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராகப் பணியமர்த்தியவர் சாமிநாதையர். பேராசிரியர் பொறுப்பை ஏற்ற சிறிது காலத்திலேயே கலித்தொகை பதிப்பை அனந்தராமையர் வெளியிட்டிருக்கிறார் என்பது நினைவுகொள்ளத்தக்கது.

அனந்தராமையர், பள்ளியில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த காலம் முதற்கொண்டு சாமிநாதையரின் நட்பைப் பெற்று, அவரின் பதிப்புப் பணிகளுக்கு அவ்வப்போது உதவிபுரிந்து வந்திருக்கிறார். கல்லூரிப் பணியை ஏற்ற பின்னர் முன்னிலும் பலவகை உதவிகளைச் சாமிநாதையருக்கு அவர் செய்திருக்கிறார். 1920ஆம் ஆண்டு சாமிநாதையர் பதிப்பித்த சிலப்பதிகார இரண்டாம் பதிப்பிற்கும், 1924இல் வெளிவந்த பெருங்கதை முதல் பதிப்பிற்கும் அவர் உடனிருந்து உதவியிருப்பது சில சான்றுகளாகும்.

பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார் தமிழ்மொழிப் புலமைக்கு இணையாக வடமொழிப்

புலமையும் பெற்று திகழ்ந்தவர். செட்டியாரின் இருமொழிப் புலமையின் விளைவால் பல வடமொழி நூல்கள் தமிழில் கிடைக்கப்பெற்றன. சுக்கிரநீதி, சுலோசனை, உதயண சரிதம், கௌடில்யம், மண்ணியல் சிறுதேர் என்பன அவர் வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்து அளித்த நூல்களுள் முக்கியமானவைகளாகும்.

1925ஆம் ஆண்டு கதிரேசச் செட்டியார் வடமொழியில் வழங்கிய உதயணன் கதையை 'உதயணன் சரிதம்' என்ற பெயரில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். மேலைச் சிவபுரி சன்மார்க்க சபைவழி வெளிவந்த இந்த வசன நூலுக்குச் சாமிநாதையர் ஒரு முகவுரை எழுதியிருக்கிறார். சாமிநாதையர் பிற நூலுக்கு எழுதிய முகவுரையில் இது முதலாவதாகக் காணக்கிடைக்கின்றது.

சாமிநாதையர், மேலைச் சிவபுரியில் கதிரேசச் செட்டியார் தொடங்கியிருந்த 'சன்மார்க்க சபை'க்குச் சென்று பல சொற்பொழிவுகளை ஆற்றியிருக்கிறார் என்பதை அவரின் வரலாற்றில் பார்க்கமுடிகிறது. சன்மார்க்கசபை ஒருசமயம் கதிரேசச் செட்டியாருக்குப் 'பண்டிதமணி' என்னும் பட்டத்தை வழங்க அறிஞர் குழு ஒன்றை அமைத்தது; அக்குழுவிற்கு உ.வே. சாமிநாதையர்தான் தலைமை

வகித்திருக்கிறார் என்பது இங்கே நினைத்தற்குரியது.

சாமிநாதையர், கதிர்செச் செட்டியாருடனும் அவர் தொடங்கியிருந்த சன்மார்க்க சபையுடனும் நெருங்கிய தொடர்பில் இருந்திருக்கிறார் என்பதற்கு இருவரின் வரலாற்றிலும் பல சான்றுகள் உள்ளன. 1934, மே, 9, சன்மார்க்க சபையின் வெள்ளிவிழா நிகழ்ச்சியில் சாமிநாதையர் பங்கேற்றுச் சிறப்புரை ஆற்றியிருக்கிறார். அந்த வெள்ளிவிழா நிகழ்வில் சாமிநாதையருடன் பழமலைப் பெரியசாமி பிள்ளை, நீ. கந்தசாமி பிள்ளை, ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை, வேங்கடாசலம் பிள்ளை ஆகிய அறிஞர் பலரும் உரையாற்றியிருக்கின்றனர். சாமிநாதையர் விழா முடிந்தவுடன் மே, 10, 11 ஆகிய இருநாட்கள் மேலைச்சிவபுரியிலேயே தங்கியிருந்துவிட்டுப் பிறகு சென்னை வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்.

1929இல் திருச்சி, குளித்தலை தாலுக்கா மருங்காபுரி ஜமின்தாரிணி கி.சு.வி. இலட்சுமி அம்மணி என்பவர் எழுதிய 'திருக்குறள் தீபாலங்காரம்' என்ற வசன நூலுக்குச் சாமிநாதையர் ஒரு முகவுரை எழுதியிருக்கிறார். அவற்றுள் திருக்குறளை

திருக்குறளுக்குச் சமானமான நீதி நூல் வேறு இல்லையென்பது ஆன்றோர் கருத்து. அது பலவேறு பாஷைகளிலும் பல பலவாறாக மொழிபெயர்க்கப் பெற்றிருத்தலே அதன் பெருமையை நன்கு தெரிவிக்கும். திருக்குறளையே ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பெற்றுள்ள செய்யுள் நூல்களும் வசன நூல்களும் பல இக்காலத்தில் வழங்கி வருகின்றன.

என்று எழுதி மகிழ்ந்திருக்கிறார். இந்நூலுக்குச் சாமிநாதையருடன் எம்.எஸ். பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை, கோ. வடிவேலு செட்டியார், த.வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை, ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், பா.வே. மாணிக்கம் நாயக்கர், ச.பவானந்தம் பிள்ளை உள்ளிட்ட 29 பேர் கருத்துரை வழங்கியிருக்கின்றனர்.

1929இல் திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த பரமசிவன் பிள்ளை என்பவர் திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரையைத் தழுவி 'திருக்குறட் சாரம்' என்றொரு நூலை எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். பரமசிவன் பிள்ளை இந்நூலிற்குச் சாமிநாதையரிடம் பெரிதும் விரும்பி அணிந்துரை ஒன்றைப் பெற்றிருக்கிறார். சாமிநாதையர் அந்த அணிந்துரையில்,

திருக்குறளின் வசனமாகப் பல நூல்கள் இக்காலத்தில் வெளிப்போந்து உலாவி

வரினும் இப்புத்தகம் ஒரு புதிய அமைப்பைப் பெற்று விளங்குகின்றதென்று சொல்லலாம். ஒவ்வோர் அதிகாரத்தும் உள்ள சிறந்த குறள் ஒன்றை எடுத்துக்காட்டி அதன் பொருளையும் தெளிவாக எழுதி அவ்வதிகாரத்திலுள்ள ஏனைப்பாக்களின் கருத்துக்களையும் தொடர்புபடுத்தி நல்ல நடையிற் செவ்வனே விளக்கி உரிய இடங்களிற் சிறந்த சைவநூற் கருத்துக்களை இதன் ஆசிரியர் பிரமாணங்களாகக் கொடுத்திருப்பது யாவராலும் பாராட்டத்தக்கது. இதனைப் படிப்பவர்கள் திருக்குறளிற் கூறப்பட்ட நீதிகளையும் சிவபக்தி மார்க்கத்தையும் எளிதில் அறிந்து கொள்வார்களென்பது என் கருத்து.'

என்று திருக்குறளை மதிப்பிட்டு நோக்கியிருக்கிறார். சாமிநாதையருடன், சென்னை வேதாந்த சங்கத் தலைவரும் திருக்குறள் தெளிபொருள் விளக்க உரையாசிரியருமாகிய கோ. வடிவேலு செட்டியார், திருக்குறள் விளக்க ஆசிரியர் கி. குப்புசாமி முதலியார், பாலவிநோதினி பத்திரிகையின் ஆசிரியர் வரகவி திரு. அ. சுப்ரமண்ய பாரதி, இந்து உயர்நிலைப் பள்ளி தலைமை ஆசிரியர் பி.ஏ. சுப்ரமண்ய ஐயர் ஆகியோரும் இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியிருக்கின்றனர்.

சாமிநாதையர், 1929ஆம் ஆண்டு ச. சோமசுந்தர பாரதியார் எழுதிய 'திருவள்ளுவர்' என்ற வசனநூலுக்கு ஒரு மதிப்புரை எழுதி வாழ்த்தியிருக்கிறார். 1929ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 11ஆம் தேதி சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் திருவள்ளுவரைப் பற்றி சோமசுந்தர பாரதியார் ஆற்றிய உரையின் எழுத்து வடிவமாக இந்நூல் இருந்தது. தமிழில் மட்டுமின்றி ஆங்கில மொழியிலும் 'திருவள்ளுவர்' நூல் வெளியிடப்பெற்றிருக்கிறது என்பது அறிந்துகொள்ளத்தக்கது. 1926, ஜனவரி 25ஆம் நாள் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், வாலிபக் கிறித்தவர் சங்கம் சார்பில் 'திருவள்ளுவர்' ஆராய்ச்சிச் சொற்பொழிவைச் சோமசுந்தர பாரதியார் ஆற்றியிருக்கிறார். 1929இல் வெளிவந்த 'திருவள்ளுவர்' நூலை 1934ஆம் ஆண்டு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிட்டுள்ளது.

சோமசுந்தர பாரதியார் 'திருவள்ளுவர்' என்ற இந்த நூலை எழுதி வெளியிட்ட காலத்தில் வழக்கறிஞர் தொழில் புரிந்துவந்திருக்கிறார். பின்னர் 1933ஆம் ஆண்டில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராகப்

உ  
கடவுள் தலை.

## திருக்குறட் சாரம்



திருநெல்வேலி

பரமசிவன் பிள்ளை

எழுதியது.

முதற் பதிப்பு—உத

திரிபுரகந்தரி  
அச்சியந்திரசாலை  
திருவள்ளூர்க்கேணி  
சென்னை.

சக்ரலக்ஷ ஆவணி 1934

பதிப்புரிமை பெற்றது]

[விலை அணு அ

பிரம்மபூர் மறையறோபாத்தியாய  
வே. சாமிநாதையரவர்கள் எழுதியது.

திருநெல்வேலி பா-ரா-பூர் பரமசிவன் பிள்ளை  
யவர்கள் எழுதியுள்ள திருக்குறட் சாரம் பெண்ணும் புத்த  
கததிற்கு சில பகுதிகளைப் படித்துப் பார்த்தேன்.

திருக்குறளின் வரணமாகப் பல நூல்கள் இக்காலத்  
தில் வெளிப்போக உலாவிவரினும் இப்புத்தகம் ஒரு புதிய  
அமைப்பைப் பெற்று விளங்குகின்றதென்று சொல்லலாம்.  
ஒவ்வொரு அதிகாரத்தையும் உணர்ச்சி நிறைந்த குறள் நூலை  
எடுத்தகொட்டி அதன் பொருளையும் தெளிவாக எழுதி  
அவ்வதிகாரத்தினுள்ள விஷயங்களைக் கருத்துக்களையும்  
தொடர்பு படுத்தி நல்ல நடையிற் செவ்வனே விளக்கி உரிய  
இடங்களிற் சிறந்த ஸ்வரூப கருத்துகளை இதன்  
ஆசிரியர் பிரம்மபூரணர்களாகக் கொடுத்திருப்பது யாவாரும்  
பாராட்டத்தக்கது. இந்நூலைப் படிப்பவர்கள் திருக்குறளின்  
கூறப்பட்ட நீதிமையும் சிவபகதி மாககதையும் எளி  
தில் அறிந்துகொள்வதாக உள்ளது என்பது கருத்து.

'Thurkkaral Saram' is a work of merit.  
I know the author very well as a Tamil Scholar,  
and the book bears the Stamp of his learning.  
His presentation in a concise form, of the leading  
ideas in each section of the Kural is quite good.

The publication of the book is quite welcome  
at a time when increased attention is being paid to  
the study of Tamil in Schools and Colleges, as it  
is eminently suited for study as a text-book by  
senior students. I wish the author all success.

HINDU HIGH SCHOOL } P. A. SUBRAMANIA AIYAR,  
Tirupicane, Madras. } Headmaster.

பணியாற்றியிருக்கிறார். அதுமுதல் 1938ஆம் ஆண்டு  
ஓய்வுபெறும் வரையில் ஐந்தாண்டுகாலம் துறைத்  
தலைவர் பொறுப்பையும் அவர் வகித்திருக்கிறார்.  
சோமசுந்தர பாரதியார் துறைத் தலைவராக இருந்த  
காலத்தில் சாமிநாதையர் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப்  
பாடத்திட்டக்குழுக் கூட்டம் சம்பந்தமாகப்  
பலமுறை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்  
தமிழ்த்துறைக்குச் சென்றுவந்திருக்கிறார்; சோமசுந்தர  
பாரதியாருடன் நட்புபாராட்டி மகிழ்ந்திருக்கிறார்.

சாமிநாதையர், 1936ஆம் ஆண்டு அக்டோபர்,  
30ஆம் தேதி அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்  
தமிழ்ப் பாடத்திட்டக்குழுக் கூட்டத்தில்  
பங்கேற்பதாகக் கி.வ. ஜகந்நாதனுடன் சிதம்பரம்  
புறப்பட்டுச் சென்று அக்டோபர், 31ஆம் தேதி  
சோமசுந்தர பாரதியார் தலைமையில் நடைபெற்ற  
தமிழ்ப் பாடத் திட்டக்குழுக் கூட்டத்தில்  
பங்கேற்றிருக்கிறார் என்பது நினைத்தற்குரியது.

1934, மார்ச் 17, 18ஆம் நாட்களில் கரந்தைத் தமிழ்ச்  
சங்கத்தின் 23ஆம் ஆண்டு விழா, சாமிநாதையரின்  
தலைமையில் நடைபெற்றிருக்கிறது. அந்த விழாவில்  
சோமசுந்தர பாரதியாரும் பங்கேற்று உரையாற்றி-  
யிருக்கிறார். அவருடன் சதாசிவபண்டாரத்தார்,  
வேங்கடாசலம் பிள்ளை, ரா. வாசுதேவசர்மா,  
பி.ஸ்ரீ. ஆசாரியார் முதலியோரும் உரையாற்றி-  
யிருக்கின்றனர். சோமசுந்தர பாரதியார், 1935,  
மார்ச்சு, 6ஆம் நாள் நடைபெற்ற சாமிநாதையரின்

சதாபிஷேக விழாவிற்குப் பாராட்டுக் கட்டுரை  
ஒன்றை எழுதியும் (கலைமகள், 14-3-1935)  
தந்திமூலமாக ஒரு வாழ்த்துச் செய்தி அனுப்பியும்  
மகிழ்ந்திருக்கிறார். சாமிநாதையர் அன்பர்களின்  
வரிசையில் சோமசுந்தர பாரதியாருக்கு எப்போதும்  
தனியிடம் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதற்குப் பல  
சான்றுகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

வ.உ. சிதம்பரம்பிள்ளை கோவை சிறை-  
யிலிருந்து வெளிவரும்பொருட்டு அவருக்காக  
வாதாடியவர் கோவை வழக்கறிஞர் சி.ரி.  
சுப்பிரமணிய முதலியார் என்பது பலருக்கும்  
தெரியும். ஆறுமுக நாவலரின் மாணவரான  
இவர் பெரியபுராணத்திற்கு உரையெழுதி  
பெருமைபெற்றவர். சைவ சமயம் சார்ந்த பல  
உரைநடை நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ள  
இவர் 1930இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின்  
சார்பாகச் சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில்  
'சேக்கிழார்' பற்றி மூன்றுநாட்களில் மூன்று  
சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியிருக்கிறார்.

1930இல் ஆற்றிய மூன்று சொற்பொழிவுகளையும்  
சற்று விரிவாக்கம் செய்து 1933இல் 'சேக்கிழார்' என்ற  
தலைப்பில் தனி நூலாக அவர் வெளியிட்டிருக்கிறார்.  
இது சி.ரி. சுப்பிரமணிய முதலியாரின் முதல்  
நூலாகக் காணக்கிடைக்கின்றது. சாமிநாதையர் இந்த  
நூலிற்கு மதிப்புரை எழுதி முதலியாரின் பணியைப்  
பெரிதும் பாராட்டியிருக்கிறார். சுப்பிரமணிய

முதலியார் பிற்காலத்தில் பெரியபுராணத்திற்கு ஆகச்சிறந்த உரை எழுத 'சேக்கிழார்' என்ற இந்த நூல் காரணமாக இருந்திருக்கிறது. இவரின் பெரியபுராண உரை ஏழு தொகுதிகளாக (1937-1954) வெளிவந்து பெருமைபெற்றது என்பது வரலாறாகும்.

சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பற்றிய நூல்கள் பல வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் 1934ஆம் ஆண்டு T. A. Rajarathnam Pillai எழுதிய The life of Rao Bahadur C. W. Thamothearam Pillai என்ற நூலும் ஒன்றாகும். இந்த நூலுக்குச் சாமிநாதையர் முன்னுரை எழுதி தாமோதரம் பிள்ளையின் தமிழ்ப் பணியைப் பெரிதும் பாராட்டியிருக்கிறார். முன்னுரையின் ஓரிடத்தில் தாமோதரம் பிள்ளையைப் பற்றி இவ்வாறு பாராட்டி எழுதியிருக்கிறார் சாமிநாதையர்.

தாமோதரம் பிள்ளையைப் போல் ஆங்கில பாஷையில் விசேஷமான பாண்டித்தியமடைந்து தமிழிலும் நல்ல பயிற்சியைப் பெற்றிருப்போர் இக்காலத்தில் மிகச் சிலரேயாவர். இவருடன் நான் நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறேன். தமது ஓய்வு நேரத்தைத் தமிழாராய்ச்சியிற் பெரும்பாலும் செலவிட்டு வீரசோழியம், தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம், இறையனாரகப்பொருள், இலக்கண விளக்கம், கலித்தொகை என்பவற்றின் மூலங்களையும் உரைகளையும், திருத்தணிகைப் புராணம், சூளாமணி என்பவற்றின் மூலங்களையும் பல ஏட்டுச் சுவடிகளைக் கொண்டு பரிசோதித்து முதன்முறை அச்சிற் பதிப்பித்து வெளியிட்டவர் இவரே.

சாமிநாதையர், தாமோதரம் பிள்ளையைப் பற்றித் தாம் பதிப்பித்து வெளியிட்ட சில நூல்களின் முகவுரைகளிலும், என் சரித்திரத்திலும் பலவாறு பாராட்டி எழுதியிருப்பது இங்கே நினைத்தற்குரியன. தாமோதரம் பிள்ளை - சாமிநாதையர் இருவரின் நட்பு தமிழ்ப் பதிப்பு வரலாற்றில் தனித்த அடையாளத்தைப் பெற்றவையாகும்.

1935ஆம் ஆண்டில் சேலம் ஜில்லா, நாமக்கல் தாலுகா, சேந்தமங்கலத்தில் தத்தகிரி குகாலயத்தில் எழுந்தருளியிருந்த பிரம்மேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகளவர்களின் சரித்திரம், இவர்களுடைய நல்லுபதேசங்கள் அடங்கிய "ஸ்வயம்பர்காச விஜயம்" என்னும் தமிழ் வசன நூலொன்றை வரகவி அ. சுப்ரமணிய பாரதி எழுதி வெளியிட்டிருந்தார். இந்த நூலுக்குச் சாமிநாதையர் ஒரு சிறப்புரை

எழுதியளித்திருக்கிறார். சாமிநாதையரின் சமயப் பார்வையை வெளிப்படுத்தும் முகமாக இந்தச் சிறப்புரை அமைந்திருக்கிறது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கால்நடை மருத்துவ நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தந்த பெருமை வெ.ப. சுப்பிரமணிய முதலியாருக்கு உண்டு. வேளாண்மைத் துறையில் பட்டம் பெற்றுக் கால்நடை மருத்துவத் துறையில் பல பொறுப்புகளை வகித்த சுப்பிரமணிய முதலியார், தமிழ் இலக்கியத்தில் பேரீடுபாடுகொண்டவர். இந்த ஈடுபாட்டின் காரணமாகச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றியவர். இவர் கம்பராமாயணத்தில் பெரும் ஈடுபாடுகொண்டு அதனை வசனநடையில் 'கம்பராமாயண சாரம்' எனும் தலைப்பில் எழுதி வெளியிட்டு வந்திருக்கிறார்.

1936ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த பாலகாண்டத்-திலிருந்து தேர்ந்தெடுத்த இனிய கவிகளும் விளக்கவுரையும் கதைத் தொடர்ச்சியும் அடங்கிய "கம்பராமாயண சாரம்: பாலகாண்டம்" நூலிற்குச் சாமிநாதையர் ஒரு முகவுரை எழுதி அளித்திருக்கிறார். அந்த முகவுரையின் ஓரிடத்தில் முதலியாரைப் பற்றி சாமிநாதையர் இப்படிப் பாராட்டி எழுதியிருக்கிறார்.

முதலியாரவர்களை நான் பல வருஷங்களாக அறிவேன். தமிழ்க் காப்பியங்களிலும் பிரபந்தங்களிலும் ஆங்கில நூல்களிலும் இவர்கள் சிறந்த பயிற்சியுள்ளவர்கள். தமிழில் இனிய வசன நூல்களும் அழகிய கவிகளும் இயற்றும் ஆற்றலுடையவர்கள். பழங்காலத்தில் இவர்களுடைய சம்பாஷணைகளினால் எனக்கு உண்டாகும் இன்பம் ஒரு தனி இயல்புடையதாக இருக்கும். தமிழ் நூல்களையும் ஆங்கில நூல்களையும் இடைவிடாமற் படித்துப் படித்து அவற்றிலுள்ள சாரத்தை அறிந்து தெளிவாக்கி இவர்கள் சொல்வதைக் கேட்கும் ஒவ்வொருவருக்கும், நூல்களில் பேரார்வமும் சுவை கண்டின்புறும் ஆற்றலும் இவர்களுக்கு மிகவுண்டென்பது நன்றாகப் புலப்படும்.

வெ.ப. சுப்பிரமணிய முதலியாருக்கும் சாமிநாதையருக்கும் நீண்டநாட்களாக நட்பு நிலவிவந்திருக்கிறது. சுப்பிரமணிய முதலியார் 1890களில் கும்பகோணத்தில் கால்நடை மருத்துவக் கண்காணிப்பாளராகப் பணியாற்றி வந்திருக்கிறார். 1893ஆம் ஆண்டு புறநானூற்றை ஆராய்ந்து அச்சிடும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில் சுப்பிரமணிய முதலியாரைச் சாமிநாதையர் சந்தித்து

உரையாடியிருக்கிறார். சுப்பிரமணிய முதலியாரைச் சந்தித்து உரையாடியது குறித்துச் சாமிநாதையர் என் சரித்திரத்தில் இப்படி எழுதியிருக்கிறார்.

கும்பகோணத்திற்கு வந்து புறநானூற்று அகராதியை முடித்தேன். அக்காலத்தில் ஸ்ரீமான் ராவ்சாகிப் வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் அப்பக்கத்தில் மிருக வைத்திய ஸூபரிண்டெண்டெண்டாக இருந்தார். அவருடைய பழக்கம் எனக்கு உண்டாயிற்று. அவருடைய தமிழன்பும் கம்பராமாயணப் பற்றும் எங்களுடைய நட்பை வன்மை பெறச் செய்தன. கும்பகோணத்துக்கு அருகில் அவர் முகாம் போடும் பொழுதெல்லாம் அவரைக் கண்டு பேசிச் சல்லாபம் செய்து வருவேன். தாம் இயற்றும் செய்யுட்களை எனக்குச் சொல்லிக் காட்டி வருவார். ஆங்கிலம் படித்துத் தக்க உத்தியோகத்திலிருக்கும் ஒருவருக்குத் தமிழில் அவ்வளவு ஆழ்ந்த அன்பு இருந்தமை முதலில் எனக்கு வியப்பை உண்டாக்கியது (என் சரித்திரம், 2008, ப.731)

1937, ஜூலை, 16இல் நடைபெற்ற வெ.ப. சுப்பிரமணிய முதலியாரின் 80-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழாவிற்குச் சாமிநாதையர் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்திருக்கிறார் என்பதும் இங்கு நினைத்துப் பார்த்தற்குரியது.

1925ஆம் ஆண்டு அறிஞர் அ.கி. பரந்தாமனாருடன் இணைந்து சென்னையில் “தென்னிந்தியத் தமிழ்க் கல்விச் சங்கம்” என்ற அமைப்பை நிறுவியவர் பெருந்தகையாளர் சா.த. சற்குணர். சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராக இருந்து விளங்கிய சற்குணர் பன்மொழிப் புலமை பெற்றவராகத் திகழ்ந்திருக்கிறார் என்பதை அவர் வரலாற்றுவழி அறியமுடிகிறது. சற்குணரின் மணிவிழா அவரது மாணவரான அ.கி. பரந்தாமனாரின் முயற்சியால் சென்னையில் 1937ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றிருக்கிறது. இவ்விழாவிற்குச் சாமிநாதையர்தான் தலைமை தாங்கியிருக்கிறார். அந்த விழாவில் சற்குணரை வாழ்த்திப் பேசியதன் எழுத்துவடிவம் 18.9.1937இல் நவசக்தி இதழில் வெளிவந்திருக்கிறது. சாமிநாதையர் ஆக்கங்களுள் பிறந்தநாள் வாழ்த்துரை வடிவமாகக் கிடைக்கப்பெறுவது இது ஒன்றுமட்டுமேயாகும். இந்த ஆக்கம் 29.10.1937இல் வெளிவந்த “சற்குணர் மலரும் சற்குணியமும்” என்ற மலரிலும் இடம்பெற்றிருக்கிறது.

1937ஆம் ஆண்டு, வானமாமலை மடம் ஆஸ்தான வித்வான், தென்திருப்பேரை அபிநவ காளமேகம் அபிநவ பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் என்று அழைக்கப்பட்ட ஸ்ரீமத் அனந்தகிருஷ்ணையங்கார் இயற்றிய திருப்பேரைக் கலம்பகத்திற்குச் சாமிநாதையர் ஒரு மதிப்புரை வழங்கியிருக்கிறார்.

1936இல் அனந்தகிருஷ்ணையங்கார் இயற்றிய திருவரங்கச் சிலேடை மாலை என்ற நூலை விருதுநகர், நாடார் டவுன் உயர்நிலைப் பள்ளித் தலைமை தமிழாசிரியராக இருந்த இராஜகோட்டியப்ப பிள்ளையவர்கள் எழுதிய குறிப்புரையுடன் சாமிநாதையர் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார் என்பது இங்கு நினைத்தற்குரியது. சாமிநாதையர் கும்பகோணம் கல்லூரியில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த காலத்திலேயே அனந்தகிருஷ்ணையங்கார் சென்று சந்தித்திருக்கிறார் என்பதும் இங்கே நினைத்துப் பார்த்தற்குரியது.

சென்னை, கிறித்துவக் கல்லூரி உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்து விளங்கிய வித்துவான் அ. குமரகுருபர ஆதித்தர் எழுதிய ‘சகுந்தலா’ என்னும் நாடக நூலிற்குச் சாமிநாதையர் ஒரு முன்னுரை எழுதியிருக்கிறார். இந்நாடகம் வடமொழியிலுள்ள சாகுந்தலத்தைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டதாக அமைந்திருந்தது. முன்னுரையில் குமரகுருபர ஆதித்தரின் பணியை வெகுவாகப் பாராட்டி வரும் சாமிநாதையர், வசனநடை தமிழில் வளர்ந்து வரும் நிலைகுறித்து இவ்வாறு ஓரிடத்தில் எழுதியிருக்கிறார்.

தமிழில் பல வகையான நூல்கள் வெளிவரவேண்டுமென்னும் விருப்பம் இக்காலத்தில் மிகுதியாக இருக்கிறது. அவற்றிலும் வசனநடை நூல்களை மக்கள் அதிகமாக விரும்புகிறார்கள். கதைகள் நாடகங்கள் என்பவை அவற்றுள்ளும் சிறப்பாகப் படிக்கப்பெறுகின்றன. இதனை உணர்ந்தே இந்நாடகத்தை இவர் எழுதி நன்றாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறாரென்று நினைக்கிறேன்.

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்குகொண்டு சிறை சென்ற தேசபக்தரும், தென் தஞ்சை ஜில்லா காங்கிரஸ் கமிட்டியில் தலைவராக இருந்தவருமான மு.யூ. நவாபு சாகிபு மரைக்காயர் அவர்களுடைய பேத்தியாகிய நாகூர் சித்தி ஜுனைதா பேகம் என்பவர் 2.2.1928இல் ‘காதலா? கடமையா?’ என்றவொரு நாவலை எழுதி வெளியிட்டிருந்தார். இந்த நாவலின்

வழியாகத் தமிழ் முஸ்லிம் சமூகத்தின் முதல் பெண் எழுத்தாளர் என்ற பெருமை ஜுனைதா பேகத்திற்கு அமைந்தது. இந்த நாவலுக்குச் சாமிநாதையர் மார்ச்சு, 8, 1938இல் ஒரு மதிப்புரை எழுதியிருக்கிறார். சாமிநாதையர் நாவலுக்கு எழுதிய முதல் மதிப்புரை இதுவேயாகும். இந்த மதிப்புரையில் இசுலாமிய பெண் இலக்கிய ஆளுமைகள் குறித்த தன் பார்வையைக் கீழ்வருமாறு அவர் பதிவுசெய்திருக்கிறார்.

சமீப காலத்தில் நாகூர் சித்தி ஜுனைதா பேகம் என்ற பெண்மணி எழுதிய “காதலா கடமையா” என்ற தலைப்புடன் கூடிய அபிநவ கதையை நான் பார்த்தபோது எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் உண்டாயின. மகம்மதியர்களுள்ளும் தமிழ் நூல்களை பயின்றுள்ள பெண் மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை இப்புத்தகம் நன்கு விளக்குகிறது. எல்லாவற்றிலும் மேலானது கடமையே என்பதும், பரோபகாரச் செயல் ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாததென்பதும், பொருளாசை மேலிட்டவர்கள் எதுவும் செய்யத் துணிவர் என்பதும் இப்புத்தகத்திற்கண்ட முக்கிய விஷயங்கள். இதன் நடை யாவரும் படித்தறிந்து மகிழும்படி அமைந்திருக்கிறது. கதைப் போக்கும் நன்றாக உள்ளது. இடையிடையே பழைய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்கள் கொடுத்திருப்பது இந்நூலை எழுதியவருக்குத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களில் நல்ல பயிற்சியுண்டென்பதைக் காட்டுகின்றது.

1939இல் அரவிந்தரது வாழ்க்கை வரலாறு, அவரது யோகமுறை, அவருடைய முயற்சிகளால் உலகத்துக்கு உண்டாகும் பயன்கள் குறித்து ‘ஸ்ரீஅரவிந்தரும் அவரது யோகமும்’ என்ற உரைநடை நூலொன்றைப் பி. கோதண்டராமையர் என்பவர் எழுதி வெளியிட்டிருந்தார். கோதண்டராமையர் சாமிநாதையரிடம் ‘நூன்முகம்’ ஒன்றை எழுதிப் பெற்று இந்த நூலில் அமைத்திருக்கிறார். அரவிந்தர் குறித்துச் சாமிநாதையரின் பார்வை இந்த நூன்முகம் வழியாகத் தெரியவருகின்றது. அரவிந்தரைப் போன்ற மகான்களின் தோற்றத்தின் வழியாக ஏற்படும் நன்மைகள் குறித்து இவ்வாறு எழுதியிருக்கிறார் சாமிநாதையர்.

நம் நாட்டில் எந்தக் காலத்தும் மஹான்கள் இருந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். பரம்பொருளின் உண்மையை உணர்ந்து முத்தியை அடையும் சாதனங்களை உயிர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்றும்

கருணையினால் அவ்வப்போது பல பெரியோர்கள் தங்கள் அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தியும் பலருக்கு உபதேசம் செய்து திருவருட்பேறடையச் செய்தும் வருகிறார்கள். அத்தகைய பெரியார்களுடைய சரித்திரம் வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்வதற்கும் நம்முடைய தலைமையான கடமை இன்னதென்பதை அறிந்து கொள்வதற்கும் தூண்டுகோலாக உதவும்.

கி.வா. ஜகந்நாதையர், 1934ஆம் ஆண்டு முதல் 1937ஆம் ஆண்டு வரையில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆராய்ச்சி மாணவராக இருந்து காப்பியங்கள் குறித்து ஆய்வு மேற்கொண்டு வந்திருக்கிறார். இந்த ஆய்வு ‘தமிழ்க் காப்பியங்கள்’ என்ற பெயரில் 1940ஆம் ஆண்டு சென்னைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடாக வெளியிடப்பெற்றிருக்கிறது. இதற்குச் சாமிநாதையர் ஒரு முன்னுரை எழுதித் தந்திருக்கிறார். பல்கலைக்கழக நிதியுதவியில் கி.வா.ஜ. மேற்கொண்ட மூன்றாண்டுகால ஆராய்ச்சிக்குச் சாமிநாதையர்தான் மேற்பார்வையாளராக இருந்து விளங்கியிருக்கிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சிக் காலத்தில் சாமிநாதையரின் வழிகாட்டுதல் குறித்து ஓரிடத்தில் கி.வா.ஜ. இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

மாணவனுக்குரிய ஊதியத்தைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றேறேயன்றி என் ஆராய்ச்சி முற்றும் என் ஆசிரியப்பிரான் அவர்களிடமே அமைந்தது. எனக்கு வழிகாட்டும் பேராசிரியராக அவர்கள் இருந்தார்கள். எப்போதுமே அவர்கள் அடிபற்றி ஒழுகினாலும், நான் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சி மாணாக்கன் ஆனபோது சம்பிரதாயப்படி ஒரு பேராசிரியரிடம் இருந்து ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுமாதலால் அந்தப் பொறுப்பை ஸ்ரீமத் ஐயரவர்களே ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அந்த மூன்று வருஷங்களும் ஆராய்ந்து தெளிந்து எழுதிய ஆராய்ச்சி என்று இதனைச் சொல்ல இயலாது. ஐயரவர்களுடைய ஆராய்ச்சிக்குரிய ஏவல்களையும் செய்துகொண்டு இதனையும் ஆராய்ந்தேன் (தமிழ்க் காப்பியங்கள், இரண்டாம் பதிப்பின், நூன்முகம்)

முன்னுரையின் ஓரிடத்தில் ‘தமிழ்க் காப்பியங்கள்’ நூல் குறித்துச் சாமிநாதையர் இப்படி மதிப்பிடுகிறார். அவற்றுள் தமிழ்க் காப்பிய ஆய்வு வரலாற்றில் கி.வா.ஜ. அவர்களின் பங்களிப்பு குறித்த மதிப்பீடு வெளிப்படுகிறது.

அவ்வப்போது விஷயங்களைக் கேட்டுவந்த எனக்கு எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே இவ்வடிவத்திற் பார்க்கையில் மிக்க மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. வடமொழி அலங்கார சாஸ்திரங்களிலும் ஆங்கில நூல்களிலும் உள்ள அருமையான விஷயங்கள் இந்நூலில் ஆங்காங்கு ஒப்புமையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம், யாப்பருங்கல விருத்தி, வீரசோழியம் முதலிய அநேக நூல்களில் காப்பிய இலக்கணங்களைப் பற்றி ஒவ்வோரிடத்தில் காணப்படும் விஷயங்களையெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து ஒழுங்குபடுத்தி இக்கட்டுரையில் தொகுத்தமைத்திருப்பது புலவர் பெருமக்களால் மிகவும் பாராட்டத்தக்கது.

கா.ர.கோவிந்தராஜ முதலியாரின் மாணாக்கராக இருந்து விளங்கிய ஆ. வீ. கன்னையநாயுடு அவர்கள் பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகப் பணியாற்றிப் பெருமை பெற்றவர். இவர் 1941ஆம் ஆண்டு கலிங்கத்துப் பரணிக்குப் பதவுரை, விளக்கவுரை எழுதியமைத்துப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருந்தார். சாமிநாதையர் இந்தப் பதிப்பிற்குச் சிறு மதிப்புரை எழுதித் தந்திருக்கிறார். சாமிநாதையர் எழுதிய மதிப்புரையில் மிகச் சிறிய அளவு கொண்டது இது ஒன்றுமட்டுமேயாகும்.

தமிழ், தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம், இந்தி ஆகிய நான்கு மொழிகளில் புலமை பெற்று விளங்கியவர் உ.வே. அண்ணங்கராசாரியர். இவர் பல நூல்களை எழுதிப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார். 'திவ்யபிரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை' என்ற பெயரில் ஆழ்வார் பாடல்களுக்கு உரையெழுதி வெளியிட்டப் பெருமை இவருக்கு உண்டு. இவர் வடமொழியில் வழங்கும் வால்மீகி இராமாயணத்தைத் தமிழில் 'வால்மீகி ராமாயண வசனம்' என்ற பெயரில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கிறார். 1941ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இந்த ராமாயண வசன நூலுக்குச் சாமிநாதையர் ஒரு மதிப்புரை எழுதியளித்திருக்கிறார். மதிப்புரையின் ஓரிடத்தில் வசனநூல் குறித்து இவ்வாறு எழுதியிருக்கிறார்.

சமீபத்தில் காஞ்சீபுரம் உபய வேதாந்த மகாவித்துவான் ஸ்ரீமத் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமிகளவர்கள் இவ்வரிய காவியத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இராமாயணத்தைப் பலவாறு ஆராய்ச்சி செய்திருக்கும் அவர்களுடைய இம்மொழிபெயர்ப்பு எல்லா வகையிலும் மிகச் சிறப்புற்று விளங்குகிறதென்பதை

நான் சொல்வது மிகையாகும்.

வடமொழியில் வழங்கும் வால்மீகி இராமாயணத்தை (ஆரணிய காண்டம்) பண்டித நடேச சாஸ்திரியார் 1905ஆம் ஆண்டு தமிழில் மொழிபெயர்த்தும், 1926ஆம் ஆண்டு ஆ. வி. நரஷிம்ஹாசாரியர் வசனநடையாக எழுதியும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள் என்பது இங்கு நினைவுகொள்ளத்தக்கது.

ஆசிரியர், பதிப்பாசிரியர், உரையாசிரியர், நூலாசிரியர் என்று பல்வேறு துறைகளில் சிறந்து விளங்கியவர் உ.வே.சாமிநாதையர். இவர் பலரின் புதிய உரை, பதிப்பாக்க முயற்சிகளுக்கு ஊக்கமளித்துப் பாராட்டும் நல்லறிஞராகவும் இருந்து விளங்கியிருக்கிறார் என்பதை மேற்கண்ட முகவுரை, மதிப்புரைகள் வழியாக அறியக்கிடக்கின்றன.

துறைசார்ந்த நல்லறிஞர் ஒருவரிடம் வாழ்த்துரை பெற்று, நூலில் அமைத்து வெளியிடும் மரபு தமிழில் உண்டு. சிறப்புப்பாயிரங்களாகவும், சாற்றுக்கவிகளாகவும், அணிந்துரை, வாழ்த்துரை, மதிப்புரை, கருத்துரை என்னும் பல்வேறு வடிவங்களில் அவை அமைந்துகிடக்கின்றன.

நூலின் மதிப்பு வாழ்த்துரை வழங்குபவர்களாலும் சிறந்த இடத்தைப் பெற்று விளங்குவதுண்டு. இந்த மரபை உணர்ந்த பலரும் தாம் எழுதிய நூலிற்குச் சாமிநாதையரிடம் வாழ்த்துரை, கருத்துரை, மதிப்புரை பெற்றிருக்கின்றனர். கல்லூரி ஆசிரியர் பணிக்கிடையில் பெருமைமிகு பல நூல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டு வந்து, ஓய்விற்குப் பின்னர் மேலும் பதிப்பிக்கக் கருதியிருந்த நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருப்பதில் முழுகவனம் செலுத்திவந்த சாமிநாதையர் பிறரின் நன்முயற்சிக்கும் ஊக்கமளித்துப் பாராட்டியிருக்கிறார் என்பதை இந்த அணிந்துரைகள் நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன. நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியும் பதிப்பித்தும் வெளியிட்டுள்ள சாமிநாதையர், தாம் எழுதிய, பதிப்பித்த எந்தவொரு நூலிற்கும் யாரொருவரிடமும் அணிந்துரை, வாழ்த்துரை, மதிப்புரை பெற்று அமைத்திருக்கவில்லை என்பது இங்கு நினைவுகொள்ளத்தக்கது.

**உ.வே. சாமிநாதையர் வாழ்த்துரை, முன்னுரை, மதிப்புரை, அணிந்துரை அளித்த நூல்களின் விவரம்**

(கால வரிசை)

- கலித்தொகை (பாலை, குறிஞ்சி) மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், இ. வை. அநந்தராமையர் பதிப்பு, நோபில் அச்சுக்கூடம், 1925

- கலித்தொகை (மருதம், முல்லை) மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், இ. வை. அந்தராமையர் பதிப்பு, நோபில் அச்சுக்கூடம், 1925
- உதயண சரிதம், மகிபாலன்பட்டி வித்வான் மு.கதிரேசச் செட்டியார் மொழி பெயர்த்தியற்றியது, மேலைச்சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபையாரால் பதிப்பிக்கப்பெற்றது, பூர்ணாநந்த அச்சுக்கூடம், 2-ஆம் பதிப்பு, 1925
- திருக்குறள் தீபாலங்காரம், திரிச்சிறாப்பள்ளி ஜில்லா குளித்தலை தாலுக்கா மருங்காபுரி ஜமின்தாரிணி கி. சு. வி. இலட்சுமி அம்மணி அவர்களால் இயற்றப்பட்டது. சென்னை, சாது அச்சுக்கூடம், 1929
- திருவள்ளுவர், இது ச. சோமசுந்தரபாரதியார் எழுதியது, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலை, 1929
- திருக்குறட்சாரம், திருநெல்வேலி பரமசிவன் பிள்ளை எழுதியது, சென்னை: திரிபுரசுந்தரி அச்சியந்திரசாலை, 1929
- சேக்கிழார்: படங்களுடன், ஆசிரியர் கோவை வழக்கறிஞர் சி.ரி. சுப்பிரமணிய முதலியார், சென்னை: சாது அச்சுக்கூடம், 1933
- The life of Rao Bahadur C. W. Thamothearam Pillai (in Tamil), by T. A. Rajarathnam Pillai, Madras: N. Muniswamy Mudaliar, 1934
- ஸ்வயம்பர்காச விஜயம், வரகவி அ. சுப்ரமணிய பாரதி எழுதியது, Madras: B. N. Press, 1935
- கம்பராமாயண சாரம்: பாலகாண்டம், தேர்ந்தெடுத்த இனிய கவிகளும் விளக்கவுரையும் கதைத் தொடர்ச்சியும் அடங்கியது, ராவ் ஸாஹிப் வெ.பா.சுப்ரமணிய முதலியார், தமிழ் முகவுரை ஆசிரியர் மஹா மஹோபாத்யா தாஷிணாத்ய கலாநிதி டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர், ஆங்கில முகவுரை ஆசிரியர் சுவாமி விபுலானந்தஜி மஹராஜ்; பதிப்பாசிரியர் M.P.S. துரைசாமி முதலியார், திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 1936
- ஸ்ரீமான் ச. த. சற்குணர் அறுபதாவது ஆண்டு விழாவிற்கு எழுதிய வாழ்த்துரை, நவ சக்தி, 18.9.1936
- ஸ்ரீவானமாமலை மடம் ஆஸ்தான வித்வான், தென்திருப்பேரை அபிநவ காளமேகம் அபிநவ பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் அவர்களியற்றிய திருப்பேரைக் கலம்பகம், மஹாமஹோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி டாக்டர் வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் மதிப்புரையுடன் கூடியது; நூலாசிரியரின் இளைய சகோதரர் ஸ்ரீ நம்பி ஐயங்கார் அவர்கள் இயற்றிய அரும்பொருள்

- விளக்கத்துடன் திருநெல்வேலி, அட்வகேட் கி. பி. மகரபூஷணையங்காரவர்களால் அச்சிடப்பெற்றது, விருதுநகர்: எஸ். பி. பிரஸ், 1937
- சகுந்தலா நாடகம், சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ் ஹைஸ்கூல் தமிழாசிரியர் வித்வான் அ. கு.ஆதித்தர் எழுதியது, Madras: Vidwa Peedam [distributor], 1938
- காதலா? கடமையா?, நாகூர் சித்தி ஜுனைதா பேகம், மார்ச்சு, 1938
- ஸ்ரீ அரவிந்தரும் அவரது யோகமும், பி. கோதண்டராமன், சென்னை, பி. ஜி. பால் அண்டு கம்பெனி, 1939
- தமிழ்க் காப்பியங்கள்: இலக்கணமும் இலக்கியமும், வித்வான் கி.வா. ஜகந்நாதன் எழுதியது, சென்னை: சென்னை ஸர்வகலாசாலை, 1940
- கவிச்சக்கரவர்த்தி சயங்கொண்டார் பாடிய கலிங்கத்துப் பரணி மூலமும் ஆ.வீ. கன்னைய நாயுடு இயற்றிய உரையும், சென்னை: டெக்கான் அச்சுக்கூடம், 1941
- வால்மீகி ராமாயண வசனம், காஞ்சிபுரம் உபய வேதாந்த மஹாவித்வான் ஸ்ரீஜகதாச்சாரிய லம்ஹாஸநாதிபதி ஸ்ரீமத் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் வால்மீகி ராமாயணத்தை மொழிபெயர்த்தது, 1941.

## புத்தகங்கள் அச்சிட அற்புதத் தீர்வு குறைந்த செலவு அதிகபட்ச தரம்

அதிகபட்ச தரத்தில் மிகக்குறைந்த செலவில் புத்தகங்கள் அச்சிடுவதற்கு ப்ரிண்ட் ஆன் டிமாண்ட் (PRINT ON DEMAND) முறை ஒரு வரப்பிரசாதமாகும். ப்ரிண்ட் ஆன் டிமாண்ட் முறையில் நேர்த்தியான தாள்கள், அச்சு மற்றும் பைண்டிங்குடன் மிகக்குறைந்த விலையில், தரமாக அச்சிட்டுத் தருவதற்கு நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம்.

**REAL IMPACT  
SOLUTIONS, CHENNAI**

தொடர்பு கொள்ள

**98412 93503**